

În întîmpinarea
zilei de 23 August

**CHIPUL NOU
AL ȚĂRII**

un amplu fotoreportaj
în paginile 10, 11, 12,
13, 14

La București, o nouă întîlnire între tovarășii NICOLAE CEAUȘESCU și HUA KUO-FEN

*moment de
deosebită im-
portanță în
cronica priete-
niei româno-
chineze, în dez-
voltarea soli-
darității mili-
tante și conlu-
crării rodnice
dintre cele
două partide,
țări și popoare*

În aclamațiile entuziaste ale miilor de bucureșteni aflați pe pista de beton din fața clădirii aerogării Otopeni, tovarășul Nicolae Ceaușescu adresează tovarășului Hua Kuo-fen un călduros bun venit pe pămîntul României

Într-o atmosferă sărbătorească, specifică marilor momente politice, bucureștenii au salutat ieri, cu bucurie și căldură, sosirea pe pămîntul României socialiste a înaltei solii a unei țări socialiste prietene, a unui glorios partid, a unui popor harnic și viteaz — poporul chinez. Vizita oficială de prietenie pe care o face în țara noastră — la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România — tovarășul Hua Kuo-fen, președintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, reprezintă o nouă și vie expresie a dezvoltării continue a relațiilor de strînsă prietenie, de colaborare multilaterală și solidaritate militantă dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist Chinez, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Chineză, dintre popoarele române și chineze, care sînt unite prin aceleași idealuri de pace și progres, sînt animate de felul comun al edificării societății socialiste, al construirii unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră.

Am fost ieri prezenți în mulțimea entuziastă care a aclamat pe stîmbul oaspete, cel mai de seamă sol al marelui popor chinez prieten, am urmărit cu emoție și interes, în fața televizoarelor, primele clipe ale vizitei și toate manifestările relevînd importanța deosebită a acestui moment în cronica re-

lațiilor româno-chineze, convingerea deplină a poporului român că noul dialog la nivel înalt dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist Chinez, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Chineză va conferi raporturilor reciproce un conținut tot mai bogat, contribuind la amplificarea colaborării și cooperării bilaterale, a conlucrării pe plan internațional, în interesul celor două țări și popoare, al cauzei socialismului și păcii.

Poporul român și poporul chinez sînt legate prin vechi tradiții de solidaritate în lupta împotriva așupririi și dominației străine, pentru eliberarea națională și socială, pentru transformarea revoluționară a societății. Victoria revoluției populare în cele două țări a imprimat un conținut nou, calitativ superior prieteniei, solidarității și colaborării dintre România și China. În decursul anilor s-au intensificat schimburile comerciale bilaterale, s-a amplificat colaborarea economică și tehnico-stiințifică, au cunoscut o dezvoltare continuă colaborarea în domeniile culturii, învățămîntului și științei, contactele pe linie de partid și de stat, schimbul de experiență în construirea socialismului, consultările și conlucrarea pe plan internațional. La baza acestor relații stau cu statornicie, constituie temelii lor trainice, principiile egalității în drepturi, independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, respectului și avantajului reciproc, solidarității și intrajutorării tovarășești.

În evoluția continuu ascendentă a relațiilor româno-chineze un moment de referință majoră și de importanță deosebită l-au constituit vizitele oficiale de prietenie — dintre care ultima chiar în această primăvară — întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în Republica Populară Chineză, Dialogul româno-chinez la nivel înalt purtat cu acest prilej a reliefat cu pregnanță bunele relații dintre partidele, țările și popoarele noastre și a creat baze noi, a dat un puternic impuls extinderii și aprofundării prieteniei și colaborării între partidele și popoarele noastre, în folosul și spre binele ambelor popoare, al cauzei socialismului și păcii în lume.

Noul dialog care a început ieri la București între tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Hua Kuo-fen va conferi, fără îndoială, noi perspective raporturilor reciproce, va marca o nouă etapă ascendentă în cronica relațiilor dintre partidele, statele și popoarele române și chineze, se va constitui într-o contribuție de seamă, cu puternice semnificații, la amplificarea și adîncirea permanentă a prieteniei, colaborării și cooperării bilaterale, a conlucrării pe plan internațional, slujind deopotrivă edificării socialismului și comunismului în România și China, sporirii forței și influenței socialismului în lume, la triumful idealurilor de pace, libertate și progres social.

Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Constanța

Vizita de miercură trecută a tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în județul Constanța a fost consacrată în principal analizării activității ce se desfășoară pe un mare șantier de investiții al acestui cincinal — platforma industrială Midia-Năvodari — dinamizării activității constructorilor acestui important obiectiv al industriei chimice și modernizării activității la principala poartă maritimă a țării.

La Midia-Năvodari, unde se construiește cel mai mare obiectiv al chimiei din actualul cincinal, examinarea la fața locului a activității ce se desfășoară aici a conferit întâlnirii cu secretarul general al partidului valoarea unor importante contribuții la impulsivitatea activității productive, la utilizarea potențialului tehnic și uman, la stimularea capacității de creație în vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea și Conferința Națională, precizându-se sarcinile concrete care stau în fața constructorilor viitorului obiectiv.

Contactul direct cu munca și viața oamenilor, dialogurile cu membrii colectivului de muncă au scos în evidență noi posibilități de creștere a eficienței economice, de scurtare a timpului afectat lucrărilor principale, de creștere a gradului de mecanizare a operațiilor, de reducere a cheltuielilor materiale și de ridicare a productivității muncii, și au oferit personalului muncitor de la obiective vizitate, ca și întregii populații, prilejul de a-și manifesta sentimentele de caldă dragoste și nemărginit respect față de partid și secretarul său general pentru activitatea neobosită desfășurată în slujba înfloririi patriei, a păcii și securității popoarelor, față de grija pe

Ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R.

Vineri, sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. Au fost dezbătute și aprobate măsurile de îmbunătățire a reglementării regimului rezervelor de stat, raportul privind tratativele purtate de România cu țările membre ale C.A.E.R. în legătură cu reducerea coeficientului de recalculare a plăților necomerciale și precizarea cursului leului pentru operațiuni necomerciale. A fost ascultat raportul cu privire la activitatea de rezolvare a propunerilor, sesizărilor, reclamațiilor și cererilor oamenilor muncii, adresate conducerii partidului în primul semestru al anului în curs. În aceeași ședință, Comitetul Politic Executiv a aprobat și a dat o înaltă apreciere rezultatelor noii întâlniri dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și tovarășul Leonid Ilici Brejnev, secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Comunicatul dat publicității relevă, referitor la primul punct, că prin măsurile propuse se va asigura o deplină concordanță între cadrul legislativ al activității din acest important sector

de activitate și cerințele actuale ale dezvoltării economiei naționale. Integrate procesului general de perfecționare a activității de conducere și planificare din toate sectoarele vieții economice și sociale, măsurile adoptate reglementează cu mai multă claritate răspunerile privind constituirea și administrarea, ca rezerve de stat, a materiilor prime, materialelor, produselor industriale și produselor agricole vegetale, stabilindu-se obligațiile ce revin în acest sens Ministerului Aprovizionării Tehnico-Materiale și Controlului Gospodăririi Fondurilor Fixe, ministerelor economice și altor organe centrale furnizoare sau beneficiare ale rezervelor de stat.

Noi sînt, de asemenea, bazele luate în considerare în privința condițiilor de păstrare, conservare și împănare a produselor rezerve de stat, precum și modul de amplasare pe teritorii a unităților speciale pentru rezervele de stat. Comunicatul precizează că măsurile adoptate vor fi legitimate prin Decret al Consiliului de Stat.

Analiza felului în care a decurs activitatea de rezolvare a propunerilor, sesizărilor și reclamațiilor oamenilor muncii în primul semestru a evidențiat participarea intensă, prin zeci de mii de propuneri, a poporului muncitor la efortul general de îmbunătățire și per-

fecționare a activității în toate domeniile de activitate în vederea îndeplinirii în condiții tot mai bune a hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R. și ale Conferinței Naționale, precum și unele neajunsuri care continuă să persiste în acest sector de activitate.

Efectuată la șase luni după apariția Hotărîrii și Legii privind acest domeniu de activitate, analiza Comitetului Politic Executiv demonstrează înaltă apreciere pe care partidul, secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o acordă dialogului strîns, contactului permanent cu preocupările, doleanțele și sugestiile oamenilor muncii, indicîndu-se în acest sens ca toate organele și organizațiile centrale și locale de stat să acționeze cu mai multă exigență și perseverență pentru aplicarea întocmai a prevederilor Hotărîrii și Legii privind rezolvarea propunerilor, sesizărilor, reclamațiilor și cererilor oamenilor muncii care asigură pe deplin cadrul legal, organizatoric și instituțional necesar ridicării acestei activități la nivelul cerințelor maselor, ale partidului și statului.

În cuprinsul Comunicatului, o pondere importantă se acordă aprecierii rezultatelor noii întâlniri dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Leonid Brejnev. Comitetul Politic Executiv, pe baza informării prezentate de

secretarul general cu privire la rezultatele convorbirilor, apreciază că înțelegerea din Crimeea a relevat marile posibilități de extindere și multiplicare a relațiilor româno-sovietice, confirmînd în practica relațiilor economice și în alte sfere de interes comun, hotărîrea comună de a acționa în continuare în scopul promovării raporturilor prietenești în interesul celor două popoare, al cauzei socialismului și păcii în lume. Comunicatul relevă aprecierea Comitetului Politic Executiv a faptului că în cadrul convorbirilor a fost subliniată importanța deosebită a înfățișării unității și colaborării tuturor forțelor democratice, progresiste în lupta pentru respectarea dreptului popoarelor la libertate și independență, împotriva oricărui amestec din afară în treburile interne, pentru asigurarea continuării cursului spre destinare, securitate și pace în întreaga lume.

Hotărîrile convenite la înfățișarea la nivel înalt — se spune în Comunicat — vor fi traduse în viață cu toată consecvența, pentru ca relațiile de prietenie, cooperare și solidaritate dintre P.C.R. și P.C.U.S., dintre popoarele României și Uniunii Sovietice să devină și mai fructuoase, în beneficiul reciproc, în interesul socialismului, păcii și progresului.

ION CRISTIAN ■

care o acordă dezvoltării tuturor zonelor țării, pentru îmbunătățirea permanentă a condițiilor lor de muncă și viață. Se subliniază că în atenția specialiștilor care au conceput această mare platformă industrială, care cuprinde o rafinărie de țiței, un combinat petrochimic, o centrală electrică și de termoficare, precum și un port maritim, a stat respectarea indicațiilor date de secretarul general al partidului pentru realizarea unei platforme industriale unitare, capabilă să dispună de dotări comune, asigurând în felul acesta atât o diversitate a construcțiilor industriale, cât și o eficiență sporită a investițiilor. Este relevant faptul că noua platformă industrială Midia-Năvodari reprezintă o sinteză a unui înalt grad de utilizare a inteligenței românești, atât tehnologiile cât și instalațiile fiind concepute și realizate în întregime în țara noastră, la nivelul cerințelor cincinalului revoluției tehnico-științifice. „Trebuie să avem în vedere perspectiva dezvoltării industriei în această țară și legat de aceasta să asigurăm de pe acum posibilitățile de dezvoltare a portului” a precizat tovarășul Nicolae Ceaușescu, analizând stadiul noilor obiective economice de pe platformă care prezintă o deosebită importanță pentru ridicarea potențialului industrial al județului Constanța. Adresându-se unui grup de constructori ai rafinării cu care a discutat despre mersul lucrărilor, despre condițiile lor de muncă și viață, tovarășul Nicolae Ceaușescu a întrebat:

— Ce părere aveți, tovarăși, puteți termina obiectivul până la sfârșitul anului?

— Este în interesul nostru, tovarășe secretar general, au răspuns muncitorii. Cu cât vom lucra mai repede și mai bine, cu atât țara va avea de câștigat, iar veniturile noastre vor fi mai mari.

Vizitând, în continuare, portul Constanța, principala poartă maritimă a României, ce se întinde pe o arie de 700 hectare, asigurând traficului un impresionant volum de mărfuri și produse, circa 22 milioane tone anual, urmând ca până în 1980 să se ajungă la un volum de 44 milioane tone anual, tovarășul Nicolae Ceaușescu ia cunoștință de modalitățile în care sînt transpuse în viață indicațiile pe care le-a dat cu prilejul vizitelor sale anterioare privind optimizarea activității și mai buna sectorizare a portului, între care eliminarea manevrelor inutile în descărcarea și încărcarea mărfurilor pentru folosirea optimă a potențialului uman și material pentru reducerea timpului de staționare a navelor.

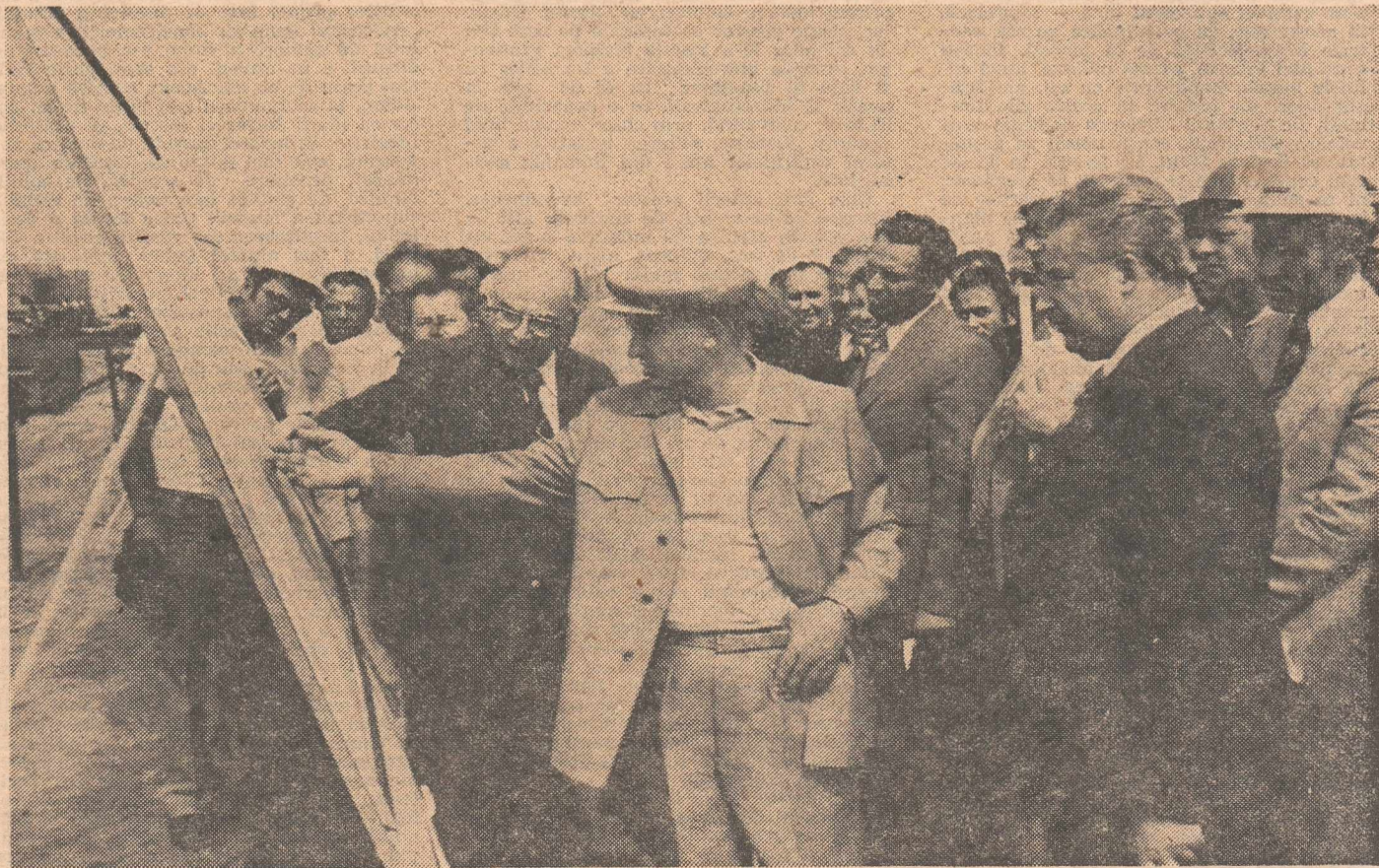
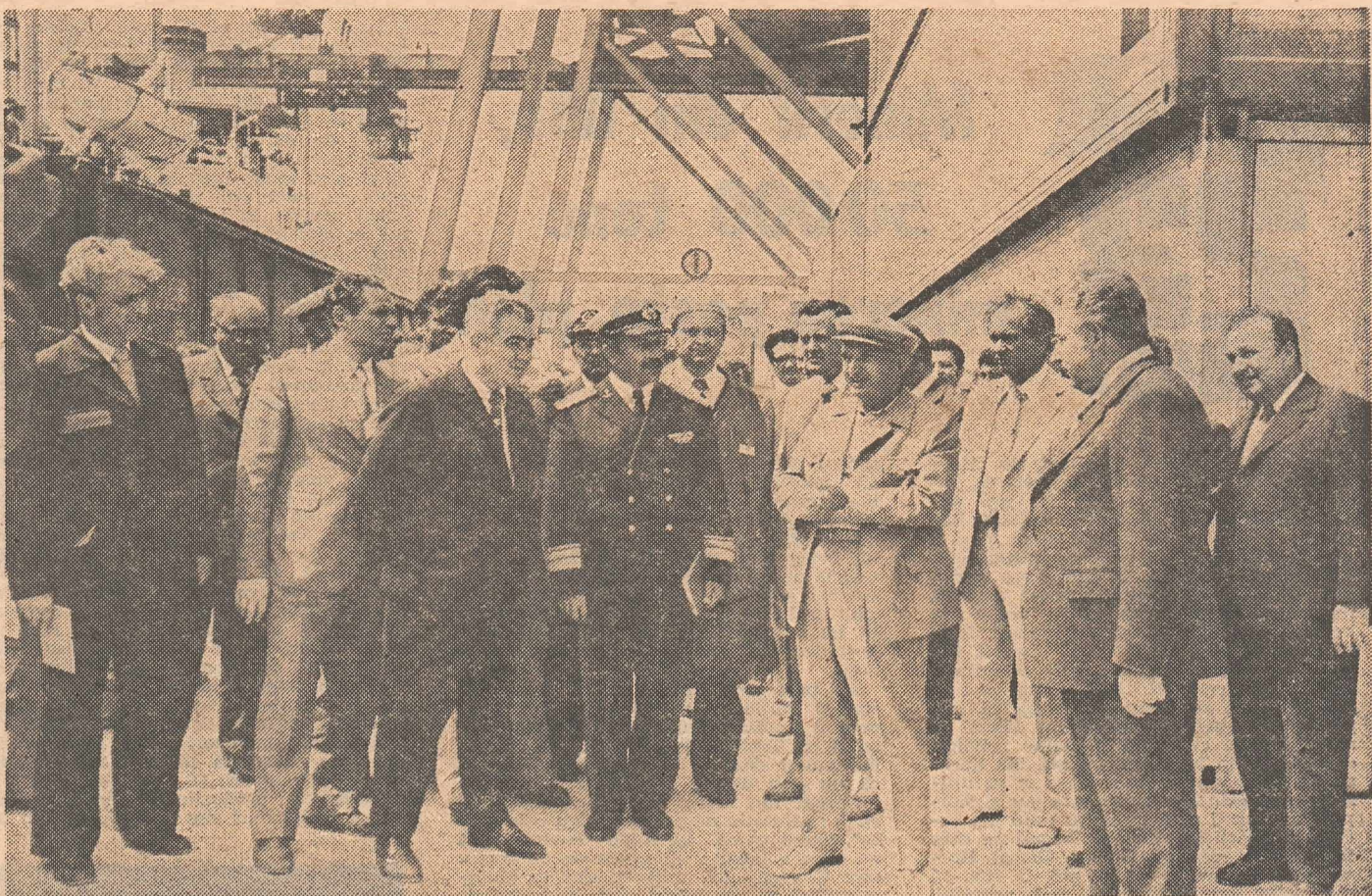
Modul în care s-au îndeplinit indicațiile secretarului general al partidului pentru extinderea tehnologiilor moderne este ilustrat prin volumul minim de 70 000 tone mărfuri vehiculate zilnic printr-o organizare superioară a lucrărilor în dane, prin folosirea cu randament sporit a modernelor utilaje portuare.

Ca și pe platforma Midia-Năvodari, dialogurile cu oamenii muncii au scos în evidență noi posibilități de scurtare a timpului afectat operațiunilor de încărcare-descărcare, în scopul reducerii termenelor de staționare a navelor și, implicit, a sporirii capacității de trafic.

Trasînd sarcini concrete de o deosebită importanță privind dezvoltarea capacității portului, îndeplinirea riguroasă a prevederilor de plan, asigurarea în continuare a condițiilor tehnice și organizatorice pentru intensificarea activității în toate sectoarele, secretarul general al partidului a apreciat succesele obținute de întregul colectiv, felicitîndu-l pentru abnegația și devotamentul în îndeplinirea programului partidului, a prevederilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale.

Oamenii muncii l-au asigurat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu că își vor îndeplini la nivelul celor mai înalte exigențe sarcinile ce le revin, că își vor aduce întreaga lor contribuție, uniți în jurul partidului și al secretarului său general, la efortul întregii țări de a se ridica la înălțimea aspirațiilor de veacuri ale poporului român de bunăstare, progres și civilizație.

ION CRISTIAN

Minerii din Ilba, 50 000 tone minereu peste plan

Am ajuns la E.M. Ilba doar la câteva zile după ce a avut loc un eveniment, putem să-i zicem sărbătoresc, în viața minei: colectivul de mineri de la E.M. Ilba a fost distins cu Ordinul Muncii clasa I și a primit Drapelul roșu de întreprindere fruntașă pe țară, în întrecerea socialistă. Emoția și bucuria acestor oameni, reporterul le reconstituie din vorbă în vorbă, cu oamenii aceștia minunați, fiind slujit și de norocul de a fi nimerit aici chiar în scîlpătul dintre două schimburi. Am luat-o invers. Nu l-am căutat nici pe director, nici pe secretarul de partid, nici pe inginerul-șef, ci am urcat direct la mină. Numai eu eram în haine „civile”, ceilalți toți în haine minierești. Mă apropii de ei cu gândul firesc de a le ști ultimele realizări, de a-i cunoaște pur și simplu ca oameni care au bătut unul din recordurile țării în minerit. Primul pe care îl întîlnesc este artificierul Gavril Horvat despre care se spune aici la Ilba că este omul care și în somn vede abatajul, este cum se zice trup și suflet dăruit minei. El a fost minerul care în ziua decorării minei a văzut undeva în abataj, pe un perete luminos, scris cu litere, zice el, de aur: „Azi primim Drapelul de fruntaș”. Vestea s-a răspândit ca o pușcătură pe galerii, cei care știau au mai auzit-o încă o dată, cei care au aflat-o doar atunci, au primit-o cu justificată mîndrie.

Schimburile erau amestecate dar puteai să-l recunoști care e unul și care e altul. Schimbul care ieșea din mină avea însemnele abatajelor, avea „dubul auru-lui”; cel care intra își consuma ultimele minute cu pregătirea pentru intrarea în șut. Deodată aud un glas ieșit dintre mineri, unul venit mai de departe: „Tovarășe director...” Mă uit și decupez din mulțime un om înalt. Mă apropii de el și-i spun ce se rosturi am venit. Îmi strînge mina deodată cu un „noroc bun” și-mi zice: „Mai stați puțin, pină intră schimbul în mină, apoi putem discuta”. Răgazul a fost binevenit pentru amîndoi. Am mai avut timp să mai schimb cite o vorbă, ce-i drept mai scurtă, cu minierii, să stau alături de sufletul lor, să îmbrac

pentru câteva clipe haina adîncului, haina minerilor de la E.M. Ilba, din bazinul maramureșean. Aud apoi un alt glas care striga: „Petca, Vasile Petca, să vină la mine”. Era vocea baritonă a directorului Petru Clej, gravă dar în același timp nespuse de blîndă. Era o voce de omenie, omenia oamenilor din aceste locuri care știu să lucreze, să fie mereu în frunte, să nu se lase întrecuți, după cum știu să-ți dea acel respectuos „bună ziua, om bun”.

Mă pomenesc lingă mine cu un om de statură mijlocie, destul de timid după cum îl arăta înfățișarea. „Uite, el e omul cu Trofeul. Pină termin cu schimbul puteți discuta cu el”. Prefăcîndu-mă că nu știu despre ce trofeu este vorba (aflasem din ziarul județean vestea) îi spun: „Nu știu despre ce trofeu este vorba”. Omul parcă își căuta cuvintele să nu sune a laudă: „Îi vorba de un trofeu care îl avem noi, minierii, aici în Maramureș că tocmai așa-i zice „Diamant de Maramureș”. Cu cei 12 ortaci ai mei din brigadă am extras din abataj 20 000 tone de minereu din care un sfert peste sarcinile de plan. Noi eram în întrecere pe centrală pentru a cîștiga acest trofeu, dar după cum se vede a cîntărit mult și la prestigiul minei noastre. La mine în brigadă nu-i povestea de abateri ori accidente după cum nu sînt în întreaga exploatare. Noi toți am hotărît să ne ținem serios de treabă, să nu ne întrecă nimeni. După cum se vede am reușit. Apoi am mai economisit peste 100 mc de material lemnos, vreo 670 kg de exploziv că am fost buni gospodari și am burat corect găurile de mină. Trofeul acum e la noi, da, nu, nu i-om da voie să plece de aici. Is din Gherța Mică, de dincolo, din Țara Oașului și oșenii nu se lasă cu una, cu două întrecuți”.

Între timp trenul de mină dispăruse pe galerie cu schimbul. Directorul se apropie cu un grup de mineri. „Ei, aștia-s directorii mei”. Mă uit citeva clipe descumpănit. Îi număr pe furis și văd în fața mea 10 oameni. Zece. Fotografii Pe-tru Aoașan i-a surprins într-o fotografie.

Minerii apoi au plecat spre vestiare iar eu doar cu directorul Clej să ne spună cite ceva din izbînzile minei pe care o conduce. „Eu aș vrea să nu vă necăjesc cu multe povești și nici să umpleți carnetul cu cifre. Cîteva tot o să vă dau să nu se creadă că Ordinul Muncii clasa I și Drapelul roșu de întreprindere fruntașă pe țară le-am luat pe ochi frumoși. Vă spun pe scurt: am introdus cu mai mult curaj metoda cu înmagazinarea minereului în diferite variante ajungîndu-se astăzi ca producția din abataje să fie obținută în proporție de 88,4 la sută prin această metodă, față de 12,5 la sută cit era în 1970. Am extins munca în acord global de la 12 la sută, cit era în 1970, la 87 la sută în prezent iar sectoarele lucrează în această formă cu întreg efectivul de mineri. Am mecanizat complet rulajul minereului și rambleului în abatajele cu fișii orizontale precum și mecanizarea transportului pe orizontalele intermediare prin introducerea locomotivelor. Aceste măsuri le-am împletit cu organizarea mai bună a procesului de producție toate să ducă la ușurarea muncii minerului. Noi am obținut rezultate bune dar nu ne culcăm pe laurii reușitei. Ba din contră, de la noi se așteaptă și mai mult. La Plenara C.C. al P.C.R. din 5 iulie tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului nostru, referîndu-se la minele de cărbuni spunea că: „trebuie să acționăm cu toată fermitatea pentru a asigura în primul rînd muncitorii la abataje, la transport și abia după aceea la serviciile de suprafață. Să avem mai puțini funcționari și mai mulți lucrători care să scoată cărbune adică și directorii și inginerii să contribuie direct la organizarea producției în mod optim”. Aceste îndemnuri sînt valabile pentru tot

mineritul românesc că numai în acest fel cu organizarea pe care o avem, cu mecanizarea și dotarea de care dispunem, vom putea realiza venituri suplimentare”.

Am ajuns la sediu. Mi-a venit în minte scena de la gura minei, cu cei 10 minierii-directori. Îmi pun întrebarea la încercare: „Știți, nu prea am înțeles tilcul vorbelor de la gura minei. E cumva o glumă?” Directorul Clej mă privește cu subînțeles apoi intră din nou în matca discuției dar de data asta puțin parcă mai aprins: „A, nu-i nici o glumă. Avem aici peste treizeci de mineri care cîștigă pe lună mai mult decît mine. Atunci am zis: aici nu numai eu sînt director ci și voi. Oamenii au înțeles că este nevoie de ei nu numai să muncească dar să și conducă. Și o fac cu succes”.

Cînd am coborît spre poartă am cunoscut pe cîteva din... directorii directorului Clej. Pe șeful de brigadă Bura Chirilă, pe Gavrilă Flontaș, Vasile Rusu, tot șefi de brigadă, pe inginerul Weber Bela, șeful sectorului I.

Coboram spre mașina minerilor cu inginerul-șef al minei, Vasile Rakoczi. Ingerul-șef a ținut să amintească de mîndria și hărnicia oșenilor. Mi-a vorbit de colectiv, de oamenii lui. „Să nu mi-o luați în nume de laudă dar putem spune că acum ne găsim cu mina într-un punct bun. Prin 1971 aveam un sertar plin cu articole negative publicate în presă despre noi. Acum vă putem spune că se întîmplă chiar invers. Nu știu dacă ați notat. În cinstea marii noastre sărbători de la 23 August, E.M. Ilba a dat pină acum peste 53 000 tone minereu peste plan. Pină acum, adică nu ne vom opri aici.”

GHEORGHE PĂRJA ■

La Ionești, apoi la Turnu, in avans față de grafice

Oltul va curge pe o vale de beton

În sistemul, salba sau cascada hidrocentralelor de pe Olt — această salbă de baraje și lacuri-oglinzi ce sar în cascadă, cu intermitență ritmică, fără să se spargă, între Făgăraș și Dunăre, compunînd unul din cele mai mari, mai interesante spectacole sau monumente ale lumii din cite s-au zămislit sub cerul țării — scintilează, în aceste zile, cu o strălucire aparte, centrala hidroelectrică de la Ionești. Ionești e un plai vilcean, așezat undeva, lingă colinele ample, împovărate cu vii, ale Drăgășanilor. La Ionești, în aceste zile fierbinți, de fierbințe întrecere dedicată aniversării Eliberării, constructorii se pregătesc să devieze Oltul. La Ionești, în aceste zile, constructorii și montorii se pregătesc, ni se spune, să pună punct lucrărilor de la „priza” centralei și de la „pereele digurilor acumularii”, astfel ca Oltul să poată fi strămutat pe o albie de beton, ce-l va conduce spre întîlnirea cu energia. Evenimentul, ni se mai spune (ne-o spune șeful lotului de constructori, ing. Viorel Pircălbescu), se înscrie într-o anume calendaristică, nu cea a graficelor de plan, ci „cea a lui August”, cea a angajamentelor de întrecere. Altfel zis, acest eveniment se va săvîrși (și, la ceasul cînd dăm la tipar aceste rînduri, semnalul săvîrșirii lui se așteaptă cu ochii pe cronometru) mai înainte de termenele planificate, oamenii șantierului devansînd, în acest scop, alte și alte momente-pisc ale muncii, adică isprăvind cu 30 de zile mai repede suprastructura barajului și predînd montoriilor, mai devreme cu 15 zile, așa-numitele „stavile-segment” ale construcției. Cei de la montaj, la rîndu-le (după cum ne informează șeful lor, ing. Constantin Piriianu), au încheiat, preluînd și ducînd mai departe avansul constructorilor, lucrările de instalare a celor două turbine, ei fiind gata, la ceasul de față, să execute operația de lansare a rotorului generatorului nr. 1. Operație ce va însemna, aflăm, un act, să-i zicem cel mai acut, din întregul spectacol al muncii, el cerînd un intens efort și cerînd, mai ales, un înalt profesionalism, o subtilă știință, bazată pe stringența gesturilor, pe precizia lor, între rotor (piesă ce cîntărește aproape 200 de tone) și pereții statorului în care acesta va fi

încastrat existînd doar un spațiu de milimetri. Cu alte cuvinte, construcția cetății energetice a Ioneștilor, se află, în aceste zile, în punctul maximei temperaturi, al maximei febre a muncii, acum aglomerîndu-se un mînușchi de evenimente majore, de interes decisiv, de la lansarea rotorului primei turbine la mutarea Oltului. Grație lor, grație acestor evenimente pe care fila de calendar le-a înscris înaintea graficelor, centrala hidroelectrică a Ioneștilor va fi dată în funcțiune cu 45 de zile în avans. O hidrocentrală cu o capacitate de 38 MW, echivalînd, prin chiar semnul unei egalități absolute, puterea instalată a tuturor centralelor hidro din România anulul 1938.

Cine sînt autorii acestor evenimente, înscrise cu slove atît de fierbinți, atît de marcate, în cronica de întrecere a acestui august? Ei sînt, evident, niște creatori, creatori în înțelesul major al cuvîntului, artiști ca și cei din vîrsta clasică a culturii noastre, mulțime de meșteșugari ce provin direct din vîrsta „populară” a culturii, ridicată azi pe o treaptă nouă, oameni care realizează cu competență și dăruire o lucrare ce reprezintă o performanță de gîndire tehnică și de artă. I-am cunoscut, în aceste zile, pe mulți dintre ei, și satisfacția de a-i fi cunoscut, mărturisesc, nu e cu mult mai mică decît aceea de a-i fi întîlnit aievea pe vecii cititori de civilizație ai acestui pămînt. Primii au venit pe valea Oltului în urmă cu vreo două mii de ani, cu trupe și mașini arhaice de luptă. Șoseaua romană, tăiată de-a lungul rîului, le conservă și azi amintirea. Strănepoții, continuînd gestul edil, prelungește drumul arhaic, înarmați cu mașinile acestei epoci. Ei, cei mai mulți, sînt oameni tineri (vîrsta medie a constructorilor de la Ionești e sub 30 de ani), ei n-au vanități de creatori de istorie (deși, de fapt, fac istorie!), ei nu vor fi modificați în marmură. Sînt preia vii și prea mulți pentru asta, iar legea creației lor e cooperarea, unicătatea operei fiind o rezultată obștească de eforturi și îndrăzneli.

I-am cunoscut, tot în aceste zile, într-un alt punct al defileului Oltului, acolo unde Oltul iese din munți, pe șantierul hidrocentralei Turnu, de lingă Cozia (o hidro-

centrală cu o putere de 70 MW, deci dublă față de cea a Ioneștilor), pe constructorii și montorii care, în aceste zile din preajma zilei Eliberării, luptă ca să-și realizeze, chiar să-și întrecă angajamentele, angajamente care prevăd finalizarea, cu 30 de zile înainte de termen, a lucrărilor primei faze de deviere a Oltului. „Atacarea” (cum zic constructorii) a șenalului de deviere a rîului s-a petrecut nu demult, e de atunci, din septembrie 1977, mai puțin de un an. Acum, șenalul e gata. Acum, la scurgerea a mai puțin de un an, cartea marii întreceri inscrie, la capitolul lucrărilor încheiate, operații de o unică anvergură, cele mai multe cu statut de „premiere”, premiere de tehnică, de soluții tehnice, de gîndire inovatoare, de calitate superioară a muncii. Calea ferată a defileului, însoțitoarea din veacul trecut a Oltului, a fost mutată (adică deplasată, pe orizontală, cu circa 1 kilometru și, în plus, transgresată și vertical, reconstruită la o altitudine care o depășește cu 20 m pe cea veche), toate lucrările șantierului, extrem de numeroase, de complicate, executîndu-se în îngustul spațiu dintre vechiul și noul drum de fier. S-a muncit și încă se muncește, pe acest șantier, mai greu, poate, decît oriunde pe valea Oltului, fiind, cum spuneam, cea mai îngustă zonă de lucru, panta taluzului pentru devierea rîului fiind extrem de abruptă, viteza apelor scăpate din munți fiind foarte mare, fiind cea mai mare de pe întregul curs (debitele atîng și 2 000 de metri pe secundă!), mai existînd pe aici și un exces de ape freactice, mai existînd, peste toate, și obligația (pe care constructorii au primit-o ca pe un lucru firesc, ca pe un lucru înțeles de la sine) de a se proteja și vestigiile castrului Arutela, operă a celor dintîi edili ai locului, aflată în incinta șantierului, în chiar inima lui. Nici o piatră a castrului din veacul al treilea nu s-a cîlîntit (ba, mai mult, constructorii, cotrobăind cu unelte panta de stînci a Oltului, au făcut și o prețioasă descoperire, deshumînd resturile unor terme romane, bînuite pe-aici de Gr. Tocilescu, bînuite și de alți istorici și arheologi, dar pînă azi, rămase numai ca bănuială, ca legendă), în schimb, în rîstîmpul acestor luni, au fost puse în rost, cu

priceperi superioare, pietrele unui edificiu de o arhitectură unică. Barajul Turnului, ne spune Ion Mihăilă, șeful lotului, e un baraj de „tip fluvial”, cu o „cădere” de 26 de metri, un unicat al genului, fără rival pe continent, construcție înaltă, suplă, „nervooasă”, captînd cu fine antene toate mișcările rîului, atît de năvalnice pe aici, stăpînindu-le și drenîndu-le. Majoritatea constructorilor sînt tineri și foarte tineri. Buldozeristul Constantin Vasile are doar 19 ani, s-a calificat la Dăești (o hidrocentrală a Oltului care de-acum produce), excavatoristul Ilie Grămeșcu are 20 de ani, s-a calificat la Riureni (altă hidrocentrală care produce), excavatoristul Aurel Anton, venit de pe șantierul marii hidrocentrale a Lotrului, e taxat, la cei 30 de ani ai lui, printre „veterani”. Printre „veterani” e așezat și Toma Cuteanu (mecanic cu state vechi și elev la liceul seral, la Rm. Vilcea), deși n-are decît 28 de ani. Am extras, din tabela fruntașilor în întrecere, doar aceste citeva nume, ele, desigur, s-ar putea însoți și cu altele, cu multe altele. Ele, aceste nume, lingă care ar fi trebuit să așezăm și niște fapte (adică munca în condiții dramatice, în fierberii de ape freactice sau pe pante în acerbă rostogolire spre hăuș rîului), vor fi, desigur, uitate de către cei ce citesc aceste rînduri, ele, cu alte cuvinte, se vor tencui anonim în zidurile construcției, lingă numele buldozeristului Gheorghe Martin, al ajutorului de excavatorist Ion Soavă, al femeilor-constructorițe Mariana Băiță sau Elisabeta Badiu. Ei, acești oameni, nici măcar nu rivnesc să-și impună numele altfel decît anonim, altfel decît tencuit în ziduri. creația lor, cum spuneam, prezînd-o cooperarea, răs-punderea fiecăruia pentru destinul și reușita tuturor. „Nimeni, de unul singur, nu-și poate scrie numele pe un baraj, fiindcă zidul ar roși”, îmi spune (și cit de frumos mi-o spune, ce memorabile mi se par aceste spuse!) Ion Mihăilă, șeful de lot. Deci munca lor, adesea dramatică, totdeauna eroică, se consumă în anonim, sau, altfel spus, în efemer. Dar ea poartă — prin opera ei — însemnul de înaltă strălucire al trăinicieii, al duratei.

În marea întrecere a lui August, pe Olt — pe un riu ce se mută, ce-și schimbă albia milenară, ce-și schimbă rosturile, ce devine monument sau magistrală a energiei — se aprînd, astfel, niște lumini. Care fac cerul patriei mai vast, mai înalt, mai strălucitor, luminîndu-ne existența, sporîndu-i regimul solar cu niște grade fierbinți. Fierbinți ca și miinile și ca și inimile constructori.

ILIE PURCARU ■

Un nou petrolier gigant lansat la apă!

„Unirea” — petrolierul gigant de 150 000 tdw a fost lansat la apă. Petrolierul de 150 000 tdw „Independența”, cu un voiaj la activ, începe să intre în istorie. O istorie pe care navalistii constănțeni o scriu rapid și temeinic. Noua filă a cronicii prezente așază realitatea în drepturile ei, schimbând formule consacrate. Nava amiral se simțea stingheră. Flota amiral este expresia devenirii, a dezvoltării. Celui de-al doilea petrolier gigant i-au trebuit cu 100 de zile mai puțin decât navei „Independența” pentru a părăsi docul de montaj. Rezultatul ambiției, experienței, profesionalismului. Ambiția și mândria de a întâmpina marea sărbătoare a poporului român — 23 August — cu un succes pe măsura rezultatelor obținute în ultimii ani de construcții de nave de pe malul mării.

„Sintem bucușori — ne spune secretarul comitetului de partid al șantierului, Ștefan Panait — că putem să raportăm conducerii partidului nostru, personal tovarășului Nicolae Ceaușescu, la ale cărui îndemnuri și indicații prețioase șantierul nostru a construit cele mai moderne și mai mari nave din flota noastră, că sarcina pe care am primit-o, angajamentele pe care ni le-am asumat au fost indeplinite într-un timp cit mai scurt, astfel încât să întâmpinăm ziua de 23 August cu lansarea la apă a celui de-al doilea petrolier de 150 000 tdw. Navalistii noștri au folosit din plin experiența dobândită în timpul construirii primului petrolier de 150 000 tdw „Independența”, fapt care s-a reflectat atât în ceea ce privește calitatea lucrărilor, cit și în privința scurtării termenului de montaj în doc și deci de lansare la apă a navei. S-au modificat unele tehnologii, montajul s-a realizat cu două macarale de 480 tone, față de una singură existentă la primul, s-au introdus în bloc-sectii tubulaturii de saturare a navei ceea ce duce la scurtarea termenului de realizare a instalațiilor de încălzire-descărcare a navei de combustibil, apă etc.”.

Gheorghe Lupu și Dumitru Mocanu, primul lăcătuș, al doilea, sudor, sint doi dintre cei care au contribuit la succesul constructorilor constănțeni. Sint doi dintre sutele de muncitori anonimi, „pentru că pe nave nu sint trecute și numele noastre, cum întilnim pe unele case a căror arhitectură ne place și ne rămâne în suflet”, doi dintre oamenii care s-au luptat cu timpul, muncind cu dăruire și responsabilitate pentru a realiza ceea ce numesc ei „creșterea flotei de giganti a țării”. „Eu colaborez perfect cu Moraru, ne mărturisește Gheorghe Lupu. Mai exact, oamenii din echipa mea și oamenii conduși de colegul și prietenul Dumitru Moraru. Am să vă dau un exemplu. Pentru ca bloc-sectiile să fie sudate perfect, eu trebuie să comand astfel manevra unui bloc-sectie, care, o spun așa pentru dumneavoastră, are între o sută și patru sute de tone greutate, încât să se imbine foarte bine cu celelalte, să se cupleze exact. Treabă foarte importantă de care profită sudorii”. Sudorul Dumitru Mocanu, șef de echipă, îl completează: „Profităm noi, dar de fapt profită nava. Lucrurile se leagă. Sudurile de bloc-sec-

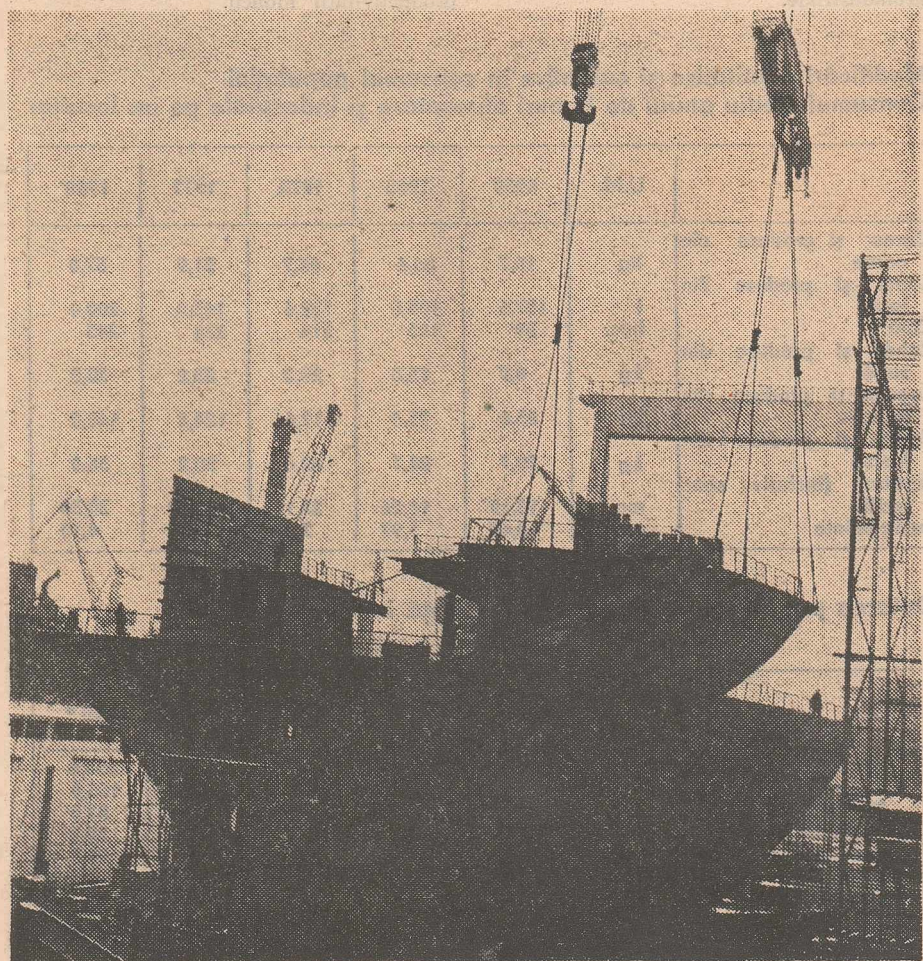
tii sint cele mai importante. Dacă pină la montaj sudurile se controlează prin sondaj, aici la montaj, controlul se efectuează în întregime cu raze Roentgen care depistează orice incluziune. Este vorba de calitatea navei. Și noi ne mindrim că pe lângă lansarea la apă cu o sută de zile mai devreme decât „Independența”, am efectuat lucrări de o calitate asemănătoare, adică foarte bune. Astfel că, alături de ceilalți, alături de navalistii — navalisti și noi, sudorii, am putut contribui la succesul șantierului dedicat zilei de 23 August”.

Ce înseamnă aceste o sută de zile câștigate de constructorii constănțeni? Ne răspund cei doi, la unison: „În aceste peste trei luni se va putea realiza 85 la sută din montajul în doc al corpului unui mineralier de 55 000 tdw”. Dar despre performanțele muncitorilor de la Șantierul naval din Constanța, despre izbănzile lor recente, închinatăe toate marii sărbători, se pot spune multe. Gîndindu-și mai bine munca, chibzînd și gospodărînd cu mai mult simț de răspundere materia primă, aceștia au reușit să economisească importante cantități de metal, de energie și de combustibil. Economia de metal se datorează faptului că în primul semestru al anului indicele lui de folosire a fost de 90,45 la sută. Asta în condițiile în care șantierul este un mare consumator de metal și numai în anul 1978 prelucrîndu-se 100 000 tone. Nu doar economie de metal. Cifrele sint grăitoare și în ceea ce privește economia de energie electrică, 204 MWh, sau combustibil convențional, 120 tone.

„Desigur, ultimul nostru mare succes, afirmă secretarul comitetului de partid, este lansarea la apă a „Unirii”. Dar să nu uităm că și economiile importante care s-au făcut, efortul oamenilor, mai ales un efort de gîndire și organizare, materializat în construcția celorlalte nave, sint o mărturie a faptului că oamenii șantierului s-au mobilizat puternic pentru a întâmpina marea sărbătoare numai cu izbînză pe măsura priceperii și conștiinței lor. Dintre aceste angajamente împlinite, vă rog să mai notați și pe acelea privind livrarea înainte de 23 August a mineralierului „Buzias” de 55 000 tdw, lansarea la apă a două corpuri de drăgi absorbant-refulante de 760 metri cubi, lansare petrecută în aceeași zi cu „Unirea”. De asemenea, s-au început lucrările de montaj în doc a mineralierelor 9 și 10 (deocamdată nu au nume) de 55 000 tdw...”.

Constructorii de nave constănțeni sărbătoresc ziua eliberării țării, potrivit priceperii și conștiinței lor, raportînd cu mîndrie „creșterea flotei românești”. Și pentru că munca și pricepera, dorința și ambiția de a realiza ceea ce nici măcar constănțenii, oameni învățați „cu marea și vapoarele”, nu bănuiau cu ani în urmă, nasc tradiție, iată că au început lucrările la cel de-al treilea petrolier de 150 000 tdw. Sintem deci în fața unei tradiții, a unei ștafete a muncii care are însăși constituie un mare succes al oamenilor muncii de la șantierul constănțean.

RĂZVAN BĂRBULESCU ■

Urcînd spre locul de muncă

În Slătioara, pe mulți îi cheamă Tăutu. De aceea, după ce se rosteste numele Tăutu și un prenume, se precizează și prenumele unuia dintre părinți. Aurel al Margaretei Tăutu are 52 de ani, gospodăria lui, nevastă, Aglaia a lui Aurel al Margaretei, doi copii — Doina a absolvit liceul. Dorel își face armata — este șeful unei echipe de forestieri, are mai multe stegulete, diplome și insigne de frunză în muncă și totuși nu fumează înaintea mamei sale. Cînd i-am spus că vreau să scriu despre dumnealui, mi-a răspuns că asta nu se cade, dar că, dacă binevoiesc să fac un articol despre oamenii echipei sale, atunci se socotește bun de o cinste. Și așa, iată-mă față-n față cu șase bărbați cu miini puternice și priviri limpezi. Îi pofțesc să-mi vorbească despre meseria lor, despre pădurea lor, despre zilele lor, despre iernile lor, despre ploile lor, despre greutatea lor, despre bucuriile lor, despre casele lor, despre familiile lor, despre Slătioara lor. Imi turuie gura iar ei tac și se uită la mine cu privire aceea care a devenit incomod de limpede. Apoi se privesc între ei și am sentimentul că hotărâsc în colectiv cam așa: „Dacă trebuie, o facem și pe asta!” Încep să vorbească. Mai întii, pe rînd, și-au făcut cite un fel de autobiografie:

Vasile Mihalea: Am rămas fără tată, eram necăjii și-am apucat care-ncoțoro, după bani. Lucrez în pădure de la 15 ani; acum am 58. Nu mi-a plăcut să umblu din meserie în meserie, nici din întreprindere în întreprindere. O fost și mai greu și mai ușor. Iarna, zăpezile mari, doboriturile, copacii unii peste alții...

Savin Flocea: Am 32 de ani și doi copii. Lucrez de 18 ani. După armată, am fost un an miner. Am revenit la pădure. Am fost patru ani drijbit, adică om care taie copacii cu ferăstraie electrice. După aceea am făcut școala de tractoriști și trei ani am lucrat pe tractor. Asta a însemnat zdruncinături pe pietre rele. Am avut de suferit cu sănătatea și m-am întors la tăiat copacii. Înainte se făcea tăierea la un metru înălțime, acum se taie copacul fără risipă: citiva centimetri deasupra pămîntului. Nu mă duc la altă întreprindere, la altă muncă: în pădure sint și ploii, și noroi, dar și zile frumoase, și aer, și păsări, și cîntecul lor.

Vasile Mazăre: Sint cel mai tînăr din echipă, am 27 de ani. Tata a fost tot forestier, mai mult de 25 de ani. La pădure am început să lucrez de la 18 ani. Imi place munca de pădure. Cred că de aceea tovarășii din conducere s-au gîndit să mă repartizeze să urmez cursurile de tractoriști. Munca noastră nu-i ușoară, trebuie să fii mereu atent. Foarte greu e cu doboriturile de pe urma zăpezii ori vîntului. Dar sint și bucurii. Muncitorii forestieri sint bucușori cînd încep o parcelă nouă. Ne-au mai bucurat noua încadrare, mărirea retribuției și reducerea, din iulie, a săptămîinii de lucru. Muncesc și învăț cele bune, ca să nu-i fac de rusine pe cei mai vîrstnici din colectiv și ca să-știu pe tata bucușor. Munca e foarte grea dar nu părăsim satul; doar tinerii pină în 20 de ani nu se prea încadrează în munca la pădure.

Constantin Mihalea: O bucată am fost cărăuș, acum sint fasonator și horhănitor la șlipuri. Lucrez cu tata. Avem terenuri grele. Am nevastă, doi copii, m-am păzit și n-am pătîit nimic. Pentru un om din altă parte este foarte greu, mai ușor se adaptează la munca în mină.

Gheorghe Răcilă: Și eu, de la 16 ani, din '50, în continuare, numai în pădure. Era greu pe atunci. Gerului îi făceam față lucrînd cu rucsaci în spate. Lemnul tăiat îl căram în spate pină la cuscăi, un uluc din trei scinduri uns cu parafină. Noaptea dormeam pe cetină, într-un bordei rotund, în pămînt. Făceam cite un foc mare; cetina se usca și foșcăia sub noi. O femeie s-a speriat că-s șerpi, dar era cetină. Azi barăcie is ca și casele; sint cabane cu paturi, cearșafuri și radio.

Aurel Tăutu: Făceam lângă brad o borbă în zăpadă de-un metru. Apoi, iarnă sau vară, munceam greu, cu ferăstraiele, în genunchi. Un brad în juma de zi, atîta reuseam. La început oamenii au refuzat „drujbele”; acum le spun „drujbițe”. Nu puteam face nici brigadă, pentru că oamenii erau învățați să lucreze cite doi. Mai erau și accidente. Da' ce-a fost a trecut! Mecanizarea — de la tăiere la încărcare — e foarte binevenită și-n pădure. Sint multumit de brigada pe care o am. Mi-o dat ascultare. N-am primit oameni care au umblat din loc în loc. După ani de zile, am reușit ca gura de exploatare Slătioara să fie mereu printre primele. Din zece oameni, cinci sint membri de partid și doi uteciști. Peste doi ani, doi dintre noi ies la pensie. Mă mai doare ficatul, vine și peste mine bătrînețea, dar as vrea să fii și peste 20 de ani tot în acclasi colectiv. Sintem ca într-o familie bine organizată. Datorită oamenilor acestora nici accidente n-am avut; într-atîția ani, nici un accident! Forestierii lui Aurel Tăutu, acești oameni care tocmai lucrau în perdelele din

jurul Secularii și care n-au vorbit nicodată cu un gazetar, s-au obisnuit și cu postura de interviu și-au început să vorbească totî deodată. Notez replici care par că n-au legătură între ele:

— Ploaia asta și vîntul ăsta care au smuls copacii tineri...

— Sigur că-i mai greu să lucrezi în doborituri.

— Vine de sus, învîrtindu-se, cînd nici nu te aștepti, un vîrf de brad!

— În pădure, la fiecare pas e altceva. Jumătate de metru contează. Lunar facem protecția muncii.

— Numai că atenția mai depinde și de oboseală!

— Facem două ore pină la locul de muncă. Două ore în care numai urci.

— Dar și duminica, zi de odihnă, tot în pădure ne ducem.

— Sintem mulțumii cu acordul global și cu scoaterea impozitelor, e mai limpede!

— Aici, cinstit, e meritul lui Ioan Bălan, șeful sectorului Frasin, și al lui Vasile Rusu, maistrul de exploatare: ei și-au dat interesul să ne lămurească și să ne organizeze.

— Cu acordul global se poate depăși două mii.

— Am primit și premiile...

— Sintem și crescători de animale. Le îngrijim foarte bine. Avem contracte pe porci, pe lînă, pe lapte, pe carne, pe brînză. Concediul îl petrecem mai mult acasă, muncînd.

— Acum în Slătioara toti au radio, televizor și-s abonati la presă.

— Pină în toamnă se termină asfaltatul drumului.

— Seculara e vizitată de mulți turiști.

— Satul nostru e mic, dar e cel mai liniștit din comună. Oameni cinstii și cu bună-cuviință.

— Și mindri!

— Avem ambiția noastră!

— N-am vorbit de Rusu Vasile Maxim!

— E cel mai vechi maistrul pe sector. În meserie ne e tată la toti.

— Trebuie vorbit și de Costan Oprea. Acu-i pensionar. O fost țapinar. Dintre cei mai buni muncitori de pădure. Ajuncea dimineata în pădure, puneia cusma-n cepul bradului și lucra toată ziua. Descoperit chiar și pe ger! Harnic grozav.

— O digerat floarea afinului și anu ăsta n-au să prea fie!

Masa rotundă gazetărească s-a transformat într-o discuție purtată ca la gura sobei, în care amintirile și înțelepciunea și gluma făceau casă bună. Informațiile făcuseră loc meditațiilor. Mi-am închis carnetul, ca să am și eu partea mea de bucurie neplătita cu vorbe scrise și predate în termen.

A doua zi aveam să aflu din ziare că întreprinderii forestiere de exploatare și transport Suceava i-a fost conferit Ordinul Muncii clasa I, pentru locul I în întrecerea dintre unitățile industriale. Iar gura de exploatare Slătioara face parte din sectorul Frasin al sus-numitei întreprinderi. Știrea nu mi-a adus în minte nici chipurile, nici cuvintele forestierilor echipei conduse de Aurel Tăutu, ci miinile lor. Miinile acelea — coplesitor numitor comun — mari, butucănoase, puternice, de gospodari chibzuiți ai acestei avuții care este pădurea.

NELU IONESCU ■

Iată ce înseamnă la noi TOTUL PENTRU OM

„Realitatea ilustrează convingător că țelul suprem al politicii Partidului și statului nostru este ridicarea bunăstării poporului, îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și de trai ale tuturor oamenilor muncii — aceasta constituind esența construcției socialismului și comunismului“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Drepturile omului încep prin dreptul la muncă

1950 — în ramurile economiei naționale lucrau 2.130.000 oameni ai muncii.

1977 — în ramurile economiei naționale lucrau 6.741.000 oameni ai muncii.

1990 — conform Programului partidului — în ramurile neagricole 9.500.000 oameni ai muncii.

Pentru prima oară în istoria țării noastre se realizează și se garantează în fapt dreptul la muncă tuturor cetățenilor țării, indiferent de sex și naționalitate, înfăptuindu-se astfel unul din idealurile de dreptate socială cele mai de preț ale poporului muncitor.

Cel mai fertil deceniu 1970—1980 : cca. 2.500.000 noi locuri de muncă.

O NOUĂ CALITATE A MUNCII

1951—1977 — 2,1 milioane de persoane au absolvit învățământul profesional, tehnic, de specializare postliceală și de maștri.

1951—1977 — 506.000 persoane au absolvit învățământul superior.

S-a modificat structura formelor de calificare în favoarea celor mai complexe, a crescut rapid numărul muncitorilor cu meserii specifice ramurilor de bază și au apărut meserii noi, micșorându-se simțitor ponderea muncitorilor necalificați.

1950 — ponderea populației neagricole în populația activă : 26 la sută.

1977 — ponderea populației neagricole în populația activă : 66 la sută.

În cifre absolute creșterea a fost de 4.700.000 de persoane.

RITMURI

1950—1977 — producția industrială a crescut de 26 de ori

1950—1977 — producția agricolă a crescut de 3,4 ori.

1950—1977 — produsul social și venitul național : de 12 ori.

Venitul național din 1938 se realizează astăzi în numai 25 de zile.

Problema fundamentală a creșterii generale : corelația științifică între fondul de dezvoltare economico-socială și fondul de consum

Perioada	Rata fondului de acumulare (în procente)	Sporul absolut de venit național (în miliarde lei)	Ritmul mediu anual de creștere a fondului de consum (în procente)
1956—1960	16,0	27	4,5
1961—1965	24,3	51	5,3
1966—1970	28,8	66	7,0
1971—1975	34,1	150	7,5
1976—1980	33—34	circa 250	8,0

Menținerea unei rate înalte a fondului de dezvoltare corespunde cerințelor obiective ale reproducției largite, asigură extinderea și perfecționarea bazei tehnico-materiale, crearea a noi locuri de muncă, ridicarea mai rapidă a potențialului economic al județelor mai puțin dezvoltate,

creșterea mai accentuată a bunăstării populației.

Sporirea numai cu patru procente a ratei fondului de dezvoltare a generat un spor absolut de venit național de la 68.000.000 lei în 1970 la 150.000.000 lei în 1975 și la 250.000.000 lei în 1980 (conform estimărilor).

Strategia creșterii venitului național — componentă a umanismului socialist Creșterea veniturilor populației în perioada 1950—1980

	1950	1965	1975	1977	1980 *
1. Venituri globale (miliarde lei)	33,5	119,2	247,3	289,5	370
Procente	100	356	738	864	11 ori
2. Veniturile obținute de populație din fondurile sociale de consum (lei pe o familie) în %	772	3 858	8 783	9 563	11 766
	100	500	11,4 ori	12,4 ori	15,2 ori

* Prevederi.

ÎN SPIRITUL ETICII ȘI ECHITĂȚII SOCIALISTE

1950 — raportul dintre retribuția minimă netă și retribuția maximă netă : 1 la 22,8.

1978 — raportul dintre retribuția minimă netă și retribuția maximă netă : 1 la 5,5.

În realizarea deplină a unității dintre variatele categorii de interese care acționează în ordinea noastră socialistă un loc prioritar îl ocupă stabilirea unei proporții judicioase între veniturile directe ale oamenilor muncii provenite din muncă și cele din fondurile sociale de consum. Accentul hotărâtor, în acest cîncinal mai ales, este pus pe veniturile directe provenite din muncă.

(1950=100)

	1965	1975	1977	1980 *
1. Retribuția reală a personalului muncitor	225,6	325,2	364,9	430,2
2. Veniturile reale ale țărănimii obținute din C.A.P. și din gospodăria personală (pe o persoană activă)	189,1	337,0	400,0	438,1

* Prevederi.

Muncim mai bine, trăim mai bine

Retribuția medie netă (în lei, lunar)

1950	1955	1960	1965	1970	1975	1977	1980
337	499	802	1 028	1 289	1 595	1 818	2 238

Creșterea veniturilor populației se află în strinsă legătură cu amplele modificări

intervenite în structura economiei noastre naționale și concomitent în structura

socioprofesională, ca și în calitatea forței de muncă. Mutațiile care au avut loc în numărul, structura și utilizarea forței de muncă din țara noastră reflectă semnificativ îmbunătățirile esențiale în condițiile de muncă ale poporului muncitor.

Programul de creștere a nivelului de trai în anii 1976—1980, inițiat și elaborat sub directa îndrumare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, prevede o CREȘTERE a RETRIBUȚIEI REALE DE 32,3 LA SUTĂ ÎN ANUL 1980 FAȚĂ DE 18—22 LA

SUTĂ (prevăzută în planul cincinal) ȘI 18—20 LA SUTĂ (prevăzută în Directivele Congresului al XI-lea).

La sfîrșitul anului trecut, din inițiativa secretarului general al partidului, Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. a hotărât reeșalonarea graficului majorării retribuțiilor, astfel încît etapa întâia s-a încheiat la 1 iunie și nu la 1 septembrie 1978. Pe baza acestei devansări, oamenii muncii au obținut un plus de venituri totalizînd 2,1 miliarde lei.

O cincime din totalul veniturilor populației pe seama veniturilor din fondurile sociale

Învățămîntului i-au fost alocate fonduri

în 1950 : 1,3 miliarde

în 1965 : 6,5 miliarde

în 1977 : 15,3 miliarde

În 1977 o cincime din populația țării era cuprinsă în învățămînt.

Pensii : din fondurile sociale de consum se plătesc pensii unui număr de 3 100 000 de persoane.

1977 pensia medie de asigurări sociale era de 6,4 ori mai mare decît în 1950.

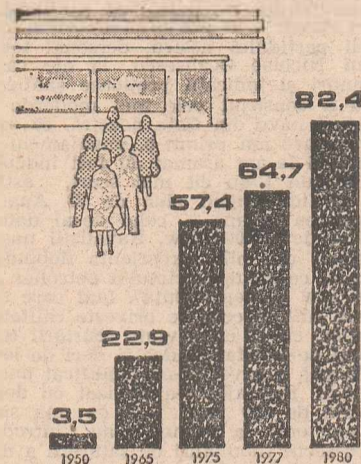
Alocații de stat se plătesc unui număr de 4 500 000 copii.

Asistența sanitară gratuită a beneficiat de la stat : în 1950 de 0,6 miliarde lei în 1977 de 11,7 miliarde.

1950 : 1 047 de medici.

1977 : 36 000 medici.

Cheltuielile pentru dezvoltarea culturii și artei au fost în 1977 de 1 100 000 lei.

Veniturile obținute de populație din fondurile de consum

Mai mult de două treimi din populația țării locuiește în case noi

Apartamente noi

1951—1955	1956—1960	1961—1965	1966—1970	1971—1975
46 000	104 000	220 000	333 000	513 000

1976—1980
peste 1 000 000

De la eliberare și pînă în prezent au fost construite în total circa 4 500 000 locuințe, ceea ce înseamnă că peste 70 la sută din actualul fond locativ al țării a fost înnoit în această perioadă.

15 000 000 de oameni de la orașe și sate locuiesc în case noi.

În 1950, 3 713 139 de oameni locuiau în mediul urban.

În 1977, 10 236 846 de oameni locuiau în mediul urban.

În 1967 erau 183 de orașe.

În 1977 erau 236 de orașe.

Pînă la sfîrșitul cincinalului numărul așezărilor urbane va spori cu 129 de orașe agroindustriale.

CONSECINȚE ÎN LIMBAJUL MUNCII

În comparație cu anul 1950, productivitatea pe om al muncii în industrie a fost în 1977 de circa 7,9 ori mai mare.

Comparativ cu 1970, productivitatea muncii a crescut astfel în 1977 : Sălaj : 208 la sută, Galați : 195 la sută, Vilcea : 184 la sută, Mehedinți : 178 la sută, Covasna : 168 la sută, Satu Mare : 167 la sută, Iași : 161 la sută, Vrancea : 161 la sută, Harghita : 156 la sută, Buzău : 154 la sută, Tulcea : 150 la sută, toate acește județe fiind peste media de 148 la sută pe țară.

Din producția de 87,5 miliarde lei ce va fi realizată în 1978 peste plan, 80 de procente vor fi obținute pe seama creșterii productivității muncii.

Modificări cantitative și calitative în consumul populației Consumul mediu anual de bunuri alimentare și industriale pe un locuitor

	U.M.	1950	1965	1975	1977	1980
Carne și produse din carne	kg	16,7	26,6	45,7	51,9	57,0
Lapte și produse din lapte	l	107,6	105,0	132,6	143,9	200,0
Ouă	buc.	59	115	214	238	245
Zahăr și produse din zahăr	kg	6,9	15,0	20,3	25,2	30,0
Legume și produse din legume	kg	65,6	75,3	112,6	124,4	140,0
Fructe și produse din fructe	kg	20,7	26,7	42,6	50,2	56,0
Țesături (inclusiv confecții)	mp	13,19	16,26	24,19	26,08	30,50
Încălțăminte	per	0,62	1,97	3,06	3,31	4,10

Dotarea populației cu obiecte de folosință îndelungată

(număr la 1 000 de locuitori, la sfîrșitul anului)

	1955	1965	1975	1977	1980 *
Aparate de radio	37,4	123,9	206,6	220,1	254,0
Televizoare	—	28,8	144,9	172,5	195,0
Mașini de spălat rufe	0,5	22,9	67,9	80,4	87,0
Aspiratoare de praf	0,7	11,6	34,2	40,1	50,2
Autoturisme	0,2	1,2	13,7	19,0	25,0

* Prevederi.

Grupaj realizat de NICOLAE CRISTACHE

Puterea de cumpărare a cetățeanului român sondată în cele cinci etaje ale magazinului „Unirea”

Vreo câteva trenuri au tras parcă astăzi, 13 august, în fața magazinului „Unirea” din București. Atmosfera de aici este aceea din Gara de Nord, în sezon estival, încă. La parcare sint, practic, mașini din toate județele și nu puține sint și din țări vecine și prietene. Cu soții, copii, neamuri sau prieteni, bărbații poartă chiar și în magazin răspunderea celor cumpărate. La ora 8, cu o oră înainte de deschiderea magazinului, coloane de oameni așteaptă cuminti și răbdători începerea vânzării. La ora 9 și nici 10 minute scările rulante, din cauza marelui aflax de oameni, merg greu. Trebuie să consemnăm și faptul că la puțin timp se pun mai bine în mișcare și că cele câteva ore de documentare suprasolicitară se repetă de aproape 10 ori. Economistul Mircea Enache care ne însoțește nu se miră însă de nimic. „Așa este duminica la noi la „Unirea”. Avem multă provincie”.

După cum probabil vă reamintiți, magazinul „Unirea” a fost inaugurat în ziua de 2 septembrie 1976 în prezența secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Al doilea mare magazin din țară, după Bucur-Obor, acest veritabil oraș comercial are însă cea mai mare cifră de afaceri, ca să spunem așa, circa 3 milioane și jumătate de lei pe zi. De remarcat că la suprafața sa, 28.000 metri pătrați doar 27 la sută constituie spațiul de depozitare, ceea ce presupune alinierea la comandamentele comerțului modern și mai înseamnă două lucruri: aducerea mărfii direct la raion și o aprovizionare de o ritmicitate remarcabilă. Desigur, prima explicație a faptului că magazinul este atât de solicitat este cea simplă: se găsesc mărfuri de toate felurile, pentru toate categoriile de venituri. Practic, exceptând autoturismele și mobila, aici se vinde orice. Cum sintem inconjurați de o mare de lume ne vom documenta la modul cel mai clasic cu putință: o luăm de la parter spre etajul V unde nu ne propunem să zăbovim căci se află un restaurant și o cofetărie. Desigur și acest etaj V ca și subsolul — un mare magazin alimentar — sint importante, ele reprezentind nu cu mulți ani în urmă mari deziderate ale cumpărătorului de rind. La parter, Felicia Chirpăreanu ne informează că sint 18 raioane, adică artizanat, mercurie, moto-velo-aragaze, cosmetice, ceasuri, bijuterii, articole pentru nou-născuți ș.a.m.d. Se cumpără aici de circa 800.000 lei zilnic și este enorm

dacă ne gîndim că prețul cel mai mic este de 5 lei iar la nou-născuți media pe articolul vîndut este de lei 20. Cum nou-născuții n-au ajuns la posibilitatea efectuării de calcule le vom face noi: pe zi se vînd aici lucruri de 37.000 lei, ceea ce la modul matematic vorbind ar însemna cît un articol pentru 1.850 de copii! Mișca Maria, șefa raionului moto-velo-aragaze, ne spune că zilnic se vînd 5-6 motorete Mobra și 6-7 aragaze. În chiar fața noastră, deloc intimidat, Dincă Alexandru, cooperatar din comuna Brastavățu, de lângă Corabia, se pregătește să cumpere pentru casa nouă un aragaz electric cu 2 sau 3 ochiuri? Cu 2 sau cu 3? zice către noi, dar nefiind de specialitate îl lăsăm pe miinile Mariei Mișca. „Mă recomand, spune, Păduraru Romașcu Vasile”. Și se recomandă. Apoi ne spune că are 21 ani vechime în comerț. Magazinul se modernizează pe zi ce trece și acest lucru nu se face de la sine, ci din inițiativa noastră. Am introdus recent următoarea regulă: ce este în față, este și în spate. Cum adică? Se expun numai mărfurile care să găsesc în cantități suficiente, căci este în primul rînd magazin și în al nu știu cîtulea rînd expoziție. Ne aflăm, să precizăm și asta, la etajul I al magazinului. Etaj destinat femeilor și copiilor de la 2 ani în sus. Și aici valoarea mărfurilor desfăcute zilnic este de circa 800.000 lei. Proiectanta Mihaela Buzescu ne asigură mai întii că sotul este afară, nedespărțindu-se de „Dacia 1100” recent cumpărată „...o lună și ceva tovarășe reporter...” și

că mai răsufînd cu banii a venit pur și simplu să se îmbrace din cap pînă-n picioare pentru concediul pe care și-l vor petrece la mare. Fiul ei Dan de 10 ani va avea și el haine noi, ni se spune. Vîzînd că avem un interlocutor amabil găsînd timp și pentru reporter întrebăm ce realizări au în ultimii doi ani. Am ținut să explicăm că îi considerăm o familie obișnuită și ne-a asigurat că lucrurile stau chiar așa. Mai, întii aș vrea să consemnăm că în urmă cu trei ani ne-am cumpărat o casă cu 35.000 lei. Înzeștrînd-o, i-am făcut să crească valoarea cu încă 40.000 lei, am cumpărat mașina și am trăit decent. Suma care ne revine, mă refer la fiecare membru al familiei, este 2.000 lei. Din cite știu, afirmă, este ceva obișnuit. Notăți, sintem rugați, că anul acesta retribuțiile și alte sporuri ne-au crescut cu circa 1.000 lei lunar. Dacă am făcut toate acestea — ni se spune în final — puneți-o și pe scama posibilității cumpărării în rate și condițiilor deosebit de avantajoase de împrumutat bani de la casa de ajutor reciproc. Să consemnăm ajunsii la etajul 2, spusele gestionarei Vasilica Georgescu, șefa de etaj: „Avem 16 gestiuni, toate pentru bărbați. Cumpărătorul este mai exigent, vrea lucruri moderne și bine făcute. Spray-urile, să vă dau un exemplu, se vînd și în mediul rural. Se constată o creștere mare la vînzarea produselor cosmetice. Realizăm și noi circa 800.000 lei zilnic”.

Aici îl găsim pe tehnicianul constructor Radu Simion din Galați. Și-a cumpărat „cu banii jos”, un costum și 3 cămăși și

crede că-si va cumpăra și un pardesiu.

- Aveți familie în Galați?
- Da, soția și 4 copii.
- Cît cîștigați într-o lună?
- Lucrăm în acord global și media este 4.500—5.000 lei. Adăugați circa 700 pentru copii.
- Da, remarcăm, o familie mare. Cum vă descurcați cu banii?
- Beneficiem de creșe și grădinițe la prețuri extrem de mici. Aprovizionarea este bună, avem de la stat locuință bună așa că...
- Spuneți în continuare.
- Am reușit, cu economii firești, să adunăm bani pentru o „Dacie 1300”. În ani, desigur. Am depus banii și așteptăm mașina. O vom lua în decembrie, dacă nu cumva mai devreme.

Cu o autentică înfățișare de boxer categoria grea ne întîmpină seful etajului 3 Ioan Valențir. Cei 500.000 „scosi” zilnic aici sint dați pe radiouri și televizoare, instrumente muzicale, articole foto-sport și altele. Se cumpără zilnic 30—40 televizoare și ni se mai spune că după o statistică la îndemina lucrătorilor magazinului în țară numărul televizoarelor l-a întrecut pe acela al aparatelor de radio. Se cumpără bine noile televizoare cu circuit integrat și cele noi de tipul „OLT”, „Diamant 145, 146”. Este greu aici să discuți cu cineva căci solicitarea este una extraordinară de mare. Cert că un bun de folosire pe termen mai lung, cum este televizorul, nu-și mai așteaptă uzura morală, ceea ce vorbește de la sine despre nivelul de trai ridicat din țară.

La ultimul etaj al documentării noastre, al patrulea, vedem mulți turiști bulgari cumpărînd indeosebi corpuri de iluminat și mașini pentru stors fructe. Aici avem ocazia să consemnăm și un lucru bun: s-a deschis un raion de mărimi excepționale — de la talia 60 în sus pentru bărbați și peste 50 la femei.

Trefilorul Adalbert Gaț de la întreprinderea „Republica” din Capitală a ieșit din schimbul 3 și a venit împreună cu soția direct la „Unirea” să cumpere un: „Arctic” de 120 litri. Mobila și lucrurile casnice pe care le avem, zice, au circa 10 ani și acum, pe rînd, le schimbăm.

Deși s-a făcut aproape de ora 12 afluența de la „Unirea” nu scade deloc. Concluzii la 3,5 milioane lei pe zi, vînzare într-un singur mare magazin din țară? Se muncește bine, se cîștigă bine, se trăiește bine.

E. SECELEANU ■

Fotografii de ION PREDOȘANU ■

Sinaia sau „ozonul” mecanicii fine

Nicolae Iorga despre Sinaia: „O stație de aer pentru lumea cea mai avută. Se vîd și aici marile neajunsuri ale clasei hitleriste ori cînd ei înșiși, adolescenți încă, premilitari fiind, erau cit pe ce să-și piardă viața sub tirul necruțător al mitralierelor unor Messerschmidt-uri. Apoi, sub deviza „Totul pentru front, totul pentru victorie”, în cadrul întreprinderii proiectate pe producție de război, au fabricat proiectilele antițanc. Proiectile originale, românești. Pînă la Ziua Victoriei, în acel mai 1945. Au urmat anii luptelor politice și, totodată, ai reconstrucției. După naționalizare, mai ales, uzina se profilează pe echipamente tehnice pentru agricultură și renunță la unele secții, cum ar fi acelea de var sau de cherestea, care crescuseră imbulzite unele într-altele, și risipite la marginea orașului, pe firul văii. Dar specializarea propriu-zisă a întreprinderii avea să fie hotărîită abia în 1953. Astăzi ea este unică în țară, ca producătoare a echipamentelor de injecție pentru toate tipurile de motoare diesel. Aici se realizează cel mai mare coeficient de utilizare a mașinilor pe întreaga industrie românească a construcțiilor de mașini și întreprinderea a primit diploma de onoare, ca fruntașă pe minister, pentru lucrările de bună calitate pe care le-a executat. Valoarea mijloacelor fixe este acum, prin comparație cu

aceea din anul 1954, mai mare de 12 ori, iar valoarea producției, în același interval, a crescut de vreo 50 de ori. În același timp, după cum ne spunea inginerul Daniel Săpoi, șef al serviciului organizarea producției din întreprindere și secretar cu probleme economice al comitetului orașnesc de partid, înnoirile, multiplele transformări care s-au petrecut în viața uzinei se resimt, evident, în viața orașului. Puterea economică a locuitorilor acestui oraș-stațiune a crescut considerabil, retribuția medie a lucrătorilor întreprinderii fiind cam 2.500 de lei, încît Sinaia nu mai cuprinde două orașe, unul al vizitatorilor și altul al localnicilor. Apoi, întreprinderea, care a cunoscut mai multe dezvoltări, din cincinal în cincinal, a asigurat, an de an, locuri de muncă în număr suficient, din cei 15.000 de oameni, cît reprezintă populația stabilă a orașului, vreo 3.000 muncind la „mecanică fină”, într-o industrie care cere destulă iscusință, e bănoasă și — foarte important pentru Sinaia — nu poluează. Dificilele aparaturi de injecție, care hotărîsc mersul tuturor motoarelor diesel din țară, a solicitat, apoi, înfățișarea locală, prin profilarea pe specialitățile mecanicii a liceului din oraș. Cît se poate de clar „datorită uzinei” a crescut într-o margine a orașului, unde drumul coboară spre București, un cartier nou, cu sute de apartamente, numit Izvor, avînd toate cele de trebuință, de la magazinul alimentar — spun localnicii, mafișoși, avînd grijă să-i audă vizitatorii — poate cel mai bine aprovizionat din Sinaia, pînă la unitățile prestatoare de servicii, care împutînează grijile gospodinelor. Dar, s-ar cuveni să spunem, numai la Sinaia nu se poate observa tot ceea ce

a schimbat și a hotărîit, în viața oamenilor și a locurilor, întreprinderea de mecanică fină. Cu cîțiva ani în urmă, ne spunea inginerul Daniel Săpoi, întreprinderii i s-au acordat mari fonduri de investiții. Cu banii aceia, alocați de stat, trebuiau ridicate cîteva secții noi. Problema era: unde? Tot la Sinaia? Sau la Poiana Tapului? Dar dacă, totuși, la Breaza? Dezbaterile în cadrul Consiliului oamenilor muncii au fost înfierbîntate. Pînă la urmă cei din Breaza, care erau navetiști și numărau aproape o mie de suflete, și-au impus punctul de vedere. Fabrica de mecanică de precizie s-a construit acolo. În 1974, ea avea o singură secție. Azi numărul secțiilor a crescut la opt iar al oamenilor cam la două mii cinci sute. Orașelul acesta, aflat la vreo 20 de kilometri mai jos, în valea Prahovei, a început astfel să prindă mai multă viață și astăzi, în jurul său, gravitează forța de muncă devenită disponibilă în satele de pe aproape, Nistorești, Adunați, Talea. Tărâni de pînă mai ieri devin muncitori, cunoscători ai unor tehnici de vîrf. Se schimbă astfel, în nuanțe mai mult sau mai puțin sesizabile, chiar un peisaj sufletec. Poate că unii nu știu de unde a pornit această schimbare. Poate că alții știu și sint gata să spună oricînd: întreprinderea de mecanică fină, Sinaia. Cert este că ea aduce pînă la noi urma zbuciumului și-a luptei din anii care apar ca desenați în fata celui care ascultă cînd vorbesc, ba unul, ba altul, inginerul Gheorghe Tiu și maestrul Matei Ruogg, cei doi buni prieteni. Atunci cînd au ci o clipă de răgaz și încearcă să-și aducă aminte...

DUMITRU ELIADE ■

Nu, n-am pofțit niciodată la zările altora. De milenii întregi, noi și strămoșii noștri nu ne-am luptat să cuprindem Țările și pridvoare străine.

Aventura absurdă în care România a fost aruncată începând din toamna anului 1940, s-a datorat raportului de forțe pe arena internațională, presiunilor concentrice din exterior, lipsei unității forțelor politice ale țării, toate acestea soldate cu mari amputări teritoriale. Singurul lucru pentru care acest popor a luptat cu tot sufletul în istoria sa a fost dreptul de a trăi în țara lui unit și liber. Nici o mirare, deci, că poporul se împotriva, în toate chipurile și cu toate riscurile războiului hitlerist care subordona țara intereselor străine și criminale ale unor cobeligeranți ce și dovediseră limpede „prietenia” pentru noi, încă din 1939 și 1940, cind Diktatul de la Viena sfirteca trupul României cu o graniță ilogică și sufocantă. De-a lungul acelor ani grei, cea mai lucidă forță politică din țară și cea mai fidelă intereselor vitale și firești ale poporului român a fost Partidul Comunist. Condițiile extrem de grele ale ilegalității și prigoanei sporesc meritul comuniștilor de a fi realizat, cu tact și perseverență, unirea tuturor forțelor patriotice a tuturor grupărilor politice interesate în răsturnarea guvernului antonescian. Pregătirea minuțioasă de către partid a acțiunii insurecționale și a întoarcerii armelor împotriva adevăraților dușmani ai României și ai umanității a cuprins nu numai înlocuirea guvernului, ci crearea condițiilor de participare a întregului popor la luptă împotriva trupelor hitleriste și a ocupației străine. Astfel, insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă, declanșată la 23 August 1944, a devenit, încă din acea zi, opera întregului popor care, la îndemnul comuniștilor, sub conducerea acestora, în colaborare cu alte forțe antifasciste, își relua în deplină stăpânire, cu jertfe și cu bărbăție, pământul strămoșesc și viitorul patriei. Poporul român s-a regăsit atunci cu idealurile sale pe linia de conduită a istoriei războaielor lui: lupta — uimindu-și prin vitejie cotropitorii — pentru unitatea și libertatea sa. La 23 August 1944 începea o epocă nouă de viață, cea mai glorioasă și cea mai plină de lumină din istoria noastră. Partidul Comunist Român îi revine, astfel, meritul de a fi redat poporului său nu numai echilibrul politic și moral dar și onoarea de a participa cu toate forțele la victoria lumii asupra terorii fasciste. Nenumăratele jertfe date de poporul român în luptele pentru eliberarea țării, apoi pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei și pentru înfrângerea definitivă a mașinii de război hitleriste, sfîșesc această onoare.

După 34 de ani de la evenimentele din august 1944 i-am căutat pe câțiva dintre eroii acelor zile și i-am rugat să depene amintiri. Oameni ale căror nume și fapte au intrat în istorie leagă, peste timp, în rindurile de mai jos, vara fierbinte de încordare și de eroism a celui an cu pașnica vară a anului 1978 în care ziarele aduc mereu cititorilor vești despre succesele din toată țara ale oamenilor muncii în întrecerea creatoare dedicată marii noastre sărbători. Să ne cinstim eroii și în acest fel: ascultându-i în clipele cind retrăiesc istoria pe care au făcut-o pentru noi, pentru pacea acestor ani, pentru liniștea de azi și de mâine din casele noastre.

Dumitru Simulescu, azi pensionar, fost mulți ani membru al guvernului — printre primii miniștri-muncitori în anii noștri de libertate — își amintește:

„În Capitală se alcătuiseră formațiuni patriotice la Atelierele C.F.R., „Grivița”, la înreprenderile „Malaxa”, „Lemaitre”, S.T.B., uzinele „Filaret” și „Grozăvești” și în alte părți. Au luat totodată ființă comandamente de sectoare. Numărul echipelor de luptă a crescut. Concomitent au fost înființate astfel de formațiuni la „Astra română”, „Steaua română”, „Vega”, „Romano-Americana” și la alte întreprinderi petrolifere din Ploiești, precum și într-un sir de alte localități de pe Valea Prahovei. Au fost create, de asemenea, puncte de sprijin la sate, mai ales în acelea învecinate cu căi de comunicație mai importante — în comuna Alexeni (județ Urziceni), la Fetești, Preasna, Găiseni (linia Constanța), la Sirna, Bucov în județul Prahova și în alte locuri.

În condițiile de atunci, cind activitatea de pregătire a insurecției nu trebuia să atragă prin nimic atenția organelor represive, s-a recurs la alcătuirea unor echipe de șoc înarmate, care aveau să acționeze din primul moment împreună cu unitățile militare, urmînd ca pe baza lor să se dezvolte în cursul insurecției detașamente mari. Patrioții din aceste echipe erau instruiți pentru ocuparea instituțiilor guvernamentale, a obiectivelor militare hitleriste și, totodată, pentru a deveni cadre de comandă în momentul înarmării în masă a muncitorilor.

Eram electrician la Uzinele de gaz și electricitate. Comandam una din formațiunile de luptă patriotice din Sectorul III Albastru. Numele meu conspira-

tiv — care m-a apărut în ilegalitate — era „Plopu”. Sugera un bărbat înalt, în contrast cu statura mea...

În ziua de 23 August numai ce descălecasem de pe bicicletă la uzină cind mi s-a adus la cunoștință cuvîntul de ordine: **Aleea Alexandru 32**. Nu știu cite minute am făcut pină acolo. Am pedalat ca un ciclist de performanță. Parcul clădirii, înconjurat de un zid înalt, era plin de oameni. Numai de la noi, de la Uzinele de gaz și electricitate veniseră vreo 30 de muncitori. Era un du-te vino de nedescris. Unii se cățăraseră pe ziduri și strigau: „Dați-ne arme! Vrem arme!”. În primele ceasuri nu ne-a fost deloc ușor. Se prezentaseră și mulți oameni neinstruiți. Comandanții sectoarelor, secretarii celulelor din întreprinderi își selectau luptătorii. Fiecăruia i se încredința o pușcă, muniție, o cască, o brasardă tricoloră cu indicativul „P”. Îmi amintesc bine cum, tot acolo, în parcul acela boieresc, se formau grupe, echipe, patrule. Se stabileau misiunile: lichidarea unor cuiburi hitleriste, păza, laolaltă cu armata, a unor instituții publice, a unor convoaie de prizonieri. Toți hitleriiști capturați prin case particulare erau dezarmați și îi aduceam, mai întii, la comandament în Aleea Alexandru 32. Timp de trei săptămîni n-am dat pe acasă...

ordin am adăugat cuvintele: **comandanții de unități să se prezinte de urgență la comandament**. Către ora 19 veniseră toți. Comandantul, generalul Iosif Teodorescu și cu mine le-am comunicat arestarea lui Antonescu. Am reținut pe loc comandantul de unități și m-am asigurat că din încaperea unde se aflau nu vor telefona și nu vor lua legătura cu nimeni. Ordinul de operații pentru desfășurarea insurecției în Capitală fiind întocmit anterior, de la orele 13,30 pînă la 21 a fost multiplicat. La ora 21 a fost semnat de generalul comandant și de mine. L-am transmis, astfel, la acea oră, comandanților de unități care au trecut imediat la executare. Eroismul și vitejia cu care armata noastră a luptat împreună cu formațiunile de luptă patriotice pentru curățirea Capitalei de trupele fasciste se cunosc destul de bine. Au fost zile fără răgaz. Cind armata sovietică a trecut apoi pe aici, populația a primit-o cu steaguri și flori într-un București eliberat. Multe v-aș putea povesti. Nu știu încă dacă mă pricep bine la asta. Vedeti, paradoxal, dar m-am gîndit de multe ori că pentru unii oameni e mai firesc și mai ușor să facă istoria decît s-o scrie. Adevărul istoric e însă totdeauna unul singur. Tocmai din respect pentru acest adevăr și pentru a contri-

doi ani în urmă, îl auzisem urînd: „Să știți că Hitler va cucerii omenirea!”. Acum era galben ca salonul spre care îl duceam. Cereea regelui să-l trimită la Cairo, ca să trateze el cu aliații ieșirea României din război.

— Mareașalul știe de trebușoara asta? l-a întrebat regele.

— Nu.

A fost refuzat... Era tot acolo cind, pe la ora 16 și 5 minute a sosit fur-tunos mareașalul, în uniformă și cu cravașa în mînă. A prezentat un raport care confirma intențiile pe care le aflasem. N-a mai vorbit nimeni. Generalul Constantin Sănătescu era de față. Regele a prețuit că și-a uitat portofelul și a ieșit la oamenii lui Anton Dumitrescu. Sosise și decizia comuniștilor: îi areștăm acum. În încordarea aceea a fost ca un balon de oxigen cind te sufoci. Revenind în salon, regele l-a traversat încet spre locul unde eram eu. „Domnule mareașal — l-am auzit spunînd — am ascultat expunerea dumneavoastră. Consider că situația foarte gravă pune în pericol existența neamului românesc și, din acest moment, vă demit din funcția dumneavoastră”. Tre-cînd pe lângă mine în sufragerie mi-a zis: „Emilian treci la arestare!”. Odată cu mine a apărut și Anton Dumitrescu cu oamenii săi.

Primul punct al planului politico-militar întocmit de Partidul Comunist Român și pe care îl acceptaseră atît regele, cit și sfetnicii săi, fusese îndeplinit. Au urmat celelalte, care au adus eliberarea țării. Pentru că toți cei care am ascultat de comuniști la asta ne gîndeam mai întii. Soției mele, Bălașa, pe atunci imi era logodnică, i-am dat numeroase emoții... Dragostea dintre oameni e firească în toate timpurile. Dar dragostea de țară rămîne mai presus. Și să nu credeți că vă spun un adevăr pe care l-am învățat mai mult din cărți și de la alții...

Generalul locotenent în rezervă **Marcel Olteanu** spune și acum cu emoție povestea unei fotografii pe care dealtfel ne-a pus-o la dispoziție și pe care o vedeți aici.

„Sergentul Virtosu este oltean și trăiește în Cezieni, județul Olt. În război s-a dovedit un viteaz. Era 23 August 1944. Se pornise insurecția, care avea să ne aducă libertatea. Eram colonel și comandam regimentul de gardă călare care fusese rinduit de strajă la porțile de miazănoapte ale Capitalei, cu ordin să împiedice — cu orice preț — intervenția dușmanului din afară, în timp ce regimentele 2 Călărași și 4 Roșiori, sprijinite de formațiuni de luptă patriotice organizate de partid urmau să lichideze trupele hitleriste din interiorul orașului.

Pentru apărarea apropiată a baricadei ce construise pe podul Băneasa am destinat un pluton de pușcași — comandat de sublocotenentul Spiroiu — și trei tunuri antitanc comandate de sergentii Virtosu, Zamfir și Antonie Tudor. Noaptea s-a scurs în liniște. Abia pe la orele 5,30 observatorul instalat în turla bisericicii de pe malul de sud al lacului semnalează o importanță coloană motorizată. De la punctul său de comandă, aflat pe podul de cale ferată, locotenentul Gheorghe Smărăndescu, comandantul detașamentului „Băneasa”, a putut să vadă curînd cu ochiul liber peste 25 de mașini grele cu ostași hitleriiști, armament și muniții. Primele cincii remorcau tunuri antiaeriene de diferite calibre. Ofițerul își rezervase alegerea momentului intrării în acțiune, pe care avea să-l semnalizeze cu o rachetă roșie, dar inițiativa unui subaltern avea să grăbească cu citeva secunde, foarte oportun, deschiderea focului. Ce se întâmplase? Din clipa cind și-a făcut apariția inamicul, sergentul Virtosu nu mai avea astîmpăr. La un moment dat a ordonat ochitorului să-și stringă aparatele de ochire și i-a spus rîzînd: „Azi n-avem nevoie de ele, Predesule. Ochim ca pe vremea lui Mihai Viteazul!”. Apoi a încălecat pe șeava tunului, privind în lungul țevii ca printr-un ochean. Dar cind au început să debarce nemții din mașini Virtosu și-a dat seama că se-ngoasă gluma și le-a zis servanților: „Fraților, fiți gata că începe bairamul!”. A mai întors o dată capul spre podul de cale ferată de unde știa că trebuie să plece semnalul. Cînd a văzut însă că tunul dușman reia mișcarea spre baricadă coborînd încet țeava spre orizontală, și-a pierdut răbdarea. Prima rafală slobozită de el a lovit în plin. Tunul german avariat barase circulația pe pod. Întreg armamentul detașamentului nostru trăgea într-un ritm infernal... Trăgînd direct, Virtosu a mai scos din luptă încă două tunuri inamice; apoi, lungind tirul, a lovit în plin două camioane cu muniții...

După lichidarea completă a forțelor dușmane care amenințaseră Capitala, unitățile reveneau în cazărmi. Într-o dimineață, aghiotantul imi raportează că sergentul Virtosu mă roagă să-l primesc.

— Ce s-a întîmplat Gheorghe?, îl întrebai. Te pomenești că ți-o fi dor de-acasă.

— Nu, domnule colonel, dar venîră niște fotografii de la „Universul” și zor-nevoie să merg cu ei să mă pozeze pe pod la Băneasa cu tunul ăla mare.

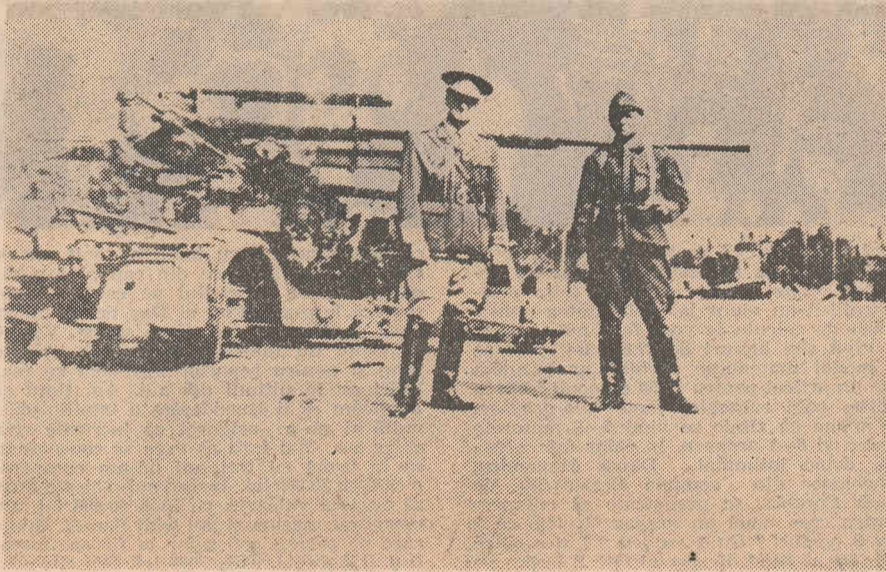
— Ei și, de ce nu te duci cu ei?

— Păi așa merge bucurosi, dar mai e

(Continuare în pagina 17)

DORIN GHERGHINESCU

Zile care au născut eroi

Întro casă liniștită de pe strada Naum Rîmniceanu din Capitală, l-am găsit pe Eroul Muncii Socialiste, generalul de armată în rezervă **Dumitru Dămăceanu**. Cei optzeci și doi de ani îi ordonă parcă, șoptit, ritm domol în mișcări și în vorbă, iar venerabilul general, într-o elegantă ținută civilă de bunic, execută întocmai acest ordin. Așa ne așezăm în tihnă să-l ascult povestind despre cele mai tumultuoase zile pe care le-a trăit. „Pe la sfîrșitul lui mai 1944, după o ședință conspirativă ținută la palat, Lucrețiu Pătrășcanu mi-a spus că, în curînd, imi va prezenta un prieten bun al lui. La începutul lui iunie, am făcut, astfel, cunoștință cu Emil Bodnaraș, știut sub numele conspirativ de inginerul Ceaușu. Împreună cu acesta am stabilit apoi măsuri concrete pentru îndeplinirea planului inițiat de partid. Sub conducerea Partidului Comunist se pregătea demult insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă. Declanșarea uriașei acțiuni trebuia s-o constituie arestarea lui Ion Antonescu și a colaboratorilor săi. Astăzi, se știu destule amănunte în legătură cu grabirea acestui moment. În 23 August, la arestarea mareașalului, m-a căutat colonelul Emilian Ionescu adjutant regal, care m-a chemat la palat. Mie, în calitate de șef de stat major al Comandamentului militar al Capitalei, imi reveneau grabnice sarcini în vederea eliberării Bucureștiului de trupele hitleriste. După ce am luat cunoștință de motivele chemării, am plecat în Splaiul Independenței nr. 57, la maiorul Dumitru Vițeleanu, unde acesta mă aștepta împreună cu alt colaborator, maiorul Ion Rasoviceanu. De acolo, prin telefon, am ordonat convocarea la comandament a întregului personal civil și militar. Era miercuri după-amiază și ofițerii erau liberi. Ajuns la comandament, conform celor stabilite în planurile noastre, am dispus transmiterea ordinului **PAJURA**, ceea ce însemna alarmarea tuturor unităților. La ora 18, acest ordin a fost transmis de maiorul Mihai Constanțiu. Peste o jumătate de oră transmiteam chiar eu ordinul **STEJAR EXTREMA URGENTĂ**. Asta echivala cu intrarea trupelor în dispozitivul de luptă operativ. La acest

bui, după puterile mele, la cunoașterea mai amănunțită a lui, ca și a rolului întreg al Partidului Comunist Român în pregătirea și desfășurarea insurecției, de șapte ani scriu la o carte. De fapt, am încheiat-o deja și am intitulat-o **Din zilele lui August 1944. Fapte, amintiri, considerații**. Manuscrisul are vreo 700 de file, plus 135 de fotocopii, multe documente inedite.”

Distinsa gazdă rămîne în liniștea casei tihnite să-și aștepte nepoțelul care trebuie să se întoarcă de la mare. Pentru că și în această casă din București, ca în toate casele țării, cresc fericii copii în pacea și în libertatea pentru care — ei vor afla mai ales din cărți — în ziua de 23 August 1944 prin vocea colonelului Dumitru Dămăceanu se transmitea ordinul **STEJAR EXTREMA URGENTĂ**.

Eram prim adjutant regal — își amintește generalul locotenent în rezervă **Emilian Ionescu**. În dimineața zilei de 23 August am aflat că mareașalul venise în ajun de pe front, grabit, în București, și convocase noaptea Consiliul de Miniștri, alertat, printre altele, și de intenția citorva miniștri de a demisiona. Mai eram informat că a decis să transforme România întreagă în teatru de luptă pentru întirzirea ofensivei sovietice. Ordonase deja să se pregătească un nou punct de comandă, la Dumbrăveni lângă Sighișoara. M-am dus la rege să-i raportez. De acolo am fost chemat la telefon: Ion Antonescu cerea să fie primit de rege la ora 16. I s-a aprobat. Curînd, alt telefon. De data asta, Mihai Antonescu cerea audiență, la ora 15,30. Un om a fost trimis să ia degrabă legătura cu comuniștii care potrivit planurilor minuțios și îndelung pregătite puteau hotărî ce e de făcut: să-l areștăm acum? O echipă de arestare aștepta într-o cameră aproape de salonul galben, unde urma să aibă loc audiențele. Eram plutonierii Dumitru Bilă, Dumitru Rusu și sergentul major Dinu Jojocaru sub comanda maiorului Anton Dumitrescu, toți din garda regală. Locul meu era în spatele unei draperii care despărțea salonul de sufragerie. Am fost trimis să-l primesc pe Mihai Antonescu. „Colonele, situația e foarte gravă”, mi-a spus acesta, sfîrșit. Mi-am amintit că într-un discurs, cu

O economie puternică pentru binele țării, al oamenilor

Aniversarea evenimentului istoric de la 23 August 1944 prilejuește în mod justificat și o retrospectivă a drumului parcurs de economia românească în condițiile transformărilor înnoitoare, revoluționare pe care le-a deschis insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă. Ea pune de fiecare dată în evidență o realitate mereu mai bogată, atât pe planul creșterii potențialului productiv și al modernizării bazei tehnico-materiale, cât și pe cel al relațiilor sociale, al condițiilor de muncă și de viață pe care societatea noastră socialistă le creează membrilor săi.

Trecerea în revistă a rezultatelor obținute în munca poporului nostru, cifrele și comparațiile pe care aceste bilanțuri în mod necesar le implică în asemenea momente nu constituie un scop în sine, ci dau măsura conștiinței de sine a unei națiuni hotărâte să-și ridice patria pe culmi tot mai înalte ale progresului și civilizației socialiste, servind pentru marcarea clară a drumului străbătut, a devenirii social-istorice a națiunii române, și pentru desprinderea unor concluzii și învățăminte care fertilizează gândirea și acțiunea practică a prezentului și viitorului. Ele pun în evidență justetea și marea forță transformatoare a politicii științifice a P.C.R., care în întreaga sa activitate a pornit și pornește de la premisa că lichidarea răminerii în urmă, mostenită de la vechiul regim, și ridicarea României la un înalt nivel de dezvoltare economică, științifică, culturală etc., tine în mod hotărât de dezvoltarea neîntreruptă a forțelor de producție, de făurirea unei economii moderne și de înalt nivel tehnic, de mare productivitate și eficiență, capabile să asigure condiții tot mai bune de muncă și de viață pentru întregul popor, să asigure participarea țării la circuitul economic internațional, și la ocuparea unui loc demn în rindul popoarelor lumii.

Orizonturi noi și dinamism deosebit în rezolvarea acestor obiective a căpătat construcția socialistă în țara noastră în perioada marcată de Congresele IX, X și XI ale partidului, de Conferințele Naționale din 1967, 1972 și 1977, în documentele cărora dezvoltarea economică și-a găsit rezolvări noi, originale și creatoare. Elaborarea unei strategii a dezvoltării economico-sociale corespunzătoare telurilor și aspirațiilor de progres și civilizație ale poporului român, ținând seama de legitățile obiective ale progresului social și de condițiile concrete ale țării noastre, orientarea consecventă a efortului constructiv al întregii națiuni spre realizarea unei industrii puternice, de înaltă tehnicitate și a unei agriculturi de înalt randament, spre folosirea amplă a cuceririlor științei și tehnicii contemporane și valorificarea superioară a resurselor țării, au asigurat creșterea susținută a producției industriale, agricole, de construcții etc. și pe această bază, sporirea încetată a venitului național — baza asigurării unor resurse sporite pentru dezvoltare și pentru consumul populației — care, calculat pe locuitor, s-a ridicat de la 2,3 mii lei în 1938, la 7,7 mii lei în 1965 și 19,7 mii lei în 1977.

Una dintre caracteristicile de bază ale construcției socialiste în țara noastră, larg pusă în evidență și în literatura de specialitate, în presa de peste hotare, este asigurarea în mod constant a unor ritmuri susținute de creștere economică, care dau posibilitatea ca economia românească să facă față cerințelor crescânde ale societății și să reducă treptat decalajele care mai despart România de țările dezvoltate. Dacă luăm, pentru comparație, perioada 1950—1973, rezultă după datele O.N.U. că, pe plan mondial, la o creștere medie anuală a populației globale de 1,5 la sută, i-a corespuns o creștere medie anuală de 4,9 la sută pentru veniturile naționale ale țărilor lumii, 5 la sută la producția industrială, 2 la sută la cea agricolă și 6 la sută pentru exporturile de mărfuri. În aceeași perioadă, la o creștere demografică de 1,1 la sută, România a realizat ritmuri medii anuale de creștere de 2—2,5 ori mai mari față de media mondială. Adică: 12,9 la sută la producția industrială, 9,7 la sută la venitul național, 4,3 la sută la producția agricolă și 12,7 la sută la exporturi, ceea ce situează țara noastră în rindul țărilor cu economia cea mai dinamică.

În același timp, strategia dezvoltării economico-sociale a partidului nostru pornește de la premisa că făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate necesită o dezvoltare proporțională a tuturor ramurilor economiei naționale, asigurarea unui raport just între industrie și agricultură, aflarea într-o strânsă interdependență, împletirea, prin planul național unic, a unor ritmuri de creștere pe ramuri și subramuri care să asigure o structură armonioasă, capabilă să țină seama de implicațiile revoluției tehnico-științifice contemporane și de nevoile în continuă creștere și diversificare ale societății.

Pe baza acestui proces, continuarea formă a politicii de industrializare a țării, care așa cum în mod consecvent și fundamentat a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu, reprezintă „...factorul hotărâ-

tor al creșterii și stabilității economiei, al folosirii raționale a potențialului nostru material și uman, al ridicării gradului de civilizație al întregii societăți, al întăririi independenței naționale și dezvoltării schimburilor externe și cooperării cu alte state“.

În același timp, pe baza unui vast program de investiții se asigură dezvoltarea mai puternică a bazei tehnico-materiale a agriculturii, prin amplificarea proceselor de mecanizare și chimizare, prin intensificarea irigațiilor, prin aplicarea tot mai largă a cuceririlor actuale ale științei și tehnicii, în vederea realizării unor producții agricole tot mai înalte și stabile. Creșterea medie anuală cu aproape 9 la sută a producției globale agricole, creștere pe care multe țări și-ar dori-o pentru producția industrială, și cele peste 3,7 milioane tone de cereale cu care producția anuală de cereale în primii doi ani ai actualului cincinal a depășit nivelurile cincinalului anterior sint o ilustrare elocventă a creșterii contribuției acestei ramuri la dezvoltarea economiei naționale. Totodată, cunosc o continuă dezvoltare și

noi obiective. Ca urmare, la sfârșitul actualului cincinal, România va realiza un venit național de peste 27 000 de lei pe locuitor, asigurându-se astfel o bază mai trainică pentru dezvoltare și pentru ridicarea nivelului de trai al poporului.

În acest fel, prin hotărârile adoptate de Conferința Națională se asigură dezvoltarea mai armonioasă, mai echilibrată a diferitelor ramuri economice și se realizează o legătură mai bună cu viitorul cincinal o bază mai trainică pentru depășirea stadiului de țară în curs de dezvoltare și intrarea României, la mijlocul deceniului viitor, în rindul țărilor cu dezvoltare economică medie.

In al doilea rind, actuala dezvoltare a economiei naționale se caracterizează și prin ample mutații calitative, prin amplificarea procesului de modernizare și perfecționare a tuturor componentelor economiei: aparatul de producție, structura producției sociale, nivelul productivității

celelalte ramuri ale producției sociale: construcțiile, transporturile, telecomunicațiile, comerțul și prestările de servicii, dezvoltare în concordantă cu cerințele economico-sociale sporite.

At realizările din ultimii doi ani, cit și perspectivele pe care le deschid Programul partidului, precum și hotărârile Conferinței Naționale din decembrie 1977 se caracterizează prin ritmuri și proporții care permit realizarea optimă a obiectivelor și sarcinilor stabilite de Congresul al XI-lea al partidului. În primul rind este vorba de accentuarea dinamismului economic. Obținerea în primii doi ani și jumătate ai actualului cincinal a unei producții industriale suplimentare de 40 miliarde lei, precum și prevederile planului național de dezvoltare economico-socială pe 1979—1980, dezbătut de Plenara C.C. al P.C.R. din iulie 1978, permit realizarea pe ansamblul perioadei 1976—1980 a unei producții industriale cu circa 120 miliarde mai mari față de prevederile planului cincinal și la nivelul maxim prevăzut de Programul suplimentar adoptat de Conferința Națională. Este important de subliniat că această creștere suplimentară urmează a fi realizată nu pe seama intensificării efortului fizic, ci ca urmare a doțării cu mașini și utilaje a suprafețelor disponibile, a utilizării mai bune a capacităților de producție și construirii unor

muncii, nomenclatorului și calitatea produselor, metodele de organizare și de gestionare etc. Edificator în această privință este faptul că subramurile moderne, de înaltă tehnicitate — electronica și electrotehnica, mecanica fină și optica, producția de utilaje complexe și de mijloace de transport de mare capacitate etc. — care datorită contribuției lor la promovarea progresului tehnic și la valorificarea resurselor materiale și umane, brut denumite în literatura internațională „industrii de creștere economică“ sau „industrii industrializante“, se dezvoltă în actualul cincinal în ritmuri care devansează de 1,7—3 ori creșterea prevăzută pe ansamblul industriei și pentru întreaga ramură a construcțiilor de mașini. De asemenea, o importanță deosebită o au programele speciale pentru creșterea mai accentuată de diversificare a producției bunurilor de consum, precum și măsurile pentru ridicarea nivelului tehnic, calitativ al tuturor produselor și pentru înnoirea nomenclatorului acestora, astfel ca la sfârșitul actualului cincinal peste 45 la sută din valoarea producției industriale prelucrătoare să fie reprezentată de produsele noi și modernizate.

Acționind pentru dezvoltarea în ritm susținut a economiei naționale, pentru ridicarea României în rindul țărilor avansate din punct de vedere economic, noi realizăm un model de creștere economică ce are în vedere telurile fundamentale ale noii orânduiri sociale, integrarea organică a economicului în ansamblul vieții sociale noi, imbinarea armonioasă a intereselor individuale cu cele generale. În acest fel, creșterea economică este dublată de o înaltă finalitate socială și capătă profunde valențe umane. Pentru aceasta, politica

partidului, de dezvoltare a economiei naționale în actuala etapă urmărește în al treilea rind integrarea organică și armonizarea la un nivel superior a obiectivelor economice cu cele sociale, a cerințelor curente cu cele de perspectivă, ținând cont de posibilitățile create de proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție și finalitatea socială a creșterii economiei în socialism, de cerințele promovării mai consecvente a principiilor socialismului. O ilustrare elocventă a acestei orientări o reprezintă politica partidului nostru în domeniul repartizării raționale a forțelor de producție pe teritoriul țării și de sistematizare a teritoriului, care ține seama, într-o determinare unitară, atât de criteriile de ordin economic, menite să asigure o eficiență economică ridicată a fondurilor de investiții, cât și de criteriile de ordin social: apropierea nivelului de dezvoltare economico-socială a tuturor județelor țării, ocuparea rațională a forței de muncă, asigurarea unor condiții ridicate de viață pentru locuitorii tuturor localităților. Numai pe o asemenea temelie trainică, cum este dezvoltarea industriei, făurirea unei puternice baze tehnico-materiale în fiecare județ, se creează condiții economice egale pentru afirmarea pleneră a fiecărui om al muncii în viața socială și pentru egalitatea deplină între toți membrii societății, indiferent de naționalitate. „Ar fi greu — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, caracterizând concepția partidului nostru în acest domeniu — să se vorbească de egalitate, de manifestarea drepturilor, dacă nu ar fi asigurate drepturile elementare — de muncă și de viață ale omului. De aceea punem un accent deosebit pe dezvoltarea forțelor de producție, pe ridicarea fiecărei localități orășenești și comunale. În acest cadru se evidențiază pregnant și justetea politicii naționale a partidului nostru de deplină egalitate în drepturi între toți cetățenii, fără deosebire de naționalitate. Dezvoltarea economico-socială a tuturor județelor și localităților creează baza reală pentru manifestarea deplinei egalități între oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate“.

O mare importanță în acest sens o are realizarea, până în 1980, în toate județele, a unei producții industriale de cel puțin 10 miliarde lei, prin asigurarea unor ritmuri mai înalte de industrializare a zonelor și județelor mai puțin dezvoltate, precum și crearea condițiilor pentru ca în perioada 1976—1980 un număr de 120 de centre comunale să se transforme în orașe agro-industriale.

Umanismul creșterii economice în țara noastră își găsește reflectarea și în legătura directă, nemijlocită ce s-a statornicit și care-și găsește forme superioare de realizare în etapa actuală, între creșterea producției sociale și a venitului național, pe de o parte, și repartizarea acestora, ridicarea neîntreruptă a veniturilor și, în general, a nivelului de trai al populației pe de altă parte. Odată cu alocarea unei părți însemnate din valoarea nou creată pentru dezvoltare, s-a realizat o creștere mai puternică a venitului național și, pe această bază, s-a obținut și un ritm mai înalt de sporire a veniturilor și consumului populației. Pe această bază, retribuția medie netă pe economie a crescut de la 337 lei, cit era în 1950, la 1818 lei în anul trecut, urmînd ca până în 1980 ea să se ridice la 2 238 lei, iar veniturile nominale nete ale țărănimii, obținute din muncă în C.A.P. și din gospodăriile personale, pe o persoană activă, au crescut de la 167 lei lunar în 1950, la 1197 lei în 1977, iar în 1980 ele vor ajunge la 1340 lei. Totodată statul alocă anual sume tot mai mari pentru nevoi social-culturale ale populației, volumul mediu al acestora, calculat pe o familie, crescînd de la 772 lei în 1950, la 9 563 lei în anul trecut, la sfârșitul cincinalului urmînd să atingă 11 766 lei pe o familie.

Creșterea generală a veniturilor populației se realizează pe baza unei concepții unitare care împletește promovarea consecventă a principiului repartizării după cantitatea, calitatea și importanța socială a muncii și creșterea contribuției fiecărui membru al societății la dezvoltarea și perfecționarea producției sociale, cu principiile eticii și echității socialiste, cu asigurarea unor asemenea raporturi între veniturile mari și cele mici care să țină seama atât de deosebirile existente în necesitățile oamenilor, cât și de prevenirea unor inegalități în nivelul veniturilor și a menținerii acestora în limite socialmente justificate.

Toate acestea, alături de dezvoltarea științei și culturii, de asigurarea unor condiții tot mai largi pentru dezvoltarea personalității umane, pun în evidență profundul umanism al creșterii economice în țara noastră și reprezintă un puternic factor stimulator al progresului economico-social.

Prof. GHEORGHE CREȚOIU
șeful catedrei de economie politică
de la Universitatea București

CHIPUL NOU AL ȚĂRII

**„Odată cu dezvoltarea bazei materiale de producție,
orașele și satele patriei noastre
capătă o nouă înfățișare“**

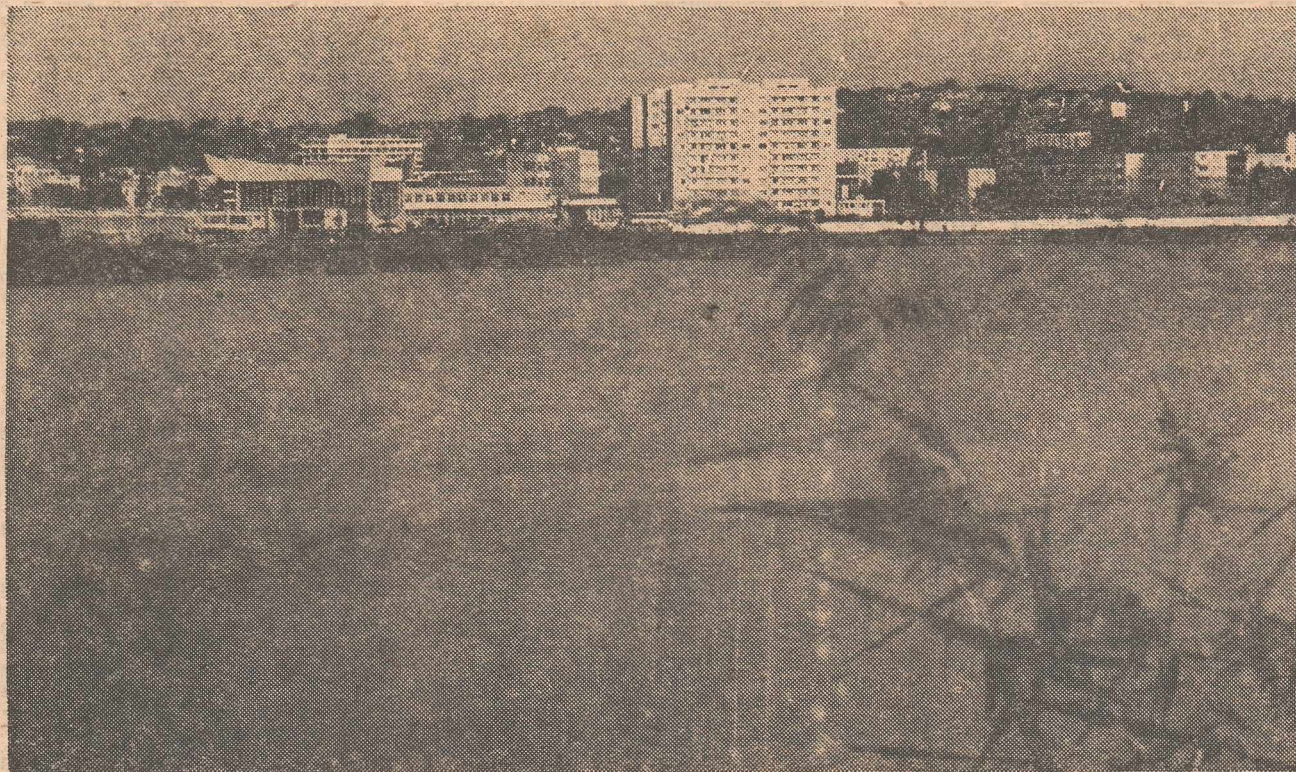
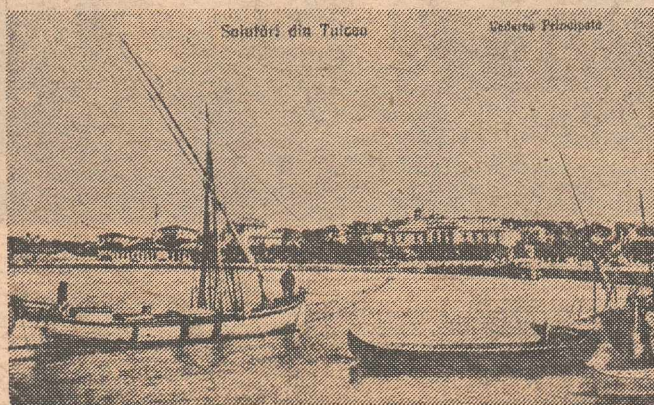
Prin aceste cuvinte, rostite de curind în municipiul Tulcea, secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a pus în evidență un adevăr dătător de adincă, unanimă și justificată mândrie, o fațetă a realității românești știută și simțită profund de toți cei ce îi sint constructori și beneficiari deopotrivă.

Acesta este subiectul seriei noastre de fotoreportaje paralele ce vă prezintă orașe ale patriei în două momente ale devenirii lor, despărțite nu de secole, cum s-ar putea înțelege din puternicul contrast pe care-l relevă imaginile, ci doar de cîteva decenii; deceniile dinamice ale cîtoriei noastre socialiste.

ASA A FOST

● TULCEA. Municipiu cu 70 000 de locuitori. Vechea urbe a pescarilor, astăzi un oraș modern, prin transformări uriașe în numai cîteva ani, a devenit un important centru al industriei noastre metalurgice (Întreprinderea de alumina, Uzina de feroaliaje), a celei alimentare (Întreprinderea de pescuit oceanic, Întreprinderea de industrializare a peștelui, Fabrica de conserve din legume și fructe), și chiar a celei navale (Șantierul de construcții navale). Mai există o Fabrică de plăci aglomerate din stuf, ca și alte unități.

ASA ESTE

Tara este, s-a spus adeseori, o uriașă fereastră deschisă spre soare.

Dincolo de această simplă metaforă, apelînd la graiul concis și exact al cîntecului, să notăm că în cincinalul trecut, de exemplu, țara s-a înzestrat cu peste 500 000 de apartamente, iar la finele actualului cincinal acestora li se vor adăuga încă un milion de noi apartamente.

Să ne închipuim, așadar, că, în lumina blîndă și tonifiantă a acestui august, cînd ne-am obișnuit să trecem în revistă chipul țării, pentru o mai deplină evaluare a muncii noastre, s-ar deschide deodată, ca la un semn, spre soare, toate ferestrele acestor apartamente și, în bătaia liberă a vîntului, ar flutura milioane și milioane de perdele albe.

Acesta este, astăzi, chipul unei țări în care, în anii socialismului, s-au construit 4,5 milioane de locuințe noi, locuințe în care, pentru că tot am apelat la cifre, trăiesc 15 milioane de oameni, adică mai bine de două treimi din populația țării.

Ce surpriză ar avea, călătorind prin orașele țării, un om care le-ar fi cunoscut, să zicem, înainte de 23 August 1944! Cînd, cum și cine, s-ar întreba, a ridicat, într-un timp atît de scurt, o nouă țară?! Răspunsul îl poate afla cu ușurință, fie că s-ar afla în noile cartiere din Pitești, Cluj-Napoca, Brașov, Constanța, Hunedoara, Galați, Iași sau București, fie că s-ar afla în alt oraș, pentru că, practic, nu există localitate în care să nu fi apărut, construit din temelii, cîte un nou oraș. Răspunsul, așa cum spuneam, l-ar afla cu ușurință: această schimbare, pe principiul urbanisticii moderne și, în același timp, prin valorificarea specificului arhitectonic românesc, a peisajului țării are ca temelie puternică, impetuoasă dezvoltare economică a patriei. Odată cu noile platforme industriale au apărut noile orașe și cartiere, după cum, odată cu dezvoltarea și modernizarea activității economice a satelor, aceste adevărate vetre ale ființei neamului, au început și ele, să prindă un nou contur.

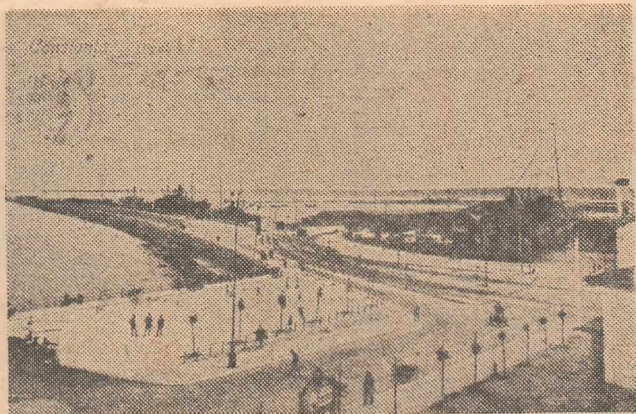
În ceea ce ne privește, aproape că ne-am obișnuit cu noul chip al țării, iar cei mai mulți dintre noi nici nu mai știm cum arăta țara înainte de 23 August 1944, sau în anii imediat următori. Iată de ce, în acest număr al revistei am apelat la colecțiile de vederi de-acum 25—30 de ani ale medicului Neaga Valeriu și ale agronomului Silviu Săvuleanu. Alături de imaginile actuale aceste vederi relevă clar și convingător saltul uriaș pe care l-am făcut, faptul că noul chip al țării nu este altceva decît dovada cea mai elocventă a grijii față de om, a permanentei creșteri a nivelului său de trai, țel suprem al politicii partidului și statului nostru.

În ultimul deceniu, ca să apelăm din nou la cifre, ritmul de creștere a fondului locativ a depășit ritmul de creștere a populației, adică, în perioada 1966—1977, populația țării a crescut cu 12,9 la sută, iar numărul locuințelor a crescut cu 18,5 la sută. Un alt argument tot statistic, ilustrînd continua creștere a gradului de confort al locuințelor, ar fi și cel al suprafeței locuibile pe o persoană, suprafață care în 1966 era de 7,9 metri pătrați, iar în 1977 a ajuns la 8,8 metri pătrați. Să mai notăm că, în aceeași perioadă, numărul locuințelor dotate cu încălzire centrală a crescut de peste 4,3 ori, iar al celor dotate cu instalații electrice și de apă a crescut de circa 2 ori. Și dacă mai notăm, în continuare, că Programul partidului prevede construirea în România, pînă în anul 1990, a încă 3,5 milioane apartamente, soluționîndu-se astfel, în linii generale, problema spațiului locativ, înțelegem și mai adînc, și mai exact, cît de adevărată este acea simplă metaforă cu care au început aceste rînduri: Țara este, într-adevăr, o uriașă fereastră deschisă larg spre soare.

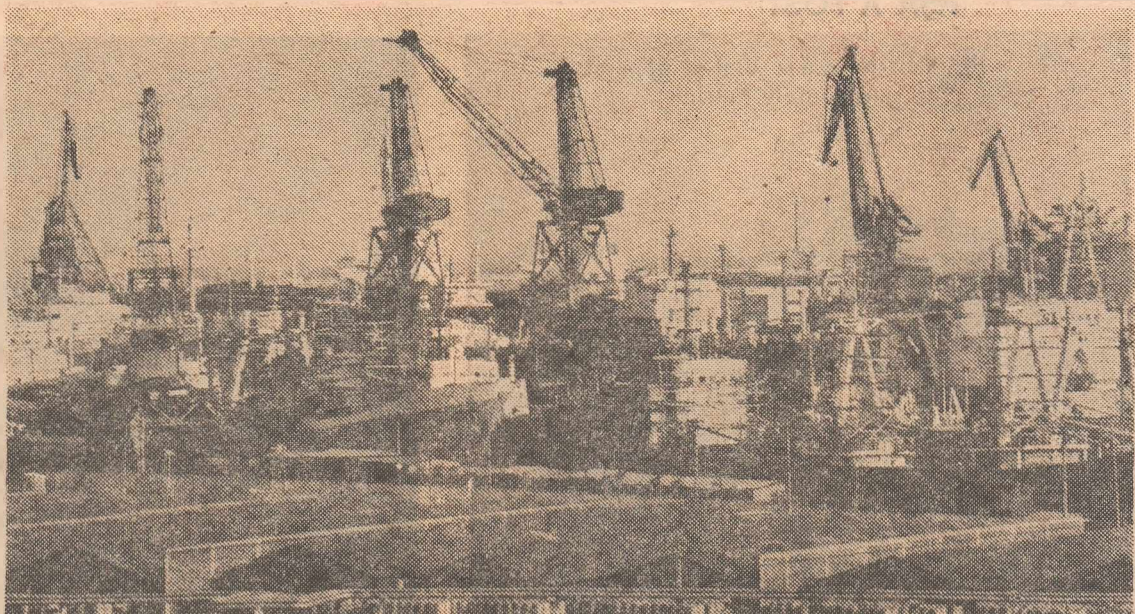
VICTOR NIȚA ■

AȘA A FOST

● **CONSTANTA.** Municipiul de la malul mării a numărat la ultimul recensământ aproape 280 000 de locuitori. Unități de frunte ale industriei românești: Șantierul naval (cu nave de 55 000 și 150 000 tdw), Portul, care se extinde spectaculos în zona Agigea, Centrala electrică de termoficare Palas, termocentralele Ovidiu I și II, Combinatul de îngrășăminte chimice de la Năvodari și noul Combinat petrochimic, în construcție, la Midia, Intreprinderea de construcții hidrotehnice și așa mai departe, fără a uita desigur Litoralul românesc, o adevărată industrie a vacanțelor și a sănătății.

AȘA ESTE

AȘA A FOST

● **GALATI.** Devenit unul dintre cele mai puternice orașe dunărene, municipiul Galati numără astăzi peste 280 000 de locuitori. Cel mai mare combinat siderurgic al țării, C.S. Galati va produce la nivelul anului 1980 peste 10 milioane de tone de oțel, adevărata piină a industriei. Alte mari întreprinderi: Șantierul naval (care a început să construiască și nave de cîte 55 000 tdw), Centrala electrotermică, Uzina de tablă subțire „Laminorul”, Uzina mecano-navală și cea de elice, Intreprinderea pentru sîrmă, cuie și lanțuri etc.

AȘA ESTE

AȘA A FOST

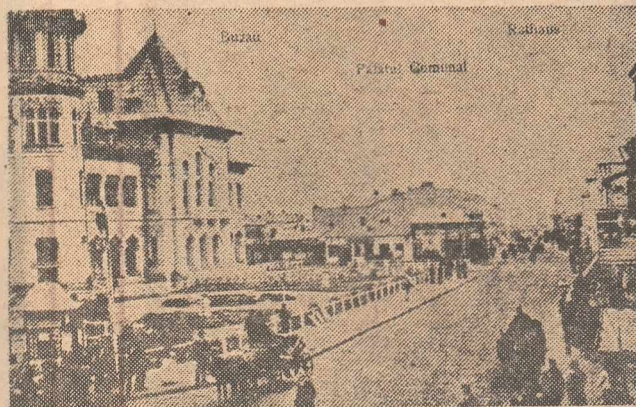

● **PITEȘTI.** Peste 125 000 de locuitori. Unul dintre municipiile care au cunoscut o dezvoltare cu adevărat uriașă în anii socialismului. La Pitesti funcționează Intreprinderea de autoturisme „Dacia”, uriașul Combinat petrochimic, o întreprindere de motoare electrice, Combinatul de articole tehnice din cauciuc, Fabrica de stufe Argeșana, Intreprinderea de tananți etc., unități de frunte ale industriei românești. De mai mulți ani la rînd, municipiul este distins cu premii și ordine pentru activitatea deosebită în înfrumusețarea și gospodărirea orașului. Pitestiul, într-adevăr, devine tot mai frumos.

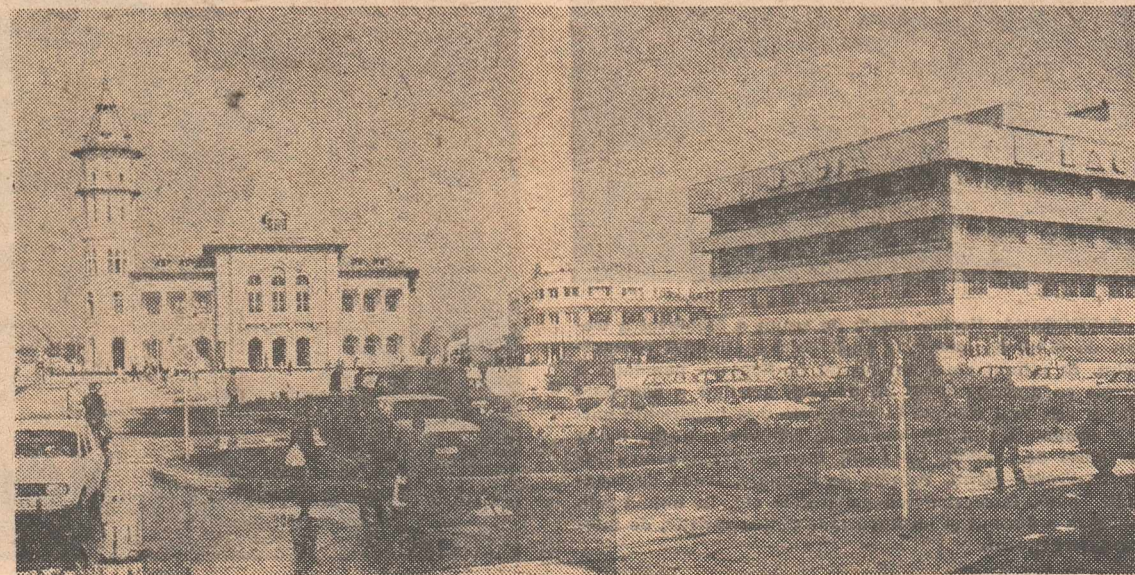

AȘA ESTE

AȘA A FOST

● **BUZAU.** Municipiul de pe riu cu același nume are în momentul de față peste 100 000 de locuitori. Vechiul tîrg al bragașilor și al simigeriilor posedă astăzi întreprinderi de nivel republican, cum ar fi Intreprinderea de sîrmă și produse din sîrmă, Uzina mecanică, Intreprinderea de prefabricate din beton, Intreprinderea de geamuri, Uzina de prelucrare a maselor plastice, Fabrica de zahăr. În ultimii ani, la Buzau s-au construit peste 6 000 de apartamente.

AȘA ESTE

AȘA A FOST

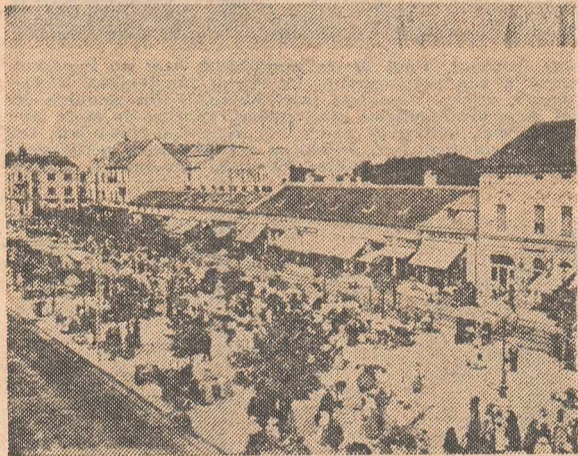
PIATRA-NEAMȚ. Vedere generală cu muntele Petricica

● PIATRA NEAMȚ. „Orașul pensionarilor“ este supranumit astăzi „orașul florilor“, dar el este în același timp un municipiu cu puternică industrie, având în jur de 80.000 de locuitori. Cele mai importante unități economice sînt Combinatul de îngrășăminte cu azot, Combinatul de fibre și fire sintetice de la Săvinești, Intreprinderea

mecanică „Ceahlăul“, fabricile de hîrtie „Reconstruc din Paris“, Intreprinderea de tricotaje „8 Martie“. Pîmează acum o populație tînără, se străduiesc să-și mai frumos, dovadă și premiile pentru înfrunusețai dobindite.

AȘA A FOST

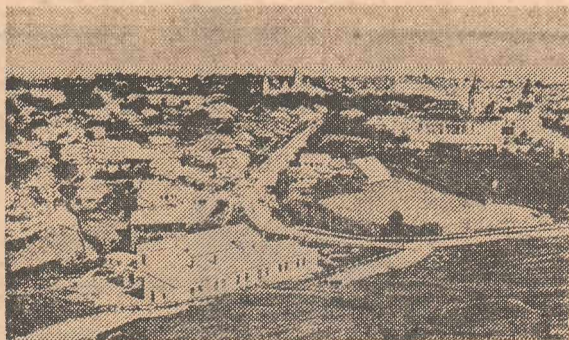
● TIMIȘOARA. Probabil al doilea oraș al țării : aproape 300.000 de locuitori. În anii socializmului, municipiul de pe Bega a devenit atît un oraș al culturii, artelor și învățămîntului, cit și o foarte puternică citadelă a industriei românești, cu o foarte diversificată paletă economică. Unitățile cele mai reprezentative : I.M.T., întreprinderile Electromotor, Electrobanat, Tehnometal, 6 Martie, Azur, Solventul, Dermatina, Guban, Victoria, Industria lînii, Uzinele textile, Fabrica de ciorapi, Fabrica de tricotaje I Iunie, Combinatul petrochimic și încă o mulțime, care nu mai încap aici.

AȘA ESTE

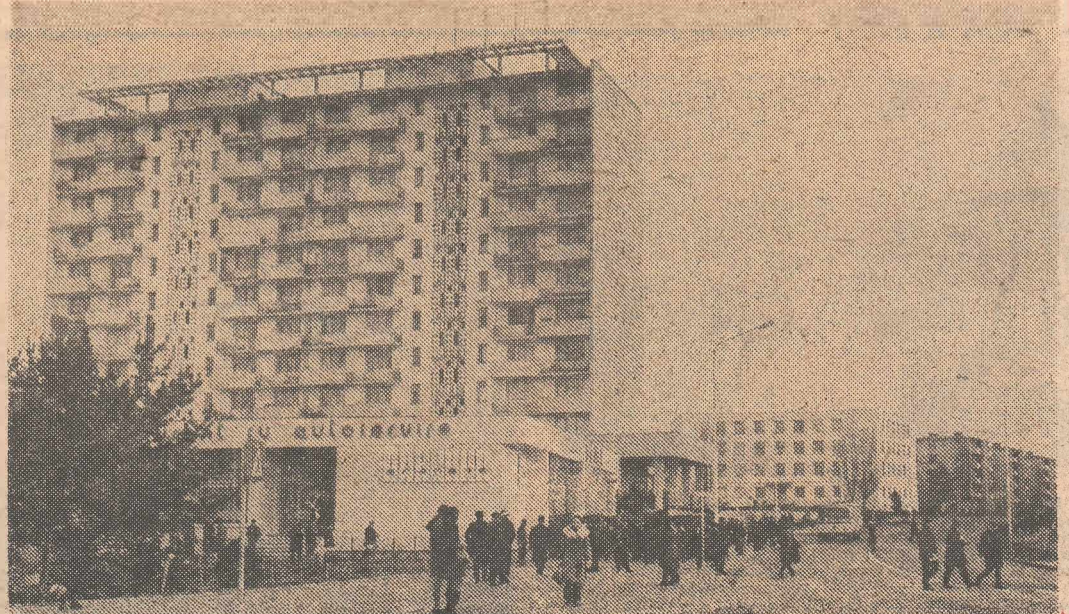
● PETROȘANI. Șani și în orașul de la începutul țării de socializmului, c venit tot mai l în care minierii secretarului gen ori prezent în z vizibili ridicarea

AȘA A FOST

● SUCEAVA. Vechea cetate de scaun a Moldovei a trecut de 65.000 de locuitori, după datele ultimului recensămint. În ultimii cinci ani numai în Suceava populația a sporit cu aproape 20.000 de oameni, atestînd o natalitate dintre cele mai ridicate în țară. Cele mai importante unități economice sînt Combinatul de celuloză și hîrtie, Uzina de piese de schimb, C.P.L.-ul, Intreprinderea pentru industrializarea cîrnii, Fabrica de tricotaje, Uzina de reparații auto, Intreprinderea poligrafică etc. În ultimii ani, Suceava a devenit și un important centru turistic, de interes internațional.

AȘA ESTE

ASA ESTE

muna
for-
il tot
lărire

A FOST

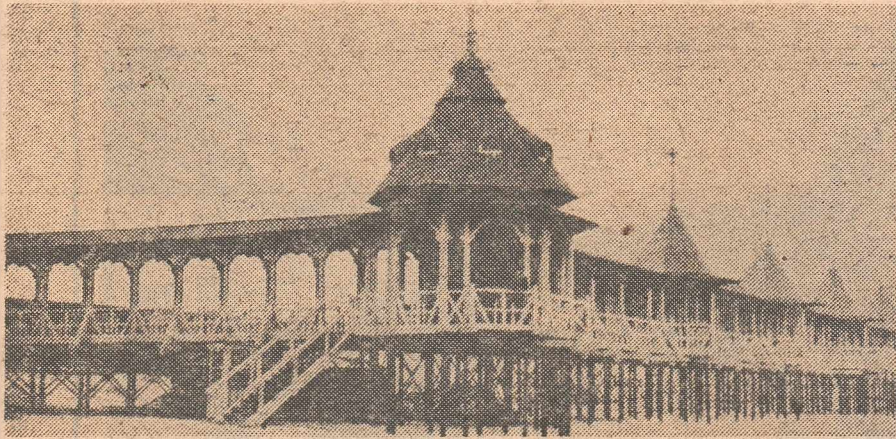

0 000 de locuitori. Pe Valea Jiului, la Petroate, se extrage aproape 5 la sută din prometalifere și substanțe abrazive. În anii de viață și de muncă ale minerilor au deosebitul a ridicat zeci de blocuri moderne, le lor beneficiază de tot confortul. Vizitele rtidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dese-amenilor cu lămpi pe frunte, au accentuat de viață despre care am pomenit.

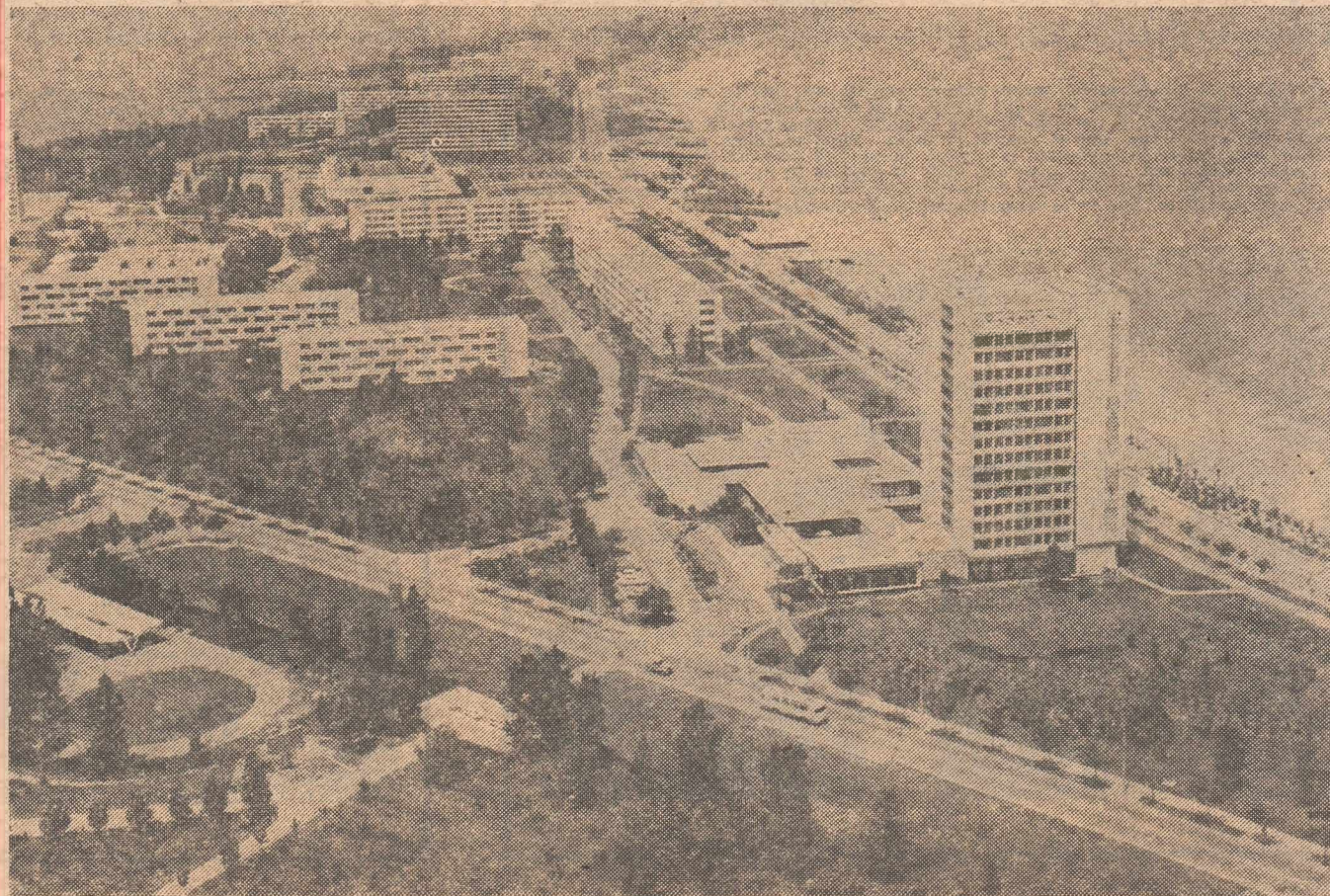

ASA ESTE

ASA A FOST

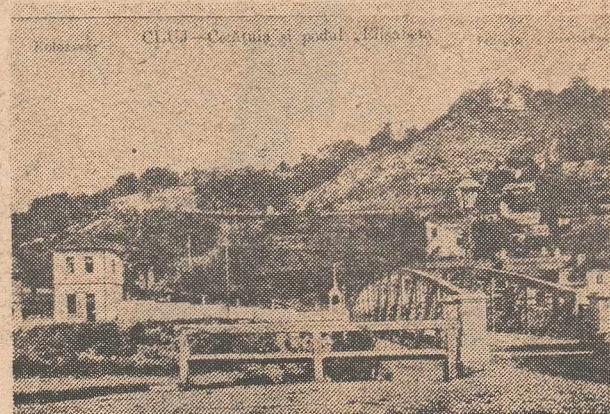

● MAMAIA. În trecut un loc de vacanță foarte „select”, un strict apanaj al clasei dominante, care își petrecea vara câteva zile la Hotelul „Rex” sau la „Cazinoul” din localitate, Mamaia a devenit în anii noștri o gazdă extrem de primitoare pentru oamenii muncii, pentru turiștii români și străini deopotrivă, reprezentând una dintre cele mai renumite stațiuni maritime de pe continentul european. Sunt mai bine de 70 000 de locuri de cazare într-o serie la Mamaia, acolo unde vara se îndreaptă oameni ai muncii de la București și Iași, Timișoara sau Baia Mare...

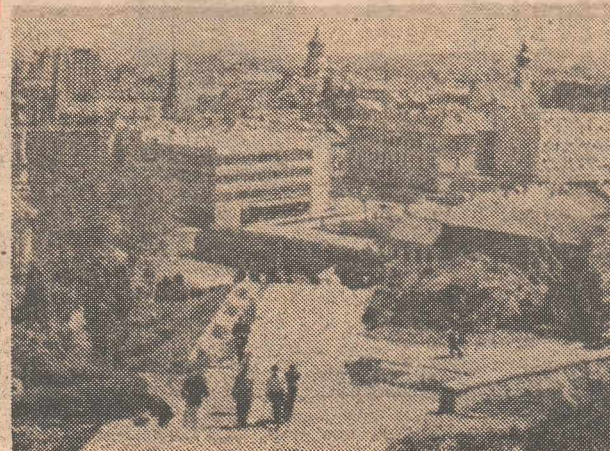

ASA ESTE

ASA A FOST

● CLUJ-NAPOCA. Aproape 275 000 de locuitori. Oraș al culturii și al științei (Universitatea „Babeș-Bolyai”, institute, laboratoare de cercetări și proiectări, Institutul de arte plastice, Conservatorul de muzică, Operă, Teatrul național și Filarmonică), dar în același timp oraș al industriei, avind mai bine de 50 de întreprinderi de nivel republican. Citeva dintre ele: Întreprinderea mecanică de material rulant, Fabrica de medicamente, fabrici de confecții, încălțăminte, textile, tricotate, de produse alimentare, apoi Întreprinderea „Unirea”, Întreprinderea „Tehnofrig”, Combinatul de celuloză și hirtie, Fabrica de mobilă și așa mai departe... Cluj-Napoca rămâne orașul-amiral al unui județ care contribuie, prin munca înfrântă a locuitorilor săi, români și maghiari, la peste 3,5 la sută din producția globală industrială a țării.

ASA ESTE

Din douăzeci de veacuri

Acum ascultă munții
ca niște nori de piatră
cum cresc deasupra noastră
de-a pururi rămânind
veșmintul fără moarte
crenței ce arată
a se-nchea în zarea
rotundului pământ
Un simț al rădăcinii
o patimă a frunzei
de-a-nmuguri la pieptul
acestui anotimp
căldură și mireasmă
în floarea nepătrunsei
privești a puterii
încredințate-n nimb
Cînd izvorăște parcă
lumină prea curată
din douăzeci de veacuri
ca din armuri de fier
acum ascultă munții
ca niște nori de piatră
cînd nu mai e furtună
să-i sfîșie sub cer
Și cînd adînc în inimă
vom auzi cîntare
să dea măsura dreaptă
a dreptei României —
jos peste Marea Neagră
lumina unui soare
sus în Carpați hotarul
acestei veșnicii

MARIN VLASCEANU ■

— AȘA A FOST —

● **BISTRIȚA.** Situat multă vreme într-o zonă de un specific pastoral accentuat, municipiul Bistrița a intrat de citiva vreme în circuitul industrial al țării prin Combinatul de exploatare și industrializare a lemnului, Intreprinderea de industrializare a cărnii, Intreprinderea viei și vinului și altele. Fiind reședința unui județ a cărui pondere economică nu reprezenta la nivelul anului 1972 decât 0,3 la sută din producția globală industrială a țării (ceva mai mult de 2 200 000 lei anual), Bistrița cunoaște la ora actuală un amplu proces de industrializare, capabil să ducă orașul din nordul țării, ca și județul dealtef, înire centrele industriale puternice.

— AȘA ESTE —

— AȘA A FOST —

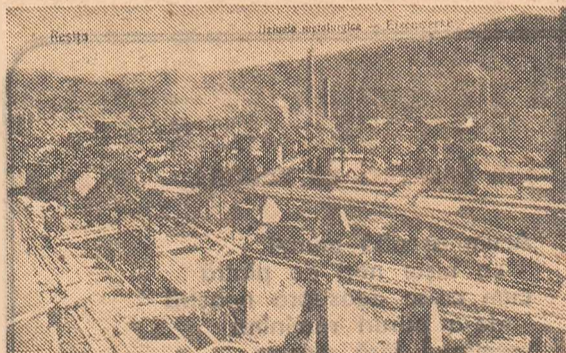

● **MIERCUREA CIUC.** Devenit în 1968 reședința județului Harghita, municipiul Miercurea Ciuc nu a trecut de 20 000 de locuitori decît în anul 1972. Astăzi populația sa numără 35 000 de oameni, români și maghiari la un loc, înfrății în viață și în muncă, lucrînd zi de zi pentru ridicarea orașului, a județului, a țării. Intreprinderile cele mai importante: Intreprinderea de tractoare, C.P.L.-ul, Intreprinderea minieră, Unitatea pentru mecanizare și transporturi forestiere, fabrici de confecții, de tricotaje, de lînă pieptănată și altele.

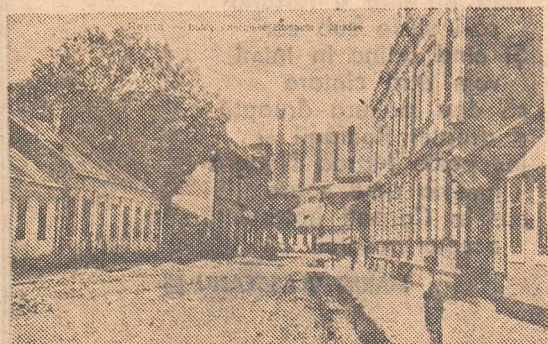

— AȘA ESTE —

— AȘA A FOST —

● **REȘIȚA.** Apropiindu-se de 90 000 de locuitori, municipiul avînd foc nestins în furnale de mai bine de 200 de ani, a sporit în frumusețe și confort „numai într-o zi, cît altul într-un an”. În afara bătărilor Combinat siderurgic, care a fost o importantă școală pentru mai toți siderurgiiștii de azi din România, la Reșița s-a dezvoltat puternic Intreprinderea de construcții de mașini, o alta de construcții și montaje metalurgice, ca și o seamă de alte unități.

— AȘA ESTE —

Afirmându-se prin aplicațiile sale ca o puternică forță de producție, cu profundă penetrație în toate sferele vieții — revoluția tehnico-științifică, proces obiectiv și ireversibil — a însemnat un uriaș salt pe făgașul istoric al progresului omenirii, greu de anticipat chiar de către cei mai îndrăzneți previzionari. În condițiile vieții moderne, existența omului nu mai poate fi concepută, nici înțeleasă, fără a se ține seamă de aceste două coordonate principale ale vieții cotidiene, știința și tehnica, manifestări de esență ale gândirii și travaliului uman. În acest sens, prin însăși imperatiile economice și sociale ce-i stau la temelie, orinduirea socialistă nu numai că propune și înfăptuiește o largă deschidere progresului accelerat al forțelor de producție, ci, totodată, își întemeiază întregul proces de făurire a noii societăți pe folosirea celor mai importante achiziții ale științei și tehnologiei. „Partidul — se arată în Programul P.C.R. — pornește în mod constant de la considerentul că știința constituie factorul primordial al progresului contemporan, că societatea socialistă multilateral dezvoltată și comunismul nu pot fi edificate decît pe baza celor mai înaintate cuceriri ale științei și tehnicii.”

Un deziderat ridicat la scara realității prin marile virtuți ale socialismului, prin uriașă capacitate a comuniștilor de a transforma în fapte vocația unui întreg popor, de a mobiliza energia creatoare a unei întregi națiuni prin desferecarea predispozițiilor latente și prin hrănirea talentului virtual. Experiența și realizările dobîndite de țara noastră în ultimii 34 de ani, și în mod deosebit în perioada următoare Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român, au făcut evident rolul hotărîtor al revoluției tehnico-științifice în destinul colectiv al poporului nostru, evidențiind în mod deosebit că acest proces cu penetrație profundă în toate compartimentele vieții sociale, se întemeiază tot mai mult pe acțiunea conștientă a societății, că întreaga putere promovată de partidul comuniștilor în acest domeniu are în vedere organizarea și conducerea sistemului de cercetare și inovare tehnică în funcție de creșterea continuă a eficienței sale sociale.

Am fost cu toții martorii și beneficiarii acestui tulburător capitol al istoriei naționale, am văzut cu toții redescoperirea României prin fructificarea marilor disponibilități creatoare ale poporului nostru, prin transformarea unei țări cu un profil

predominant agrar într-una cu o industrie puternică, competitivă. O operă grandioasă, realizată într-o epocă în care legea economiei de timp dobîndeste dimensiuni deosebite, condiționînd întreaga dezvoltare economică a unei țări. Cu numai 23 de ani în urmă, România nu producea încă autobuze, autocamioane, excavatoare, îngrășăminte chimice. Cu numai 23 de ani în urmă, industria națională nu realiza încă locomotive electrice și Diesel, oțel aliat, fibre și fire sintetice, anvelope, detergenți și cu numai 18 ani în urmă mai eram nevoiți să importăm aluminiu primar și aliaje de aluminiu, oțel de convertizor și multe altele, produse care as-

nostru înscamnă a te condamna cu bună știință la stagnare și înapoiere, cu repercusiuni serioase asupra dezvoltării societății pentru lungă perioadă de timp. Aceasta aduce daune intereselor poporului, dezvoltării națiunii, asigurării independenței și suveranității naționale, înfloririi patriei.”

În lumina acestor cerințe, cercetarea științifică și ingineria tehnologică — devansînd în permanență dezvoltarea producției — își concentrează întregul efort asupra unor obiective prioritare, în conformitate cu planurile unice de dezvoltare a României socialiste: identificarea și valorificarea optimă a resurselor de materii prime, elaborarea de noi

înfruptarea obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea privind afirmarea plenară a cincinalului revoluției tehnico-științifice, etapă în care produsele autohtone urmează să înglobeze cît mai puțin muncă fizică, încorporînd în schimb un surplus de inteligență proprie, de soluții originale.

În această vastă operă constructivă, fără precedent în istoria națională a poporului nostru, rolul principal îl deține, evident, factorul uman. Activitatea de cercetare științifică și inovare tehnică este, firește, legată în mod indisolubil de oameni, de nivelul pregătirii și de capacitatea lor creatoare, de pasiunea, îndrăzneala și dăruirea

Larga emulație a spiritului creator reprezintă de altfel cea mai dominantă trăsătură a etapei actuale. Caracterul neîntrerupt al activității de stimulare a participării maselor la creația științifică și tehnică din toate ramurile economiei, din fiecare unitate de învățămînt, indiferent de nivelul ei, face parte din programul politic și economic al partidului nostru și constituie una dintre cele mai emoționante particularități a muncii și gândirii noastre. Exemplul cel mai edificator îl constituie în această privință Festivalul național „Cîntarea României”. Desfășurat sub egida Frontului Unității Socialiste, acțiune inițiată și condusă prin aportul decisiv al tovarășului Nicolae Ceaușescu, acest festival a confirmat chiar din prima ediție, o dată mai mult că inteligența științifică și tehnică se recomandă ca o componentă de esență a spiritualității românești. Elanul creativității a cuprins peste 665 000 de muncitori, peste 277 000 de tineri și peste 134 000 de pionieri. Rezultatele sînt și ele mai mult decît concludente: participanții la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României” au realizat peste 40 000 de produse noi și modernizate, 9 000 de tehnologii noi și îmbunătățite și peste 12 000 de sisteme noi de conducere și organizare. Un bilanț emoționant, tulburător care ne întoarce gîndul la o celebră definiție a științei, rostită de un gînditor și vizionar al antichității, Sofocle: „știința poate fi cea mai însemnată parte a fericității.”

În concordanță strictă cu orientările dezvoltării economiei naționale, aprobate de Conferința Națională a partidului, progresul tehnic, întemeiat în cea mai mare parte pe efortul de concepție propriu, îi revine în continuare răspunderi mari în sporirea avuției naționale. În anul 1985, peste 45% din volumul total al producției ramurilor de bază urmează să fie realizată pe seama produselor noi și reproiectate. Aceasta va însemna în fapt o producție de calitate superioară în valoare de 1 000 miliarde lei. Patria întreagă va fi creatoare, marta și beneficiara acestor înfruptări, vom avea cu toții înaintea ochilor aceste noi orizonturi ale cutezanței, rațiunii și spiritului de jertfă, înfrunzate din gîndul și fapta Partidului Comunist Român, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, omul care simbolizează atât de puternic crezul, înțelepciunea și vigoarea întregului nostru popor.

LIVIU TIMBUS ■

țazi legitimează în ochii lumii forța și inteligența tehnică creatoare a poporului român.

Amplul proces civilizator declanșat de revoluția socialistă și amplificat de revoluția științifică și tehnică a fost și rămîne în permanență legat indisolubil de afirmarea puternică a personalității umane. Un adevăr evident mai cu seamă dacă avem în vedere faptul că întreaga activitate de cercetare științifică și inginerie tehnologică se subordonează obiectivului fundamental al politicii partidului nostru: crearea societății socialiste multilateral dezvoltate, operă concepută într-o viziune unitară și care proclamă deopotrivă progresul economiei, științei, învățămîntului și culturii, perfecționarea și conducerea societății, ridicarea nivelului de trai, perfecționarea democrației socialiste. Referindu-se la condițiile dezvoltării țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu preciza: „A subaprecia, în aceste condiții, rolul științei, a nu depune eforturi susținute pentru stăpînirea marilor ei cuceriri, a nu te strădui să mergi în ritm cu procesul științei secolului

Un pilon al progresului:

Creația tehnico-științifică națională

tehnologiei, reducerea substanțială a consumurilor de materiale și combustibil, obținerea unor produse de calitate superioară, competitive pe plan mondial, crearea de noi tipuri de mașini unelte, cu randament sporit, crearea de noi sisteme de automatizare capabile să încorporeze în măsură mai mare inteligența proprie, producerea de noi materiale și inlocuitori, care să le substituie pe cele scumpe și deficitare, dezvoltarea producției agricole vegetale și animale și convertirea științei agricole în practică zilnică, îmbunătățirea calității vieții, a stării de sănătate a populației, a mediului înconjurător. În acest sens, la Conferința Națională a P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu deținea ridicarea nivelului tehnic al produselor drept cerința primordială de care depinde viitorul industriei românești, al întregii economii naționale. Numai prin aportul activ al cercetării, prin muncă și solicitudinea omului de știință, preciza cu același prilej secretarul general al partidului nostru, România va putea realiza marele salt calitativ revoluționar ce va permite

lor. În 1976 numărul mediu al personalului muncitor prezent în domeniul științei și deservirii științifice se cifra la 21,8 mii persoane față de 21,8 mii persoane în 1950. În 1976 cheltuielile de la bugetul de stat pentru finanțarea activității de cercetare științifică au însumat 338,77 milioane lei față de cele aproximativ 452 milioane lei în 1955.

În acest moment de răscruce al gândirii și travaliului general, de potențare a personalității umane, situația a impus deopotrivă și reorganizarea întregului sistem de învățămînt, noua concepție pornind de la premisa că în condițiile ritmului alert de dezvoltare multilaterală, a specializării tot mai accentuată a activității de cercetare și producție, a mobilității sporite a profesioniștilor — numai o instruire integrată cu cercetarea științifică și cu activitatea producției poate asigura un profil larg de pregătire a cadrelor universitare, a viitorilor ingineri și tehnicieni, care, așa cum o vedește realitatea ultimilor ani, au contribuit efectiv la îmbogățirea tezaurului științei și tehnicii naționale.

● Termograful: o nouă salvă în bătălia anticancer

● Cine și-ar fi putut închipui că un creion va juca un rol în lupta împotriva cancerului? Fi- rește, nu este vorba de un simplu creion, și totuși... În ultimii ani termograful doctorului Ion Mogoș a devenit binecunoscut pe plan internațional și a făcut obiectul a numeroase comunicări științifice, iar firme de mare renume de peste hotare și-au manifestat dorința de a cumpăra licența. Termograful a primit și Medalia de aur la Expoziția invențiilor din Nurenberg, 1971.

Ideea de funcționare este deosebit de simplă. Înregistrînd cele mai fine deosebiri de temperatură pe suprafața pielii, el poate detecta procese patologice la nivelul organelor. Astfel, termograful a căpătat o arie, o largă aplicabilitate în depistarea precoce a afecțiunilor inflamatorii și mai ales a proceselor canceroase. La fel de importantă este utilizarea sa în scopul urmăririi eficienței unui tratament anticanceros sau altul, chiar în cursul aplicării sale. În unele cazuri, specialistul își poate da seama după două-trei zile dacă tratamentul este eficient sau nu, folosind termograful. Astfel bolnavul este scutit de doze masive de radiații dacă, în cazul respectiv sau în doza respectivă, se dovedesc ineficace, și se trece la un alt tratament.

Această prestigioasă realizare a medicinei românești a provocat un viu interes în cadrul Simpozionului internațional de la Torino, privind tratamentul locoregional în cancer, precum și în cadrul Congresului mondial de chimioterapie de la Praga. La Simpozionul internațional

privind tratamentul conservator în cancerul de sin s-a relevat valoarea procedurii românești în depistarea de masă, și în stabilirea grupurilor de risc cancerigen pentru sin. Termograful s-a aflat de asemenea în atenția Simpozionului internațional pentru detecția precoce și prevenirea în cancer.

Specialiștii de la unul din marile centre medicale ale lumii, faimosul Karolinska Institut din Stockholm, au solicitat o colaborare pentru studierea aplicațiilor termografului românesc, iar președintele Societății franceze de termografie clinică, Robert Amalric, amintind de „performanțele extraordinare” ale termografului, sublinia că se obțin, prin acest procedeu, „rezultate excelente în tratamentul tumorilor intratoracice”.

În prezent, în jurul termografului s-a creat un puternic nucleu de medici și cercetători — biologi, electroniști, tehnicieni — numărul lor apropiindu-se de o sută. În total, 136 de lucrări științifice au fost prezentate de doctorul Ion Mogoș și colaboratorii cu privire la termograf, iar firme de renume mondial ca „Siemens”, „Searley” (S.U.A.), „Interlicense” (Marea Britanie) și alte mari companii din Franța, Republica Federală Germania și alte țări doresc să cumpere licența pentru fabricarea termografului. Drumul lui în lume continuă!

● Radiografii în culori

● Invenția doctorului Vasile Voinea, medic radiolog de la Spitalul de copii „Călărăși” din București, aduce în medicina românească radiografia în culori. De fapt, este vorba nu de o sim-

gură invenție, ci de un complex de vreo 20 de brevete privind materiale și elemente pentru radiografierea în culori (film, soluții, ecran etc.). Însuși marcele număr de brevete vorbește despre imensul volum de muncă la baza acestei invenții brevetate în S.U.A., Marea Britanie, Japonia, Franța, Austria și alte țări.

● Metoda Gavriliiu

● De cîțiva ani, în literatura mondială de chirurgie și-a făcut apariția un nou termen: „Metoda Gavriliiu”. Ea a fost prezentată la congrese internaționale de chirurgie, iar profesorul Gavriliiu a demonstrat-o „pe viu” în fața specialiștilor americani.

Este vorba, după cum bine se știe, de un procedeu elaborat de profesorul doctor Dan Gavriliiu, șeful Clinicii de chirurgie a Spitalului „Carol Davila” din București. El vizează înlocuirea părții de esofag distruse în urma unei arsuri, a unei tumori etc. cu un alt segment al tubului digestiv.

● Laseri cu sticlă

● În 1976, Academia R.S.R. premia lucrarea unui colectiv interdisciplinar compus din: A. Agafiței, C. Fenic, N. Herisanu, G. Nemes, A. Stratan (de la I.F.A. București), A. Zisu (de la I.F.T.A.R. București), R. Geoglozman, C. Romak (de la I.C.P.T.C. București) pentru realizarea unui sistem de utilizare a laserilor cu sticlă. Nd în prelucrarea materialelor și pentru instalația de micro-prelucrare, al cărei prototip se

intitulează I.L.P. 101 (Laseron 01).

Domeniul de aplicare se referă la microprelucrări de materiale dure și greu fuzibile, imposibil de prelucrat prin metode convenționale cum sînt: găuririle, sudurile, evaporările superficiale, pe dimensiuni de ordinul micronilor, necesare în citeva ramuri industriale (meccanică fină, electrotehnică, textilă, electronică).

Performanțele instalației, prima de acest gen din industria noastră națională, sînt de același nivel cu ale altor instalații similare din țări cu o foarte avansată tehnologie.

● Aniversare

● Sărbătoare jubiliară la Stațiunea de cercetări și producție pomicolă din Cluj-Napoca: împlinirea unui sfert de veac de studii, cercetări și remarcabile realizări în domeniul legumiculturii, horticulturii, viticulturii și pomiculturii. În tot acest răstimp, în laboratoarele și cîmpurile experimentale ale stațiunii au fost create și omologate apreciatele soiuri de măr Roșu de Cluj și Feleac, soiurile de păr Untoasa de Ardeal și Someșana, soiurile de struguri de masă Timpurie de Cluj și Cetățuia, soiurile de tomate Abundens și Someșul, cu o producție de 45-60 tone la hectar, soiul de ardei gras Favoritul Pieții în greutate de peste 140 grame. Succese notabile au fost obținute și în crearea unor soiuri de garioafe și trandafiri, câștigătoare a unor importante premii la expozițiile floricole internaționale.

● Hipertensiunea arterială tratată chirurgical

● Un tratament cu totul nou și cu încă nebnăuite perspective a fost pus la punct de profesorul doctor docent Florian Mandache, șeful Clinicii de chirurgie a Spitalului „Brincovenesc”. Obiectul lui: una din cele mai răspîndite și mai nefaste boli ale timpului nostru: hipertensiunea arterială. Specialistul român o tratează chirurgical, distrîngînd printr-un procedeu original medulara glandei suprarenale. Procedeu a fost prezentat la mai multe manifestări internaționale, iar profesorul Mandache a ținut pe această temă o serie de conferințe în S.U.A. și în mai multe țări europene.

Hipertensiunea arterială și complicațiile ei seceră anual zeci de milioane de oameni. Tratamentul chirurgical al hipertensiunii reprezintă o nouă contribuție românească la lupta care se dă pe plan mondial împotriva acestui flagel.

● Filtru antipoluant

● Teodor Petrescu, Gordie Petrescu, Damian Petrescu și Tiron Gheorghie Petrescu, de la Întreprinderea pentru lianți Brașov, au pus la punct o instalație pentru prevenirea poluării atmosferei prin reținerea cenușii sau a prafului de ciment, înainte de emanarea lor în atmosferă împreună cu gazele de ardere de către coșurile termocentralelor sau fabricilor de ciment.

San Juan de Ulúa

2.

Desigur, știu că nu Spania a făcut toate astea, ci barbaria. Cum nu Elada i-a pus lui Socrate otrava în mină. Cum nu Roma i-a trimis lui Seneca emisari. Știu cum cu fost recrutate echipajele de pe caravele și că oamenii lui Cortés ar fi ris în nas cuiva care i-or fi provocat la duel după legile onoarei cavaleriești. Ei au fost convinși că mai tirziu nu se va întreba nimeni cine a avut dreptate. Ca și succesorii lor. Cuceritorii și-au făcut mereu iluzii în această privință inchipuindu-și că vidul depinde de ei, că istoria poate fi constrinsă să înceapă de la zero (visul tuturor celor care cred că lumea a fost inventată pentru ei), uitând tot ce-a fost înainte, altfel... Altfel, mai există belciuge din lemn de guayacan pentru cei cu memoria prea bună. Dar la fel de bine știu că un singur lucru e mai drept decât tristețea și decât compasiunea aici: gîndul că barbaria trebuie negată oriunde și în orice forme s-ar manifesta. Negată nu numai în imperiul umbrelor. Există, oricum, o limită unde dreptatea retroactivă devine nepunctuoasă. Mormintele. Trecutul nu mai e la dispoziția noastră. La dispoziția noastră sînt prezentul și viitorul și, cum zicea Marsilio Ficino, trecutul trebuie să ne ajute să înțelegem mai bine lucrurile care ne privesc. Altminteri ceasurile petrecute în muzee sînt timp risipit. Repulsia? Ei bine, repulsia e aici un început de morală. Deși ar fi prea mult să pretindem că sîntem la San Juan de Ulúa altceva decît niște trecători cumsecade care au oroare de violență, de cruzime și suferință. Pentru a ști ce s-a întimplat între aceste ziduri ar trebui să depășești frontiera simplei imaginații, să ai virtutea unui Flaubert care avea greșuri cînd își otrăvea personajul, să privești lumea nu cu carnetul în mină luînd note, ci legat parcă de belciugul de guayacan. Să simți că ochii îți ies din orbite, că nu mai poți respira, că îți vijile capul și dintre toate zgomoatele universului nu mai auzi decît picăturile de apă prelingîndu-se pe pereți și pe carnea ta însingerată. Să nu mai existe cer, să nu mai existe mare, să nu mai existe pămînt și arbori, ci numai piatră, o piatră rece de peșteră pe care curge apa. Să nu mai existe oameni decît tu și călăul tău. Să nu mai existe alt adevăr, decît moartea care se tirăște încet ca o reptilă spre tine și suferința ta. Să simți un gust dulceag în gură și cînd scuipi să-ți dai seama că e sînge. Să uiți cine ai fost, cine ești, să uiți, poate, chiar, în cele din urmă să-l urăști pe cel care te omoară... Nu, să ne oprim aici. Există oameni care au trăit toate astea și numai cine a fost în infern înțelege ce-a vrut să spună Dante. San Juan de Ulúa face parte dintre locurile pe care trebuie să le vizitezi tîcînd. Și dacă tîcerea nu e destul de elocventă, e mai bine să pleci înainte de a trece, prin nepăsare și plictiseală, de partea barbariei.

Ploaia minioasă și rece ne ajută să nu greșim. Ea ne obligă să ne adăpostim în ganguri și în fostele camere de tortură, tăcuți. La ce bun să mai cerem atunci acestor ziduri să vorbească ele? Prin unghere se țes pinze de pîianjen și, poate, într-o zi piatra nu-și va mai arăta cicatricile oribile. Abia atunci va veni ceea ce cu un cuvînt nu tocmai propriu numim iertare. Din ruine va înflori o liniște nouă.

Dar pe asta au mizat toți barbarii. Că în cele din urmă oamenii vor obosi să-și aducă aminte. Și vor șterge cu buretele ceea ce a fost ca să lase lumina și iarba să facă restul. Deoarece întotdeauna vor fi mai multe motive de a iubi viața și de a socoti că ea are în definitiv toate drepturile, inclusiv pe acela de a nu fi stînjinită de o memorie excesivă.

Am mai spus asta? Nu-i nimic. Face parte dintre lucrurile fără de care n-am pricepe de ce San Juan de Ulúa nu poate deveni muzeu obișnuit chiar dacă la intrare se vînd pliante și ghizii sînt gata să te conducă prin aceste coridoare care-mi amintesc Podul Suspinelor din Veneția. Vor exista totdeauna vizitatori care se vor gîndi că în alte circumstanțe s-ar fi putut să fie tîrîți aici nu ca turiști, ci în lanțuri.

Mexicanul care trece pragul fostei fortărețe-închisori va fi trist o vreme, apoi va simți un val de mîndrie în inima lui. Și-a descoperit istoria. A aflat cu ce preț se plătește uneori o credință. În clipa aceea el e pregătit să cîntărească, poate, altfel ideile. Oamenii trebuie să aștepte pentru unele idei s-a murit. Că o convingere trebuie să dureze mai mult decît lemnul de guayacan. Și astfel, el va sfîrși prin a face legătura cu piramidele pe care le-a văzut la Teotihuacan sau la Palenque în junglă. Cei care au murit la San Juan de Ulúa au ridicat și ei o piramidă. În infern. Chiar dacă n-au știut că fac asta... În „Infern” nu e o simplă metaforă. Una dintre celule se chema astfel. Alta „Purgatoriul”. Numai „Paradisul” lipsea ca să ne reîntîlmim cu Dante. Dar „Purgatoriul” nu-i pregătea pe cei ajunși aici decît pentru o moarte mai puțin înfricoșătoare. Dealtfel, paznicii fortăreței nu erau lipsiți de unele subtilități sumbre. Ei știu, de pildă, că în infern singurătatea nu mai e stînjinită de nimic. Nici măcar de speranță. În puțul care purta acest nume (un metru și jumătate înălțime, doi metri lărgime) singurătatea și întinerul erau depline, încît ucidea timpul. Nici o rază de lumină nu pătrundea în noaptea interminabilă a celui îngropat de viu... Pașii noștri sună prea tare și, poate, în semiobscuritate Tatle privește piatra rămas pe gînduri.

Cînd l-am întîlnit prima oară pe Tatle abia începusem această „săptămîna aztecă” ajunsă acum la a cincea dimineață. Abia aflasem că în legenda lui Quetzalcóatl arborele universului are două brațe, unul al dragostei, altul al durerii. Presimțeam însă că Tatle îmi va șopti într-o zi.

— Pentru ca unul să existe, trebuie să existe și celălalt braț. Nu e așa, señor?

— Nu, Tatle, de ce-ar trebui ca rădăcina nopalului să suferă pentru a face floarea frumoasă?

În lumina sulfuroasă și umedă de la San Juan de Ulúa vreau cu toată puterea să nu mă înșel. Încă plouă...

OCTAVIAN PALER ■

Grupul statuar

„Frații Buzzești”

● La intrarea în parcul ce înconjoară „Casa băniei oltene” din municipiul Craiova a fost dezvelit de curînd grupul statuar „Frații Buzzești”. Amplasată în fața liceului cu același nume, compoziția sculpturală, înaltă de aproape 7 metri, este lucrată în piatră de sculptorul Boris Caragea. Pe soclul statuii a fost dăltuită inscripția „Frații Buzzești — Preda, Stroe și Radu — căpitani în oastea lui Mihai Viteazul 1593—1601. Glorie eternă tuturor înaintașilor care cu dîrzenie și eroism au înfăptuit idealurile de libertate, unitate și neatinare punînd temelii trainice marelui edificiu al României socialiste”.

Fotografie de CRISTIAN BECHERU ■

La Alexandria, acțiuni politico-educative cu amplă rezonanță în instruirea și formarea oamenilor

La Alexandria, ca pe întreg cuprinsul țării, Festivalul național „Cîntarea României” se află în plină desfășurare, colectivele de muncă de aici orientîndu-și multiplele activități din această întrecere a creației în spiritul indicației tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința activului central de partid și de stat, cînd s-a reamintit că acest festival „a fost conceput, cum este cunoscut, ca o formă de desfășurare activă a muncii ideologice în toate domeniile”.

Tovarășul Gheorghe Petcovici, președintele Comitetului orașenesc de cultură și educație socialistă, ne-a relatat cîteva din acțiunile acestui for de educație comunistă a maselor. „În primul rînd — spunea interlocutorul — dorim ca toate manifestările noastre să devină un mijloc eficient pentru formarea omului nou. Înțelegem să accentuăm în munca noastră dimensiunea politico-ideologică la care s-a referit secretarul general al partidului nostru”.

Notăm cîteva din reușitele manifestărilor culturale-artistice și științifice care au un puternic caracter de formare și informare. Universitatea cultural-științifică a funcționat în anul trecut de învînt cu 12 cursuri. Expunerile privind politica internă și externă a partidului și statului nostru, semnificația vizitelor întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu în diferite state ale lumii au constituit adevărate lecții de politică în fața oamenilor, bucurîndu-se de o largă audiență. O popularitate largă și-au cîștigat și cursurile care au dezbătut probleme referitoare la „Univers, știință religie”, „Momente din istoria patriei”, „Femeia în societatea contemporană”, „Să ne cunoaștem legile”. „Studenții” acestor cursuri au fost muncitori, mais-

tri, ingineri din întreprinderile orașului ori funcționari. Multe din cursuri s-au desfășurat în întreprinderile Alexandriei: întreprinderea „Rulmentul”, cooperativele „Deservirea” și „Răsăritul”.

Un alt interlocutor, tovarășul Florin Săvoiu, președintele consiliului de conducere al Casei de cultură din Alexandria, împărtășește opinia că la ediția I a festivalului Alexandria nu a reușit să demonstreze întreaga capacitate de talente de care dispune. „La actuala ediție vrem să ne prezentăm într-adevăr cu tot ce avem mai bun. Chiar din faza de masă am pornit de la un dialog pe care îl avem cu diferite întreprinderi din oraș. Să vă dau numai un exemplu: întreprinderea de utilaj pentru industria ușoară „Izlaz” a împlinit 25 de ani de la înființare. Cu acest prilej am organizat activitățile politico-educative în cadrul unei decade care a cuprins, printre altele, o dezbateri privind munca politică în sprijinul producției, lansarea unor cărți ca „1907 în județul Teleorman”, „Independența României”, „Arta și literatura în slujba independenței”, prezentate de Constantin Busuioceanu, directorul Editurii Academiei, de alte personalități ale vieții sociale, ale culturii.

Paralel, la Alexandria, în ultimul timp s-au depus eforturi serioase pentru ridicarea nivelului artistic al formațiilor care vor intra în competiție cu alte județe, pentru îmbogățirea conținutului de idei al programelor, al manifestărilor. S-a trecut la constituirea unor formații care să aducă în prim plan tradițiile acestor meleaguri. De asemenea, tot aici s-a organizat concursul brigăzilor artistice din agricultură. O inițiativă menită să implice tot mai mult acest gen de activitate în efortul de îndeplinire a sarcinilor ce revin județului în acest domeniu.

După cum se poate constata, la Alexandria există preocupări susținute de a face ca prin manifestările cuprinse în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, să se acorde o atenție sporită educației ideologice a maselor, dezbaterii largi a problemelor complexe, pentru a da oamenilor răspuns preocupărilor lor”.

GHEORGHE PARJA ■

Ipostaze ale publicisticii

A devenit deja o tradiție ca, după cite o perioadă de activitate publicistică mai intensă, autorii respectivi să facă o selecție a textelor și să le publice în volum, convinși sau sperind că au reușit să depășească efemeritatea genului. Incercările de acest fel merită încurajate, fie și numai pentru că există câteva cărți rezistente la timp care au rezultat dintr-o asemenea operație: **Imposibila întoarcere** de Marin Preda, **Destinul cuvintelor** de Constantin Ţoiu, **Sub semnul întrebării** de Adrian Păunescu și altele.

Iată că în prezent în librării se află din nou multe cărți de publicistică: escuri, reportaje, anchete și așa mai departe. Să le răsfoim pe câteva, cel puțin din dorința de a „lua pulsul” acestui compartiment al activității editoriale.

În volumul **Dobrogea de aur** de Traian Coșovei, apărut la Editura Eminescu, sunt reunite ample poeme în proză închinată spațiului geografic din vecinătatea Mării Negre, spațiu pe care scriitorul l-a considerat întodeauna un fel de cutie de rezonanță a propriului său suflet. El cîntă apele și cîmpurile, florile și norii, orașele și oamenii acestui ținut, în fraze de mare întindere, maiestuoase, căzînd parcă în falduri. Principiul de bază al acestei retorici este acumularea, în manieră whitmaniană. Datorită unei fantezii asociative de o mare mobilitate, ca și unui anumit simț al panoramelor grandioase, Traian Coșovei construiește sentimentul unei realități de anvergură cosmică, reditându-l, în această privință, pe Geo Bogza. Citatele nu sînt destul de elocvente deoarece fragmentează vizuina. Iată, totuși, o secvență din **Macii Dobrogei**: „Floarea această sălbatică, pătimașă, urcînd pe terasele podgoriilor, îngrămădindu-se pe marginile lanurilor de grîu, pe sub rîndurile de piersici, alergînd de-a lungul soselelor și autostrăzilor, și în stare să răsără, noaptea, de sub asfaltul soselelor, înaintea mașinilor, minată de o pasiune a ei, minată de o gingășie și de o naivitate a ei”. Ceea ce scade din tensiunea lirică a acestor imnuri vaste și solemne este, adeseori, o pierdere a cadentei, o alunecare în inflația de cuvinte. Totodată, există numeroase inserții strict reportericești care și-au pierdut actualitatea și fac ca paginile respective ale cărții să pară îngălbenite de vreme.

O carte despre noi

Inversunarea de a spune totul despre un loc! Și cum e alcătuit subpămîntul lui, și cum e chipul lui, și care i-a fost istoria, dar mai ales cum au trăit și cum au murit oamenii pe întinderea lui. O astfel de inversunare trebuie să aibă toți acei care simt chemarea și datoria să scrie o monografie; o astfel de inversunare se simte în toate cele 350 de pagini ale monografiei istorice, economice și social-culturale despre **Războieni Valea-Albă și împrejurimile**. Autorii sînt universitari ieșeni și alți specialiști din Iași și Piatra Neamț. Un colectiv de profesioniști care a avut ambiția să dea concretețe idealului lucrării exhaustive: C. Martiniuc, I. Saraiman, Gh. Lupascu, Fl. Mihăilescu, I. Valenciuc, Șt. Cucos, Constantin Turcu, N. Grigoras, Antoaneta Macovei, Corneliu Istrati, Constantin Botez, I. Mită, I. Vatamanu, Al. Tacu, Ilie Dodea, Remus Mandache, Mihail Grădinaru, Gh. Voinea, Ioan H. Ciubotaru, Ioan Roman, C. Dropu, H. Dominte, I. Caproșu. Redactori coordonatori ai lucrării sînt Constantin Botez, Antoaneta Macovei, Alesandru Tacu și Constantin Turcu. Volumul a apărut sub egida Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Neamț.

Evident, o monografie despre locul în care Ștefan cel Mare și luptătorii săi și-au apărut țara, libertatea și demnitatea, stăvilind înaintarea copleșitoarei armate a lui Mehmed al II-lea cu sacrificiile a mii de vieți, înseamnă mai mult decît o muncă de cercetare științifică, pentru că și finalitatea — cartea — reprezintă nu numai un studiu științific ci și un monument — din dovezi și cuvinte — închinat memoriei strămoșilor eroi de la 26 iulie 1476. O asemenea carte

George-Radu Chirovici, autorul culegerii de tablete **1 din 4 000 000 000** (Editura Albatros), reflectează, ca Radu Cosasu, asupra unor situații și întâmplări din lumea largă sau își exprimă, fără a mai recurge la asemenea pretexte, convingerile în legătură cu probleme ale artei, moralei etc. Toate însemnările sale, chiar și cele scrise pe teme aparent insignifiante, îl captivează uneori pe cititor datorită „punerii în scenă” a ideii. Reproduc câteva extrase, ca eșantion: „Am cunoscut demult, demult de tot, un adolescent care se încăierase (în vorbe) cu alți băieți de seama lui. În camera neîncăpătoare de la demisol a unuia dintre ei dezbăteau cu furie, de ceasuri întregi, o problemă: Universul este finit sau infinit? [...] Adolescentul meu a spus atunci o frază ridicolă [...]: «Dacă aș avea certitudinea că universul este finit, m-aș sinucide». [...] Deși pe vremea aceea omul nu se ridicase nici măcar în spațiul circumterestru, gîndul lui se simțea limitat. Trăirea lui mi se pare sublimă. Ridicolă? Da. Dar sublimă». (A trăi idei) Capacitatea de a demonstra, cu abilitate, orice îi întinde lui George-Radu Chirovici capcana sofismelor. El susține, de exemplu, la un moment dat (în tableta **Bun și rău**) că „printre intoleranții cei mai porțiți sînt propovăduitorii toleranței”. Oare în momentul de față, pe planeta Pămînt, excesul de toleranță să fie una dintre cauzele demne de luat în seamă de suferințele ființei umane?

Un farmec aparte are cartea de reportaje a poetului Lucian Avramescu, **Transplantul de albastru** (Editura Sport-Turism), datorită unei atitudini de contemplare visătoare a oamenilor și locurilor. Autorul pare să dispună de un timp nelimitat, care îl îngăduie să se scufunde în reverii sadoveniene: „Nicăieri pădurile nu mi-au părut mai odihnitoare ca aici. Poate pentru că le-am privit mai ales toamna, atunci cînd virfurile copacilor se aprind încet ca niște luminări, pîlpîind discret în policromia anotimpului”. (**Copertile de pravilă ale Govorei**) Ca și la Traian Coșovei, impresia este, uneori, că toate cele spuse puteau fi spuse în mai puține cuvinte. Totodată, există la acest statornic admirator al „nordului vîlcean al Olteniei”, plăcerea de a compune ghirlande de metafore, cu o funcție mai mult decorativă.

Nu se poate reține decît ca un semn bun fervoarea de care este cuprins genul.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

trebuie scrisă și cu sufletul; și chiar așa a și fost scrisă. Lucrarea are o dimensiune științifică, a cărei culme îmi îngădui să cred că este capitolul profesorului Constantin Turcu — intitulat „Eroi de peste secole” — în care, pentru prima dată, se încearcă o listă a comandantilor de ostii ai țării care s-au jertfit în această bătălie; și o dimensiune sentimentală și de conștiință și de continuitate și de perenitate, a cărei culme îmi îngădui să cred, tot subiectiv, că este această strofă dintr-un poem, inclus în monografie, poem simțit și scris de poetul George Lesnea: „S-aud în murmur de pîru / Și-n frunza ce din vînt se-nfruptă, / Cresc în porumb, foșnesc în grîu, / Oștenii ce-au căzut în luptă”.

După 20 de ani de la bătălie, însuși Ștefan cel Mare a hotărît să fie adunate osemintele eroilor de la Valea-Albă, care și-a schimbat numele în Războieni, iar deasupra lor — pe temelia lor — să fie înălțată o biserică-mausoleu, care are aproape jumătate de mileniu de existență și care este primul nostru mausoleu medieval. Tot de-atunci există și sărbătoarea Războienilor. Monografiile n-au parte de mari tiraje și nici de lansări spectaculoase; aceasta însă a fost dată cititorilor la sărbătoarea Războienilor din acest an, sărbătoarea tulburător incununată de cîntecele corului veteranilor de război „Ștefan cel Mare” din Piatra Neamț, cor înființat de generalul maior octogenar Petre Șoimaru, luptător la Oituz, și, cor, condus de un alt veteran al luptelor pentru apărarea țării, profesorul Petru Zamfirescu.

Cartea despre Războieni și sărbătoarea din 26 iulie a fiecărui an la Războieni grăiesc — și științific și sufletește — despre rădăcinile noastre în acest pămînt. Grăiesc trist, și frumos, și înălțător.

NELU IONESCU ■

Scriitorul în acțiune

Sînt momente cînd mai de actualitate decît întrebarea ce este literatura e o altă întrebare: cui servește ea. Nu e o simplă chemare la ordine, ci mai degrabă o precizare a scopului general — pe care scriitorul n-are dreptul să-l ignore. Într-o orînduire ca a noastră, nici o energie nu trebuie să se piardă în afara țelului comun în care s-au angajat toate forțele constructive. Firește, nici literatura. Cartea a devenit, pentru prima dată în istorie, un bun social — al tuturor. Ea are deci o menire nouă, pe măsura acestei nobile funcționalități. Azi nu ne mai poate fi indiferent pentru cine scriu scriitorii. E normal ca destinul literaturii române să nu fie lăsat doar pe seama citorva „aleși”. Prin socializarea fenomenului de creație, în acest destin sînt implicați mai mulți factori, întreaga societate. Inițiativa de gust vine și din partea publicului. Altfel, scriitorul s-ar izola sau s-ar adresa numai unor inițiați — de parcă n-ar vorbi un limbaj ca toată lumea (adică limbajul vieții), ci un limbaj „conspirativ”. Elitismul e forma cea mai gravă de dezertare din cîmpul acțiunii sociale. Or, într-un climat de interes febril pentru nou, pentru edificarea unei lumi superioare și a unui om nou, care să fie demn de ea, indiferența scriitorului ar constitui o tristă excepție. Mai mult, o abdicare de la sarcinile, încă urgente, ale revoluției. Responsabilitatea scriitorului, cu formele ei multiple, aici își are temelul obiectiv. Ea nu e deloc umilitoare. Dimpotrivă, îl implică direct pe artist în marile probleme ale prezentului, dă un sens concret căutărilor sale de adevăr, justiție și libertate. Prin esența sa, responsabilitatea scriitorului socialist e partinică și revoluționară — adică salvează creația de biuguielile unui eu timorat și-l convertește pe artist la acțiune și putere. Cartea însăși din obiect al contemplației pasive se transformă în acțiune socială.

Vorbeam de sarcinile urgente ale revoluției. Bătălia pentru o nouă calitate este una dintre ele. Înseamnă că orînduirea noastră a intrat într-o altă fază a manifestării esenței sale. Și un salt în propria esență se face numai cu mijloace interne: nu prin măsuri de coercițiune, ci printr-o mai energică mobilizare de sine și de autodepășire. Literatura poate fi și trebuie să fie un asemenea factor de mobilizare, făcîndu-l pe om mai lucid și mai încrezător în forțele sale. S-ar putea obiecta, și nu fără oarecare rațiune, că a scrie este în primul rînd o chemare lăuntrică și numai după aceea un scop subordonat unei idei. Dar dacă finalitatea nu e înscrisă neapărat în intenția latentă a operei, în „codul ei genetic” (atunci lucrurile s-ar aranja de la sine și ar face inutilă orice discuție, ba chiar orice intervenție din afară) — în schimb, stă în putința scriitorului să se facă înțeleș și mai ales să convingă.

Și scriitorul trebuie să convingă despre foarte multe lucruri.

În primul rînd, despre adevăr. Cititorul așteaptă totul de la literatură, adică tot adevărul — nu unul ciuitit. Se înțelege că literatura nu se poate substitui istoriografiei, dar e de la sine presupus că adevărul personajului să zicem (un adevăr oricum limitat) nu trebuie să infirmă adevărul mai general despre epoca respectivă. Eroarea va fi de partea literaturii. Scriitorul să se implice mai mult în epocă, în subiectul ales. Romanul nostru politic (o certitudine artistică) s-a oprit mai ales asupra unei anumite perioade din anii construcției socialiste. Impulsul a venit din partea documentelor de partid de după Congresul al IX-lea care au instaurat o nouă optică, ea însăși revoluționară, asupra trecutului mai apropiat sau mai îndepărtat. Au rezultat în general opere valoroase, unele chiar de excepție. S-a manifestat însă și o oarecare tendință de simplificare, poate involuntară și poate tocmai din dorința de a spune prea mult. Nu mai puțin protecția faptelor de atunci în manieră simbolică sau mitografică, a complicat uneori ceea ce era de fapt simplu — creînd astfel obstacole inutile în calea adevărului. Cititorul e derutat uneori de ambiguitatea morală a unor personaje și chiar de dublitatea perspectivei. Or, adevărul este unul singur. Înseamnă că acel scriitor nu s-a implicat destul în acest trecut. Înarmîndu-se cu o retorică autoritară și omnicîntă, a uitat poate ceva absolut elementar: faptul că acest trecut este și al lui, și al nostru, parte integrantă din ființa noastră vie. Pe bună dreptate, tovarășul Nicolae Ceaușescu indica, într-o intervenție recentă, ca literatura să exprime fără nici un echivoc adevărul integral despre trecut, că — în ciuda greșelilor făcute cîndva — toate cuceririle de azi sînt rezultatul luptei eroice a clasei muncitoare. Responsabilitatea scriitorului socialist presupune deci angajarea totală, și în text și în subtext, a conștiinței sale, în marile teme ale istoriei și ale umanismului socialist.

CORNEL MORARU ■

(Urmare din pagina 8)

ceva. Dumneavoastră știți bine că oltenii noștri sînt dați naibii. Și cînd m-or vedea prietenii din Cezeeni sau ai din Caracal, la ziar, singur lingă tu, poate n-or vrea să creadă că l-am datorit eu. Dar dacă ați binevoit să veniți și dumneavoastră să ne tragă în poză alături, le-nchidem gura la olteni...

Și nu m-a răbdat inima să-l refuz pe Virtosu...

Octogenar, generalul locotenent în rezervă Tomă Zottter, care în zilele insurecției era șef de stat major al Corpului 5 teritorial — ce acționa în Valea Prahovei și în zona orașului Ploiești — își amintește că vestea cea mare a aflat-o prin telefon de la Constantin Sănătescu, fără să știe că, la acea oră, generalul de la capătul firului devenise șef de guvern. „La București a și început?” am întrebat. „Da”, mi s-a răspuns. Am înțeles. Era în seara de 23 august. Odată cu declanșarea insurecției deveneam mare unitate operativă și trebuia să anihilăm forțele hitleriste din zonă, în enormă superioritate. De partea noastră, superioritatea morală. Aveam destui luptători ai căror părinți se bătuseră la Mărășești și în alte locuri de glorie împotriva armatelor germane, în primul război mondial. Am atacat dinspre nord un inamic blindat în toate obiectivele doar împotriva unor atacuri sovietice de pe direcția sud. Trupele hitleriste prevăzuseră multe va-

riante de dificultate, dar nu admiteau eventualitatea unui pericol din partea noastră. Din dispreț pentru noi și cu atît mai mult pentru o acțiune organizată de partidul nostru comunist. Noi însă, avînd inițiativa politică, am preluat și inițiativa militară. Surpriza a fost exploatată din plin.

Sînt militar de-o viață întregă, dar n-are rost să vă spun că nu mi-a fost frică. Nu pentru viața mea, ci că s-ar putea să nu reușim. Comandamentul îl aveam la Breaza, din cauza bombardamentelor. La Ploiești comandantul garnizoanei, colonelul Spiridon Oprescu avea doar două batalioane de recruți încorporați de două luni. I-am transmis telefonic ordinul operativ și i-am cerut să raporteze executarea pînă la ora 5 dimineața. Trebuia să treacă la dezarmarea nemților. Mi-a mărturisit că misiunea e grea și nu crede că va reuși. Am continuat să transmit ordine, dar vorbele lui mă obsedau. Prima mare ușurare am simțit-o în dimineața zilei de 24 august, cînd la ora 4,30 telefonul a început să sune. La capătul firului, acest brav colonel raporta scurt: „Misiunea a fost îndeplinită integral”. În

toate întreprinderile, cu ajutorul muncitorilor, gărzile nemțești au fost dezarmate sau forțate să se retragă în panică. Încordarea aceea extremă de m-a părăsit însă pînă în după-amiaza de 31 august, cînd tunurile nu mai aveau în ce trage, iar populația se întorcea acasă.

Se cuvine să vă spun că în afară de

Zile care au născut eroi

formațiunile de luptă patriotice organizate de partid, un ajutor de mare importanță ne-au dat țărani din zonă. Ei, acești țărani, au dus cu căruțele muniție și hrană ostașilor care luptau cu ocupanții hitleristi. Femeile organizau puncte de prim ajutor în casele de la marginea satelor. Și mai ales nu stîngeau cuptoarele. În toate satele se cocea piine. Piinea insurecției!

Printre cei ale căror merite deosebite au fost răsplătite cu inalte ordine și medalii se numără și Elena Nicolini. Lucrînd în cadrul personalului Crucii Roșii, ea a salvat multe vieți de eroi ai luptelor cu hitleristii. Mai păstrează și acum un carnet unde și-a însemnat, în acele zile, frînturi de im-

presii, așa cum a păstrat pînă la sfîrșitul războiului la rever gloanțele care o căutaseră umblînd după rănii. Acele gloanțe le-a dăruit unui muzeu din Capitală. „Lucram în zilele insurecției la aeroportul Pipera, își amintește. Am văzut atunci nenumărați eroi mutilați și mame disperate. Am ajutat pe mulți în suferință. Mi se părea absurd să mai am bijuterii cînd atîția nu mai aveau case. Mi-am vindut toate podoabele scumpe și am împărțit banii unor rănii care nu-și mai găseau căminele în satele și în orașele bombardate. Duceam mereu de-acasă alimente răniiților care veneau mereu. Împreună cu sanitarul Vasile Bordei am reușit odată să salvăm doi parașutiști muribunzi. La noi nu era singe și i-am dus la Spitalul funcționarilor publici. Nici acolo nu aveau cu ce face transfuzie. M-am oferit pe loc și doctorul Dorin Dumitrescu i-a înviat pur și simplu cu singele meu. Am făcut și eu ce-am putut. Dar nu de mine să vorbiți, eu n-am nici o importanță. De oameni minunați ca doctorul Marius Șufană și acel Vasile Bordei s-ar cuveni, însă, într-adevăr să scrieți!”

Modestia aceasta nu este numai a Elenei Nicolini. Oamenii viteji care au început istoria nouă a țării în zilele insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste n-au luptat pentru gloria lor. Numele eroilor însă au intrat demult în tezaurul de glorie al poporului nostru. Și se cuvine să-i cinstim și să-i ascultăm povestindu-ne pe cei care, lingă noi, se bucură calm de înflorirea țării pentru a cărei libertate ei n-au precupețit nimic.

Patriei, inima, fapta și cugetul treaz

Ne aflăm, din nou, în miez de august, lună de boltă a anului, fereastră de glorie în analele libertății patriei, luminată din plin cu aurul recoltelor, România, inima din care ne-am născut, ființa care ne-a dat ființă, este, acum, mai frumoasă ca oricând.

Drumurile mă duc adesea de la un colț la altul al țării, de la Suceava, cu ecourile de aramă ale clopotelor demnității, pe care ne-a lăsat-o moștenire marele Ștefan, la Drobeta Turnu-Severin, unde stă implintat piciorul sfânt al podului nostru spre latinitate; de la fărmiurile getice, scaldate de apele mării, pavăză naturală, prin milenii, a unui spațiu în care ne-am dobândit identitatea între națiunile lumii, la plaiurile de dincolo și de dincoace de Apuseni, unde au luminat bărbații tineri ai voievodatelor românești și unde Horia și Cloșca și Crișan au făcut sacrificiul de temelie pentru toate sacrificiile pe care neamul nostru românesc le-a săvârșit în numele libertății. Țara în august ne apare frumoasă și mândră, oricare ar fi calea pe care mergi spre meleagurile sale. Neprețuită apare panorama ei văzută din săgeata avionului: construcțiile socialiste — uzinele și fabricile, orașele noi, satele frumoase, — sint podoaba de aur a acestui pământ binecuvântat cu cimpul pe care înfloresc spicul grânelor, cu munții în care răcoare umbra cetinilor, cu adâncuri din care țâșnesc bogățiile erelor geologice. Văzută foarte de aproape, țara este însă cea mai frumoasă prin oamenii ei — români, maghiari, germani sau de alte naționalități — cei peste douăzeci și unu de milioane de fii ai acestui pământ, a căror mândrie stă în unitatea de spirit, în unitatea de voință, în solidaritatea indestructibilă făurită în jurul Partidului Comunist Român.

Mi-a fost dat, de multe ori, să văd țara în clipele în care bărbatul cel mai iubit al ei, secretarul general al partidului, poposește în haina gospodarului aplecat spre treburi, la unul sau altul dintre locurile de muncă, în unul sau altul dintre satele sau orașele unde trăim fiecare dintre noi: o strălucire de diamant capătă țara în acele clipe și vorba este, încă, încărcată de o mult prea slabă forță pentru a reda frumusețea morală a acestui popor al nostru care, prin socialism, și-a găsit drumul sigur în istorie.

Popor curat este poporul român. Cinstea sa a devenit vers de cîntec, strofă de baladă, trăsătură morală de bază a oricărui erou legendar: feți-frumoșii noștri au obrazul ca petala și sufletul ca lacrima, iar sabia lor este întotdeauna cu luciul tăișului pregătit contra sufletelor buboase. Cinstit, onest, corect, sincer și deschis, românul trăiește scriba cea mai mare la întâlnirea cu privirea vicelanului, cu fapta parșivului.

Iată una dintre frumusețile cele mai mari pe care nu poți să nu le admiri în această țară a noastră. Ea face, putem spune, mândria și siguranța noastră, căci dăruirea cinstită a țării e țara de bază a poporului român. Poate însă că tocmai de aceea, chiar și acum, cînd ne aflăm în această frumoasă lu-

nă a sărbătorilor și bucuriei depline, sîntem datori să ne reamintim că flacăra construcției socialiste nu arde — gîndindu-ne la lume în ansamblul ei — într-o atmosferă de totală puritate; că, din multe coltoane dubioase și perverse mai sint emenate jeturi de gaze care ar vrea dacă nu să-l stingă, fiindcă e imposibil, cel puțin să reducă oxigenul arderilor noastre drepte. Sub fraze pompoase și hlamide lucitoare mai poartă, unii, destule interese meschine. Portmoneele lor mai așteaptă să se umple cu averi nemuncite și indivizi hulpavi pîndesc orice slăbiciune pentru a afla secretul descoperirii, pentru a produce breșe într-o tranzacție. Respectul nostru pentru toate popoarele și dorința noastră de a colabora cu întreaga planetă nu ne împiedică să putem vedea cum mai dau tîrcoale dușmanii notorii, dotați cu adevărate mașinării alcătuite din fel de fel de tîrituri umane, specializate în prinderea din zbor a oricărui secret scăpat, în organizarea de spionaje și diversivne. Tehnica lor de bază este — trebuie să o spunem deschis — descoperirea și racolarea de lichele, indivizi cărora le lasă gura apă la vederea chiar și a unei monede pentru care n-au muncit și care, cred, ei, le-ar aduce fericirea. În pădurea falnică a unui popor ca al nostru ei caută uscătura, putregaiul. Dar, dacă, desigur, zadarnic — ca-le faptă, scribavnică n-are sorți de izbîndă, dacă niciodată codrul nu va putea fi răsturnat c-un ciot, nu-i mai puțin adevărat că atenția trebuie să ne fie mereu trează și vigilența ne cheamă să însoțim, fără zăbavă, fiecare faptă a noastră, cinstită și demnă, cu lovitura șpițului de bocanc în moalele dorsale ale oricărui lingău de murdare mîini străine. Trădătorul, la nof, n-a găsit și nu va putea găsi niciodată nici cel mai mic gest de clementă!

Datoria înaltă a vigilenței ne cheamă să ne gîndim, însă, nu numai la acest soi de indivizi — foarte rari, dealtfel — dar și la ceea ce le poate favoriza activitatea dușmănoasă: postura de gură-spartă și de gură-cască; lipsa de ordine și disciplină; neseriozitatea; îngăduința dincolo de limitele normale; trîncăneala cu fite-cine despre probleme ce reclamă dezbateră în cadre bine stabilite; ațitudinea de lasă-mă să te las în supraviețuirea secretelor mai mari sau mai mici; înduioșarea în fața „micilor atenții”, care permit intrarea „prietenească” în bagajul tău de date și probleme etc., etc. Adică mica mlaștină din care și soarbe trădătorul piinea și arginții lui înoroiți.

...Frumoasă e țara, acum, în augustul marilor producții, al marilor recolte, în augustul victoriei și libertății. Fiind alături de ea neîntrerupt, cu inima, cu gîndul, cu fapta, să ținem treaz brațul vigilenței.

Să nu uităm că, pe lingă poienile netede pe care le străbătea, cu fruntea-n soare și inima sa limpede, curată, Făt-Frumos, mai alergau, prin mărăcinișuri întunecate, și vrăjitoare gata să-i arunce-n cale îmbietoare obiecte otrăvite....

EUGEN FLORESCU ■

Patria în August

Carpații sint mai înalți, mai semeți, mai împovărați de istorie; imbrăcați în senin, parcă satură spațiile fără memorie. Și Oltul, doină din doină se-mplinește zorind către Dunăre... nu-i ploaie, nu-i nor constelațiile să i le tulbure.

Bărăganul, privind-se în oglinda cerului, se pictează pe sine — autoportret al rodului. Riurile, niciodată pribege, se-ndeamnă la hodină pe malurile ce se depărtează — fete morgane născute, descintate la curțile dorului.

Copiii învață tainele cuvîntului libertate jucindu-se de-a Mircea cel Bătrîn și Baiazid, înșirînd bobi de griu pe fir de poveste, numărînd furtunile care ne-au încercat flămînde de-al nostru pămînt. Amintirea eroilor colorează, singeriu, leagănul soarelui și focuri de strajă, cu nume de bărbați români, răsar pe coline — piinea și sarea nemuririi noastre știută...

O pasăre măiastră cîntă în toate limbile pămîntului, și cîntecul ei zboară peste mări și țări, să afle toată lumea datina românului în viață și moarte. În August, în fiecare August scriem o filă, cu litere de aur, în cartea devenirii noastre.

RADU SELEJAN ■

Trădătorilor de țară

Ați cultivat și vîntul și furtuna
Și n-ați avut măcar un lucru sfînt,
Ce iese după voi v-a fost totuna
Ați ofensat și oameni și pămînt.

Nu v-a fost milă nici măcar de mame,
Ați aruncat idei în pușcării,
Voiăți să moară patria de foame
Și, dac-ați mai putea, ați mai voi,

Ați ars cuvintele limbii române
Pe ruguri de-mprumut, duhnînd urît,
Din cite trei ciobani aflați la stîne
Voi pe toți trei rizînd i-ați omorît.

Nu v-a fost greu și nu v-a fost rușine
Să măcinați ținuturi și statui,
Voi, fii ai pustiirilor străine,
Prinți sumbri ai domniei nimănu.

Trădînd pe Basarabi, pe Brîncoveanu,
Ați încercat să stingeți acest neam,
Voi v-ați vindut și inima și lanul
Și cifru-n care noi ascunsu-ne-am.

Ați indoit lumina țării dreaptă
Și ați murit visînd-o în noroi
Iar azi cînd nici mormîntul nu vă rabdă
Mai reveniți în lume ca strigoi.

Voi, care cu o furie dementă,
Sfidînd istoria acestei țări
Dădușei România în arendă,
Închiriînd-o celor patru zări,

Ați dus în capitalele străine
Acelor ce și azi valeți plătesc,
Pămînt de-al nostru, soclu de suspine,
Și-ați dus chiar subpămîntul românesc.

Coșmare țin pe cer această noapte
Și voi mai apăreți din cînd în cînd
Cînd vă aruncă gropile urlînd
Că nu mai pot nici ele să vă rabde.

Însă acum, cînd șansa nu mai este
Să vindeți patria, bătrîni strigoi,
Voi ne salvați de sumbra-vă poveste
Vinzîndu-vă din viciu voi, triștii, între voi.

ADRIAN PĂUNESCU ■

Sîntem un neam

Lîngă izbinzi un drum

se-nnobilează
Cu încă-o treaptă tînără-n urcuș.
Am fost și sîntem ardere vitează
Și visului statornicul arcuș.

Sîntem un neam de haiducească
vatră
Pe-aceste plaiuri unde-au cutezat
Străbunii mei de cînstă și de piatră
De la ivirea primului vâleat.

Voievodal, se-naltă dimineața
Din clipele sublime de efort,
Vestînd prin veac cetăților prefața
Acestui timp pe care demn il port.

De sub pămînt dulci fluiere de piinea
Slăvesc doîndînd grozav descălecat
Al faptelor ivite către miine
Și-al visului la care-am privegheat.

Lîngă izbinzi o țară își lucrează
O naștere de lauri și de sori.
Am fost și sîntem ardere vitează,
Străluminînd carpată sărbători.

ANTON GRECU ■

Făptura țării

O altă împlinire mai rotundă nu-i
decît un tînăr țara lui iubînd,
la timpla-i naltă și-nspre umeri, iată, sui
acest poem cu aripi de argînt.

Să-l lumineze pururi, apă vie,
temeinic, sunetul și flacăra din cînt,
cum l-ar hrăni cu oase, de sub glie,
pămîntul nostru bun, bătrîn și sfînt

Căci tînărul iubîndu-și țara-i voevod
de-o stirpe fără seamăn, cea mai pură,
sublim il naște zilnic țara, ca pe-un rod,
adeverîndu-se pe sine ca făptură.

VICTOR NIȚĂ ■

Orașul de pe Fluviul Albastru

De-a lungul celor 5 500 de kilometri pe care îi străbate, de la izvoarele din Podișul Tibet până la vărsare, în Marea Chinei de Est, Iantși — Fluviul Albastru — trece prin mai multe provincii, lasă în urmă orase, constituind un important sistem de transport interior, împreună cu afluenții navigabili. Pe cursul său sînt așezate și importante centre industriale — Șanghai, Nankin, Uhan, Ciuntin și altele. Ne vom opri de data aceasta la Nankin, capitala provinciei Kiangsu, unde fluviul Iantși ajunge după ce a străbătut lacul Wuhu și muntele Maansan din provincia Anhwei.

Situat pe malul drept al fluviului, pe o cîmpie împrejmuțată de munti, Nankinul este astăzi unul dintre orasele ce își construiesc cu hărnicie viitorul. Enciclopediile însemnează în dreptul său: centru politic și administrativ, economic și cultural, mare nod de comunicații feroviare și port fluvio-maritim. Sînt, de asemenea, amintite principalele ramuri industriale, Universitatea și marea observator astronomic de aici.

Am vizitat orașul în plină vară, am privit de pe celebrul pod peste Iantși apele involburate ale marelui fluviu, l-am cunoscut oamenii minunați care l-au ridicat la nivelul la care se află acum și care munces cu dăruire pentru a-l înălța și mai mult în viitor. Vechi de 2 400 de ani, în antichitate Nankinul s-a numit Cenye, Cenkang și Ginlin. Devenit capitala a regatului Wu în anul 229 al erei noastre este menținut ca atare de opt dinastii care s-au succedat din secolul al III-lea pînă în al XV-lea. Deși cuprins de multe ori de flăcările războaielor de-a lungul întregii sale istorii, Orașul de piatră a supraviețuit. „Orașul de piatră” — sub acest nume era cunoscut Nankinul în antichitate.

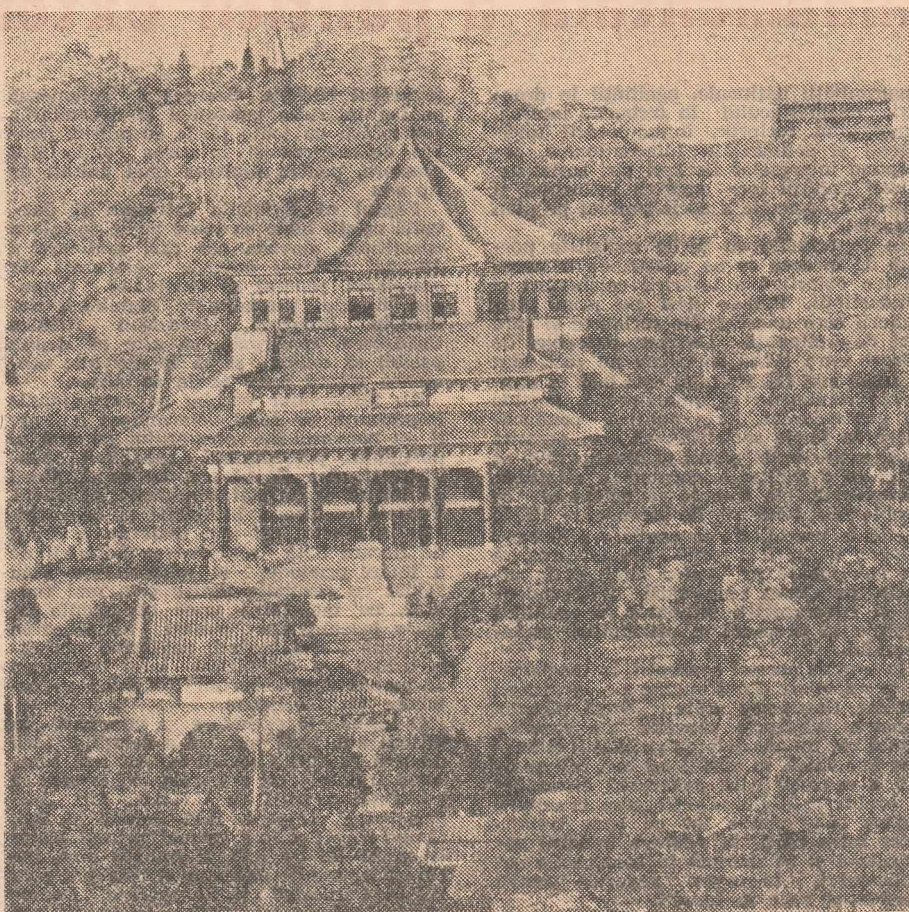
„Orașul de piatră” din vestul Nankinului era un port la riu, construit în perioada regatului Wu. Astăzi, nave oceanice de 10 000 tone vin pe Iantși și ancorează în zona de est a podului. Și nu numai atât: Nankinul urmează să devină în curînd un port modern. Sîntem invitați să vizităm Podul de pe Iantși. Simbol al transformărilor petrecute în anii de după eliberare la Nankin, podul, cu capetele sale avîntate spre înălțimi, este o capodoperă a artei de a construi. Înainte de a străbate podul rutier, înainte de a ne opri la cele patru grupuri statuare — cîte două la fiecare capăt al podului și la „turnurile-cetate” de lângă acestea, înalte de peste 70 de metri și care dau impresia că se înalță și mai sus prin steagurile roșii aflate în vîrf, înainte de a ne opri pe pod să privim departe, în zare, sau dedesubt, la pilonii monumentali, ori puțin mai sus, la podul feroviar, înainte de toate acestea ne oprim în Sala machetei, realizată la scara 1/300.

Aici, gazele primitoare ne dau explicații prețioase, ne permit să înțelegem ce reprezintă acest important obiectiv economic pentru viața orașului și a provinciei Kiangsu. La 1 Octombrie 1968, în ziua aniversării eliberării, pe podul de cale ferată au început să circule trenurile. Partea superioară, podul rutier, a fost gata la sfîrșitul aceluiași an, fiind dată în folosință la 1 Ianuarie 1969. Peste 5 000 de muncitori, ajutați de populația orașului, care a efectuat muncă patriotică, au dus la bun sfîrșit imensa construcție susținută de nouă piloni masivi.

Pînă în anul 1960, ne precizează gazele, în China nu se producea oțel special pentru poduri; acesta se importa. Dar combinatul siderurgic de la Ansan, principalul centru siderurgic al Chinei, a primit sarcina să realizeze acest tip de oțel. În doi ani, specialiștii chinezi — muncitori, tehnicieni, ingineri, cercetători — au reușit să facă tipul de oțel necesar, iar podul a fost edificat cu foarte puțin întârziere. Dealtfel — aici deschidem o paranteză — industria siderurgică a Chinei se dezvoltă într-un ritm rapid. În 1977, producția de oțel a țării a crescut cu 16,1 la sută față de anul precedent. În primele șapte luni ale acestui an, producția de oțel, oțel laminat și fontă s-a ridicat la circa 65 la sută din totalul planificat pentru anul 1978 și a reprezentat o creștere de 59, 55,9 și, respectiv, 56,5 la sută față de aceeași perioadă a anului trecut. Uzinele siderurgice au raportat, însă, nu numai sporuri de producție, ci și îmbunătățirea calității, o diversitate sporită, consumuri mai mici de materii prime, preturi de cost reduse, beneficii mai mari și productivitate mai înaltă în prima jumătate a acestui an. Pe unul dintre locurile fruntase se află combinatul de la Ansan, cel care a contribuit cu ani în urmă la edificarea podului de la Nankin. Cît privește planurile de viitor, China și-a propus — potrivit Programului decenal de dezvoltare a economiei naționale — să producă 60 milioane tone de oțel în 1985, măsurile pentru îndeplinirea acestui obiectiv fiind intrutotul puse la punct.

Lățimea Fluviului Albastru este, la Nankin, de 1 570 metri, dar lungimea podului este mult-mulț mai mare, cu ramificații și „poduri secundare”. Astfel, podul de cale ferată are o linie dublă de 6 700 metri lungime, iar cel rutier, cu patru piste, — o lungime de 4 539 metri. Îl străbatem și noi cu autocarul, lăsînd în urmă, la stînga și la dreapta, un sir lung de felinare elegante ce străjuiesc ca niște copaci parapetului.

Masina se îndreaptă spre oras — aglomerație urbană ce se întinde pe 3 100 km. pătrați, numărînd peste 2 400 000 locuitori, dintre care circa 350 000 sînt ocupați în industrie, față de cei sub 10 000

angajați în fabrici și ateliere (la o populație de 700 000 locuitori) înainte de eliberare. Cifrele vorbesc de la sine: între fabricile și atelierele cu peste 30 de angajați, înainte de eliberare, numai 36 beneficiau de unele mașini și utilaje. Acum peste 1 500 de întreprinderi industriale cuprind circa 20 de sectoare de producție: exploatare minieră, siderurgie, petrol, produse chimice, construcții de mașini, automobile, telecomunicații etc. În vecinătatea sectoarelor Cisia și Yentigi ale Nankinului se află zona industrială ce cuprinde în special întreprinderi petrochimice. Pe malul fluviului Iantși se află șantierul naval și exploatarea miniere. Electronica, fabricarea instrumentelor și aparaturii de măsură, industria producătoare de mașini agricole, întreprinderile textile, industria alimentară și cea farmaceutică sînt numai unele dintre ramurile aflate în plină dezvoltare aici, la Nankin.

Paralel, s-a dezvoltat și construcția de locuințe. Iată, de o parte și de alta a largului bulevard de pe malul sudic ce leagă căile de acces spre pod întîlnești construc-

ții noi, iar pe colina Wutei, în zona vestică a orașului, a fost ridicată marea sală a sporturilor, cu peste 10 000 de locuri. În cartierele noi de locuințe și pretutindeni, la Nankin, trecătorul este îmbiat de umbra plăcută a copacilor aliniați de-a lungul drumului. Ei nu au crescut de la sine. Efortul de a îmbrăca orașul în verdeață a fost stăruitor, dar și-a dat roadele: cedri, platan, chiparoși străjuiesc străzile, parcuri te îmbrăie la odihnă. Statisticile sînt și aici grăitoare: la Nankin, suprafața spațiilor verzi a crescut de la 1 900 hectare după eliberare, la peste 6 100 în prezent.

În zonele din împrejurimile orașului se dezvoltă agricultura, silvicultura, creșterea vitelor și piscicultura. Am vizitat una dintre comunele populare din preajma Nankinului — comuna Muâ Lin. Și aici, ca pretutindeni unde ne-am oprit, noi, oaspeții români, am fost primiți cu bucurie, cu o deosebită prietenie. Și aici, ca pretutindeni, hărnicia oamenilor a schimbat fața locului. Comuna realizează pînă nu de mult două recolte pe an. Acum dă trei:

două de orez și una de grîu. Dealtfel, producția cerealică a Nankinului a depășit normele prevăzute în „Programul național de dezvoltare agricolă”.

Dacă în zona industrială a Nankinului muncitorii s-au mobilizat să lucreze cu rezultate din ce în ce mai bune, luînd exemplu de la brigada fruntașă de producție a exploatarea petrolifere Tacin, în agricultură exemplul îl constituie brigada de producție Taciai. Obiectivul fundamental pe întreaga țară îl constituie creșterea considerabilă a randamentului în toate domeniile agricole. Astfel, Programul pe zece ani de dezvoltare a economiei naționale (1976—1985) prevede ca în 1985 producția de cereale a Chinei să atingă 400 milioane tone. Din acest an pînă în 1985 valoarea globală a producției agricole va spori anual cu 4—5 la sută, principalele lucrări vor fi mecanizate în proporție de peste 85 la sută și va continua amenajarea tuturor cursurilor de apă, între care Fluviul Galben și Fluviul Albastru.

Dealtfel, totalul investițiilor aprobate de stat pe perioada 1978—1985 destinat construcției de infrastructuri va depăși investițiile globale ale celor 28 de ani precedenți. Se va realiza, astfel, un număr important de lucrări hidraulice, va fi inițiată sau va continua construcția a 120 de mari obiective (între care zece centre siderurgice, nouă centre ale metalurgiei neferoase, opt centre miniere, zece mari exploatarea petrolifere și de zăcăminte de gaze, 30 mari centrale electrice, șase artere feroviare și cinci porturi de primă importanță).

Obiectivele culturale—științifice ridicate în anii de după eliberare constituie și ele un nou motiv de mîndrie pentru poporul chinez. Dar să ne oprim cu exemple numai la Nankin și cifrele sînt suficient de grăitoare. Înainte de eliberare, în oraș existau cinci instituții de învățămînt superior, 70 de școli secundare și 700 primare. Acum Nankinul are 14 instituții universitare, 340 școli secundare, și 1 500 primare, numărul celor care învață aici fiind de cinci ori mai mare decît imediat după eliberare. Înainte orașul avea șase spitale. Acum numărul lor a ajuns la 40; fiecare cartier și fiecare comună populară are dispensar.

Nankinul are astăzi o bază solidă pentru dezvoltarea științelor, învățămîntului și culturii. Am vizitat Universitatea cu laboratoarele ei moderne, care beneficiază de utilaje de producție proprie. Am vizitat, de asemenea, Observatorul astronomic de pe „Muntele Purpuriu”, dar m-am oprit și la Mausoleul ridicat în stil tradițional chinez, cu tiglele albastre strălucind în soare, construit în memoria celui care a fost omul de cultură și revoluționarul Sun-Iat-sen, marele precursor al revoluției democratice chineze. După ce am văzut toate acestea am revenit din nou la Podul de pe Iantși, temeliiile lui, adînc înfipite în pămînt sub albia rîului sugerîndu-mi temeinicia a tot ceea ce construiește harnicul popor prieten chinez.

SILVIA COMAN

Go Mo-Jo

Laudă vîntului de răsărit

La miazăzi de munții strălucitori Wu-Ling, adie boarea caldă din răsărit și-nving frumoase crizanteme omătul cernutei ierne și cu a lor mireasmă văzduhul ni-l incing.

Iar dacă și vîntoase din nord se mai abat izvorul tot nu-ngheață ci curge inspumat și vîntul ce sosește din răsărit și-așterne odihna pe meagul de flori impurpurat.

Aici nu-și află locul Crăiasa cu nămeți Căci vîntul cel prielnic aduce dimineți albastre și-nsorite și-n suflet el ne cerne fiori primăvărateci de cînt și frumuseți

Se-nalță brazii falnici spre piscul solitar Prietenos e vîntul de răsărit. Și clar se vede Himalaya zăpezilor eterne purtînd drapelul roșu cu scinteieri de jar.

Dien Cien

Cîntec în drum spre Cluj

Feleacului un cîntec l Căci sus, de pe Feleac

O mare de lumină a fost să mi se-arate

iluminînd conturul cetății din alt veac

Poeți chinezi contemporani

Chen Yi

Pruni roșii

Acolo unde iarna cu spada ei de ger

retează flori plăpînde, cutează înspre cer,

semeți, doar prunii roșii cu creștetul de foc.

Și se topește neaua. Și vîntul stă pe loc.

și inima spre care cîntarea-mi drumu-și bate l

V-am îndrăgit, o, stele cu licăr omenos,

mai mult ca pe-ale bolții îndepărtate aște

și aș dori s-ajungă la fel de luminos

și cel mai de departe ungher al Terrei noastre.

Li Tzi

Și tu îl cunoști

Ca și mine și tu îl cunoști

L-ai văzut

În furtuni

Și pe grindeni

El o mers cu vitezele oști

În campanii,

Cu noi,

Pretutindeni.

Am zidit și o școală în sat

Și-ar putea

Ce alt nume

Să poarte,

Decît numele lui minunat,

Decît numele

Lui

Fără moarte ?

Cu oricare din noi, în cătun,

Stă la sfot

Și vorbim

Despre pace.

Steagul lui, ca un roșu păun,

Faldul larg

Peste noi

Și-l desface

Împlinînd visul lui comunard,

Răzbăturăm

Și bezna

Și ceața.

Pentru-acest fără seamăn stindar

Bucuroși

Noi ne dăm

Chiar și viața l

În românește de VICTOR TULBURE

Dezvoltarea relațiilor cu toate țările socialiste — orientare programatică fundamentală a politicii externe a României

Ampla expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, la adunarea cu activul central de partid și de stat constituie un strălucit model de analiză riguros științifică, în spiritul materialismului dialectic și istoric, a problemelor cardinale cu care este confruntată omenirea, de investigație în profunzime a proceselor și tendințelor majore din viața internațională, de evidențiere, pe această bază, a unor concluzii de largă valabilitate pentru activitatea practică. Pe drept cuvânt se apreciază că prin evaluarea realistă a fenomenelor lumii de azi, prin definirea marilor direcții ale evenimentelor epocii contemporane, prin deschiderea unor orizonturi clare de acțiune pentru soluționarea într-un mod nou a problemelor atât de complexe și complicate din vremurile noastre, expunerea reprezintă un îndreptar de inestimabilă valoare, o contribuție creatoare la tezaurul gândirii revoluționare internaționale.

Din ansamblul analizei făcute de secretarul general al partidului, o deosebită însemnată prezintă aprecierile privind relațiile țării noastre cu celelalte țări socialiste, aprofundarea problematicii raporturilor dintre țările care construiesc noua orânduire.

După cum se cunoaște, partidul și statul nostru situează cu consecvență în centrul politicii lor internaționale dezvoltarea relațiilor politice, economice, tehnico-științifice și culturale cu toate statele socialiste, amplificarea colaborării și cooperării reciproce avantajoase și a intrajutorării, largirea schimbului de experiență în construirea socialismului și comunismului, conlucrarea pe arena internațională.

Aceasta nu este o politică de conjunctură; ea constituie o orientare programatică. În Programul Partidului Comunist Român, în toate operele tovarășului Nicolae Ceaușescu, în documentele forurilor supreme ale statului nostru se subliniază că această politică pornește de la premise obiective, că ea reflectă convingerea fermă a partidului și statului nostru, potrivit căreia dezvoltarea și întărirea prieteniei, solidarității și colaborării cu toate statele care construiesc noua orânduire din Europa, Asia, America Latină, pe baza principiilor independenței și

suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, intrajutorării tovarășești și solidarității internaționale, corespund intereselor fiecărei țări socialiste, cauzei unității lor, sporiții influenței și puterii de atracție a socialismului pe plan mondial.

În raporturile cu țările socialiste pornim de la ceea ce ne unește, de la necesitatea obiectivă a întăririi colaborării și solidarității. Punem deci pe prim plan factorii care unesc țările socialiste și care sunt determinanți. Desigur, deosebiri de păreri între țările socialiste au fost, sint și au să mai fie. Esențial este însă ca partidele comuniste și muncitorești, partide de guvernământ, forța politică conducătoare în țările socialiste, să nu permită ca deosebirile de păreri și divergențele să afecteze dezvoltarea normală a relațiilor. Dimpotrivă, ele trebuie să acționeze ca problemele ivite să fie examinate de la partid la partid, de la conducere la conducere, în spiritul respectului reciproc, să fie soluționate pe calea înțelegerii directe, pe baza respectării independenței și suveranității naționale, a egalității depline în drepturi, a principiilor socialismului.

În lumina acestei concepții, în magistra sa expunere din 3 august a.c., tovarășul Nicolae Ceaușescu arată: „După părerea noastră, interesele supreme ale socialismului cer nu ascunderea realității, ci analiza temeinică, în modul cel mai responsabil, a cauzelor care generează disensiuni și probleme litigioase și trecerea la acțiune pentru soluționarea lor pe baza tratativelor între părți, în vederea întăririi solidarității și colaborării în construcția socialismului, în lupta generală pentru progres și pace în lume”.

Secretarul general al partidului nostru sublinia, de asemenea: „În ce ne privește, vom face totul ca orice probleme față de care există deosebiri de păreri între Partidul Comunist Român, țara noastră și alte țări socialiste, să fie soluționate numai pe calea discuțiilor, tratativelor, în scopul întăririi solidarității și unității”.

Dacă astăzi relațiile de prietenie, solidaritate și colaborare ale țării noastre cu toate țările socialiste au atins un înalt grad de dezvoltare, aceasta este indisolubil legată de gindirea și activitatea cu adevărat gigantică desfășurată de secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, poartă pecetea minții sale cutezătoare și de mare profunzime, a patriotismului înflăcărat și înaltului spirit internaționalist, a dăruirii și pasiunii sale revoluționare. Impresionează profund pe oricine viziunea revoluționară cu care secretarul general al partidului abordează problematica relațiilor cu țările socialiste. Această viziune are la bază o adâncă cunoaștere a realităților și cerințelor, analiza științifică multilaterală a posibilităților, clarviziunea, luciditatea și mobilitatea dialectică, principialitatea și spiritul de inițiativă, fermitatea și o mare suplete. Impresionează, de asemenea, profund fermitatea și consecvența cu care

tovarășul Nicolae Ceaușescu acționează pentru întărirea prieteniei și dezvoltarea colaborării cu toate țările socialiste, pentru dezvoltarea și întărirea solidarității acestora, pentru făurirea unei unități de tip nou.

Faptul că România întreține și dezvoltă relații bune cu toate țările socialiste constituie dovada cea mai grăitoare a justeții politicii externe elaborată de secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, confirmă că este pe deplin posibil să existe și să se dezvolte asemenea relații între țările socialiste.

Nu întimplător vorbim de excepționala importanță, de rolul determinant pe care îl au convorbirile secretarului general al partidului, președintelui republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu conducătorii de partid și de stat din țările socialiste. Vizitele reciproce, întîlnirile și convorbirile la nivelul cel mai înalt au prilejuit de fiecare dată reafirmarea hotărîrii de a întări prietenia și solidaritatea, s-au soldat cu rezultate dintre cele mai rodnice, cu încheierea unor documente de mare însemnată pentru amplificarea continuă a colaborării, conferind noi dimensiuni și deschizând largi orizonturi ansamblului raporturilor României cu celelalte țări socialiste.

O însemnată extindere a cunoscut, în ultimii ani, baza juridică a relațiilor țării noastre cu țările socialiste. Au fost reînnoite tratatele de prietenie, colaborare și asistență mutuală cu U.R.S.S., R.P. Bulgaria, R.P. Ungară, R.P. Polonă și R.S. Cehoslovacă; a fost semnat primul tratat de acest fel cu R.D. Germană; s-au încheiat tratate de prietenie și colaborare cu R.P.D. Coreeană și Kampuchia Democrată; în luna mai 1978, la Pekin, s-a semnat, la nivelul cel mai înalt, Acordul între R.S. România și R.P. Chineză de colaborare economică și tehnică pe termen lung. De asemenea, numai în perioada 1976—1978, la nivelul cel mai înalt, s-au semnat declarații și comunicate cu U.R.S.S., R.P. Bulgaria, R.S.F. Iugoslavia, R.P. Ungară, R.P. Polonă, R.D. Germană, R.S. Cehoslovacă, R.P.D. Coreeană, R.S. Vietnam, R.D.P. Laos, Kampuchia Democrată.

Relațiile de strînsă prietenie și colaborare dintre România și țările socialiste își găsesc o puternică reflectare pe tărîmul cooperării economice. Ponderea țărilor socialiste în comerțul exterior al țării noastre a fost, la sfîrșitul anului 1977, de peste 47%. O importanță tot mai mare, în cadrul colaborării economice, o dobîndesc formele moderne, de înaltă eficiență, cum sînt specializarea și cooperarea în producție, cu precădere în ramurile de vîrf, fabricarea în comun a unor produse industriale, conlucrarea pe terțe piețe și altele.

Ca membră fondatoare a C.A.E.R., România participă activ la activitatea acestei organizații, contribuie la înfăptuirea „Programului complex”, considerînd că toate acestea trebuie să ducă, pe baza deplinei egalități în drepturi, la propășirea fiecărei țări socialiste membre, la egalizarea nivelurilor de dez-

voltare economică, la creșterea gradului de civilizație și bunăstare. În același timp, țara noastră dezvoltă o largă colaborare economică cu celelalte țări socialiste.

Progrese importante s-au făcut în ultima perioadă și în dezvoltarea colaborării tehnico-științifice cu țările socialiste, cu marea majoritate dintre acestea încheindu-se programe de lungă durată pe perioadă 1976—1980.

Pentru dezvoltarea prieteniei, pentru a-dîncirea cunoașterii și prețurii reciproce, un rol important îl au schimburile de valori spirituale, colaborarea pe tărîmul culturii, artei, învățămîntului, mijloacelor de informare în masă. Această colaborare îmbracă forme tot mai variate — schimburi de personalități, delegații culturale-artistice, de studenți; turnee ale formațiilor artistice; organizarea reciprocă de expoziții; coproducții de filme s.a.m.d. În ultimii ani s-a extins practica constituirii de comisii guvernamentale mixte de colaborare culturală și de comisii mixte de istorici; sînt în curs intense pregătiri pentru deschiderea, pe bază de reciprocitate, de centre culturale în București și capitalele unor țări socialiste europene.

Ca membră a Tratatului de la Varșovia, România se preocupă constant de întărirea capacității sale de apărare, dezvoltă colaborarea cu armatele celorlalte țări participante la Tratat. În același timp, țara noastră se pronunță pentru desființarea concomitentă a N.A.T.O. și a Tratatului de la Varșovia, pentru lichidarea tuturor blocurilor militare, ca o necesitate imperioasă pentru întărirea încrederii internaționale, în interesul promovării destinderii și securității în lume. Așa cum a reafirmat recent conducătorul partidului și statului nostru, și după desființarea Tratatului de la Varșovia, țara noastră va continua să dezvolte colaborarea cu armatele țărilor respective, pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale socialismului, a independenței, suveranității și integrității țării.

Expunerea prezentată de tovarășul Nicolae Ceaușescu în fața activului central de partid și de stat reafirmă hotărîrea nestrămutată a României socialiste de a acționa în continuare pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie, solidaritate și colaborare cu toate țările socialiste, pentru întărirea unității lor. „În spiritul hotărîrilor Congresului al X-lea, reconfirmate de Congresul al XI-lea și de Conferința Națională ale partidului, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, România, extinzînd continuu bunele sale raporturi cu toate statele socialiste, nu se va lăsa angajată în nici un fel în polemici publice, în blamarea uneia sau alteia din țările socialiste, ci, dimpotrivă, va face totul pentru depășirea neînțelegerilor, pentru întărirea solidarității”.

Toate acestea pun în evidență înalta responsabilitate a partidului nostru față de destinele socialismului, fiind, totodată, o expresie elocventă a înfăptuirii îndatoririlor fundamentale față de poporul român, față de interesele cauzei socialismului, păcii și progresului în lume.

Dr. ION CIUBOTARU ■

Pentru ce România?

Intr-o lume a interdependențelor crescînde, în care schimbul mondial de valori materiale și spirituale devine un element indispensabil progresului fiecărui popor, dezvoltării multiple și complexe a lumii contemporane, cunoașterea reciprocă reprezintă un factor din ce în ce mai activ în relațiile dintre state, în apropierea dintre pozele planetei. Acest circuit tot mai prezent, tot mai necesar se exprimă prin diverse forme, îmbracă expresii dintre cele mai variate. Una dintre acestea o reprezintă, fără îndoială, și turismul, cunoașterea nemijlocită între oameni, descoperirea prin proprii ochi a identității unei alte țări, a particularităților unor altor popoare, a istoriei și a prezentului acestora. Iar în această lume a dorinței de cunoaștere, România își are locul său distinct, apreciat și recunoscut. O dovedeste într-un mod cit se poate de expresiv și numărul 119/120 al Revistei Academiei Internaționale de Turism, apărut recent și dedicat integral României. Faptul merită semnalat și subliniat cu atât mai mult cu cât este pentru prima oară cînd revista prestigiosului for internațional cu sediul la Monte Carlo consacră un număr dublu — cazul recentei apariții — unei singure țări, a țării sportivă acordată țării noastre ilustrînd deosebita prețuire de către Academie a valorilor românești. O diversitate de voci, de opinii, idei și sentimente față de viața și munca poporului român, față de istoria și civilizația sa multilaterală și, nu în cele din urmă, față de frumusețea și potențialul turistic al țării noastre devin astfel cunoscute prin însemnările unor personalități ca poetul și publicistul Arthur Hautot redactorul șef al revistei, Jean-Paul Delfeld, președintele Federației Internaționale a Ziaristilor și Scriitorilor de turism, precum și prin gîndul și simțirea față de România a unui Miguel Angel Asturias — laureat al Premiului Nobel —, Yehudi Menuhin, Alberto Moravia, Christian Barnard, Louis Nagel, Aurelio-Peccei sau Mike Duffrenne. „Pentru ce România?”, cum se întitulează unul dintre articolele incluse în numărul semnalat, devine astfel mai mult decît un argument, devine o mărturisire de bucurie și de suflet pentru tot ceea ce România, această „splendidă fereastră a Europei spre bătrînul Pont-Euxin” dăruiește celor ce vin să o cunoască.

D. I. ■

PARADOXURILE SUPERCIVILIZAȚIEI

● Pariuri și năluci...

Statisticile își fac loc în viața noastră, concise și persuasive, lăsîndu-ne incremenți adesea din cauza mării cantități de adevăr pe unitate de expresie. Șiruri lungi de cifre combinate cu alte șiruri lungi de cifre conturează, fără echivocuri, fața lumii sau alte fețe în funcție de obiectul cercetării. Tot o statistică a reușit să constate, în stilul aceleiași teribile percutanțe, că în Scoția, pe fiecare hectar, se îngheșue cele mai multe stafii în comparație cu toate hectarele de aiurea. Această suprapoluție de fantome care face deliciul baladelor locale și plasează zona pe o culme distinctă a turismului internațional este însă concurență, în ultimii ani, de o nălucă mare și cu solzi, avînd cap de rinocer, coadă de balenă și un corp, cel puțin deocamdată, mai greu de descris. Nălucă dormitează pe fundul unui lac și iese la suprafață exact în momentul cînd toate calculele curioșilor converg spre concluzia inversă. Loch Ness a devenit un punct bine precizat pe harta marilor mistere scoțiene. Deși savanți din toată lumea au plasat pe marginea lacului aparatură ultrasensibilă iar scafandrii au deranjat, pas cu pas, blajina faună acvatică, monstrul nu s-a lăsat prins în cursă, favorizîndu-și, prin absență, propria legendă. Și totuși, cînd lumea se ia cu altele, nălucă își face scurt și năucitor apariția rememorînd martorilor oculari că își supraviețuiește, după merit, ca orice fantomă.

Zilele trecute o pereche de îndrăgostiți care își luau ceaiul pe marginea lacului nu și l-au mai terminat, au lăsat campungul baltă și, alergînd la comisariatul de poliție, au declarat într-un suflăt că monstrul există, a ieșit din apă ca o rachetă și a intrat la loc în aceeași manieră, făcînd zgomote care nu seamănă cu nici un zgomot de pe pămînt și valuri ca un uragan antipatic din Pacific. Ca de obicei vilva a fost mare și ciclul curiozității publice s-a refăcut mecanic; o mare masă de turiști, în majoritate celibatari, s-a postat la fața locului, presa și televiziunea și-au trimis corespondenții speciali, poliția a organizat echipe de detectivi fără idei preconcepționate, în sfîrșit, vînzătorii de bere și sandvișuri au trăit, din nou, zilele minunate cînd senzațiile tari ale clientelei și pînda de noapte solicită calorii corespunzătoare.

Feriți de riscuri inutile, bookmakerii din Londra au organizat piața pariurilor, afacerea „Iese sau nu iese monstrul” ajungînd la raportul convenabil de 33 de lire la una.

Cînd paroxismul a ajuns la limita lui cea mai fierbinte un

savant american, profesorul Charles Whyckoff, a turnat apă în vin, declarînd că monștrii precum preopinentul întimplării mai există și în alte lacuri scoțiene. Aceștia ar avea nouă metri lungime, formă de reptilă și ar fi sensibili la anumite ultrasunete. Cunoșcînd toate aceste amănunte, savantul a avut onestitatea să declare că deși îi urmărește demult nu a putut localiza nici unul din motive pe care nici dînsul nu și le explică. Devînd interesul concentrat spre Loch Ness, profesorul Whyckoff a corectat, în sens tradițional, statistica fantomelor scoțiene, fantome care în felul acesta sînt mai multe, mai urite și mai impalpabile ceea ce, pînă la urmă, nu demontează zelul actual al pariurilor...

● Bumerang

„Experiența s-a întors împotriva noastră” — a declarat, cu o frumoașă demnitate a infringerii, John Hulse, reprezentantul companiei Northwestern Bell.

Începută cu tam-tamul necesar, experiența cu pricina a zguduit în chip plăcut statele Pennsylvania și Michigan. Dar, vai, totul a durat prea puțin. Despre ce este vorba? Compania, sesi-zînd secreta nemulțumire a americanilor obișnuiți față de ziua de azi și speranța stranie că ziua de mine va fi a „marilor loviturii”, a organizat un serviciu de horoscoape pentru următoarele 24 de ore. S-a pus pe roate un birou special, garnisit cu astrologi și astroloage avînd voci insinuante și vocabular bogat, birou care prefigura, la comanda telefonică a solicitanților, perspective individuale dintre cele mai roz.

A țî se răspunde la telefon că în următoarele 24 de ore avînd în vedere că te-ai născut, ce noroc, exact cînd Saturn se afla în relația optimă cu Venus, te așteaptă o răsturnare fericită, crează, desigur, o senzație acceptabilă. Navii s-au colectat cu zecile de mii în prima parte a experienței și s-au pierdut cam în aceleași proporții în a doua. Horoscoapele s-au dovedit de un optimism necontrolat, minunatele „lovituri” nu s-au concretizat deși începuseră să fie așteptate și, mai presus de orice, notele de plată pentru telefoanele astrologice s-au dovedit atât de pîcante încît au stîrmit o pămîntească nervozitate. Cîțiva navii blajini au înregistrat o mutație psihologică, au devenit perfizi și răzbuunători și au dat în judecată compania. Toate părțile au rămas profund nemulțumite, inclusiv astrologii și astroloagele care au redevenit (destin implacabil!) șomerii...

RADU BUDEANU ■

„Noua filosofie” — instrumentul confuziei pentru soluții iluzorii

„Oameni atit de gentili”

MIC EXCURS ISTORIC. Mai 1968. Paris. Sorbona. Puternice mișcări studențești traversau viața capitalei franceze, exprimând într-un fel sau altul contradicțiile puternice care măcinau un învățământ aflat în dezacord cu misiunea sa socială, aflat la răscrucea dezechilibrului șanselor sociale pentru largi categorii de tineri. Contestarea și protestul s-au întins repede și în alte țări occidentale, în forme variate și cu intensități diferite. Era ca o epidemie care a avut darul de a plasa în centrul atenției problemele grave care măcinau starea socială a tineretului, înecându-l în tineretului studios. Am avut ocazia să văd, la Sorbona sau la Nanterre, urmele imediate ale mișcărilor. O lozincă frecventă îmi revine și acum în memorie: „Les structures ne sont pas dans la rue” (Structurile nu sînt în stradă). Într-o perioadă predominantă ideologic de structuralism, de ideea că omul este determinat, în chip total, de structuri care îl depășesc și îl atrofiază pînă la unidimensionalizare (încă în 1964 apăruse la Boston cartea lui Herbert Marcuse „One-Dimensional Man”, cu ecou puternic și în Europa Occidentală), lozincă amintită îndemna la spargerea închistării structurilor universitare, la ieșirea în stradă, la protest vehement, la acțiune. Dar încotro ?

Mișcările studențești n-aveau unitate ideologică și organizatorică. Unii pledau pentru „cultul erolor”, apelînd la un amestec de personalități istorice foarte diferite. Alții, pentru refuzul oricărei autorități politice sau ideologice. Între Cohn-Bendit și Rudi Dutschke, nume care s-au impus atenției în acea perioadă, paleta opțiunilor se deschidea larg și imposibil de cuprins într-o matrice unică de apreciere. Protestul fără claritate ideologică nu putea decît să eșueze. Dar o problemă fusese pusă: aceea a căilor de succes în mișcarea socială. Și problema a rămas, găsindu-i-se soluții mai mult sau mai puțin durabile de-a lungul anilor.

Am făcut puțină Istorie pentru a vedea originile unui curent ideologic care se manifestă în ultimii ani în Franța și care, propunînd o „reconstrucție” filosofică și ideologică, se situează pe poziții net anticomuniste și antisocialiste, reclamîndu-se însă ca prelungire a fenomenelor din 1968. Un curent care denotă însă...

Pierderea sensului și apologia confuziei

Este vorba de așa-numita „nouă filosofie”. Cine sînt „noi filosofi”? Sînt, cu toții, tineri. Tineri, dintre care unii, în 1968, nu înțelegeau prea bine ce se întimplă, ieșind din adolescență cu tentația clarificărilor dar și cu iminența unei confuzii maligne. Beneficiind de o zgomoasă publicitate și de o prospectare succesuală a pieței cărții ei au dat la iveală în ultimii ani, multe lucrări care pretind a găsi căi noi de abordare ideologică a problemelor societății contemporane și de a oferi soluții pentru destinele omului. „Priza la public”, dirijată din culisele unei reacțiuni care manipulează cu dibăcie piața ideilor, i-a amețit și i-a făcut să se creadă realmente reconstructori ai gândirii filosofice. Bernard Henri Lévy scrie „Barbaria cu fața

umană”. André Glucksman scrie „Bucătăria și canibalul” și „Maeștrii gînditori”. Jean-Marie Benoist scrie „Marx este mort”, lucrare care — apărînd încă în 1970 — avea să se situeze în capul listei de producție a „noii filosofii”.

Nu-mi propun, în aceste rânduri, o analiză strict ideatică a ceea ce reprezintă noua filosofie. Îmi propun, mai degrabă, ca, pornind de la ideile „noilor filosofi” să pun în evidență sensul lor practic, rolul lor semănător de confuzie și echivoc, ambiția lor iluzorie de a găsi soluții unor probleme ale omului contemporan prin eșuare în vechi sloganuri antisocialiste și prin exacerbarea unora dintre problemele, de altfel reale, cu care s-a confruntat și se confruntă experiența edificării socialismului.

„Noii filosofi” încearcă să construiască o ontologie a puterii, cu trimiteri în speță la puterea politică. Pentru ei puterea este izvor de abuz, de atrofiere a omului. Apelînd la unele exemple negative din primele faze ale construcției socialiste, ei le extind nepermis la rangul de caracteristici ale ordinii socialiste, dîndu-le semnificația unei prăpastii a istoriei. Evenimente criticate și depășite la vremea lor chiar în țările socialiste capătă, la „noi filosofi”, o anvergură deosebită, învîlăuită de un verbiag filosofic abundent, de referiri eclecticice și întortocheate la gînditori din toate vremurile, dar în speță la fondul de idei al marxismului. Concepte de bază ale gândirii marxiste, care au permis explicarea științifică a realităților capitaliste și au generat, prin integrare cu mișcarea logică a luptei claselor, o puternică breșă în ideologie și un curs revoluționar al lumii, li se par „universale metafizice”, care își pierd substanța și puterea de cunoaștere. Capital, clasă socială, plusvaloare, acumulare capitalistă, revoluție, proletariat, pentru a nota doar cîteva astfel de concepte, li se par a fi vide de conținut astăzi. Într-o lume în care nu vîd (sau se prefac că nu vîd), atîtea și atîtea fenomene de criză, de conflict și exploatare, de anarhism și terorism, de agresiune imperialistă extinsă în forme voalate peste lumea țărilor sărace. Dacă revoluția, cum crede J. M. Benoist, este „negare a istoriei” fie prin reînnoțirea la origini, fie prin uitare a originilor, atunci cel puțin reaua credință față de realitățile socialiste, față de efortul a milioane de oameni care își construiesc ei înșiși destinul, apare cu claritate și nu poate fi acoperită de erupții terminologice, filosofante și confuze. „Noii filosofi” amestecă nepermis gînditori ca Marx, Nietzsche, Hegel, Fichte, ignorînd granițele de principiu dintre concepții ireductibile una la alta, construite diferit și cu sensuri ideologice contrare. Noua lor filosofie nu este nicidecum nouă. Nou este doar ambalajul verbal, căci în esență reiau idei care au fost de mult spulberate chiar de Marx, în condițiile vremii sale, și apoi de gîndirea materialist dialectică și istorică ce i-a urmat și de practica efectivă a construcției socialiste. În imaginea pe care și-o fac „noi filosofi” despre lume se pierd, în fond, orice urmă de sens al protestului împotriva ordinii burgheze, protest care — cit de cit — se afirma la originile, din 1968, ale actualei lor reacții ideologice. Precauți, „noi filosofi” oferă și unele „soluții”, ale salvării sale prin refugiu etic, dincolo de invocatul abuz al puterii, dincolo de realități și fapte palpabile. Este lesne de observat că drumul propus

nu duce nicăieri, că oferta salvării morale este echivalentă cu oferta iluziei și cu abdicarea de la acțiunea revoluționară efectivă și transformatoare. Dealtfel, apolitismul propagat de ei este înrudit cu ipocrizia netă: unii, ca de pildă Benoist, nu-și refuză deloc șansele politice personale, candidînd în alegeri, activînd în sfere politice, căutînd să cucerească poziții și aderenți.

„Noua filosofie” dovedește, prin sensurile sale anticomuniste, că reacția ideologică la fondul de idei al socialismului științific, la ascendența gîndirii științifice despre lume, caută forme de exprimare diversificate, apelînd la confuzie ca instrument și la iluzie ca soluție. În confruntarea cu realitățile capitaliste și cu realizările socialismului „construcția” pe care o propune cade neîndeolnic și iremediabil, probînd încă o dată...

Eșecul ideologic al anticomunismului

Apariția și manifestarea unor curente de genul celui pe care îl reprezintă „noua filosofie” brăzdează peisajul ideologic anticomunist și antisocialist cu elemente care se vor novatoare și rezistente. Curente și orientările de acest fel apar ca ciupercile, val după val. Puțința lor de a semăna confuzie nu poate fi însă subestimată. Este pe deplin justificată aprecierea secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la ședința activului central de partid și de stat: „Astăzi, în lumea capitalistă sînt din nou scoase la lumina zilei, sub o formă modificată, vechile teorii înfrînte și compromise la timpul lor, cu scopul de a crea confuzii în rîndul diferitelor pătri sociale, de a ascunde rădăcinile orînduirii burgheze și de a dezorienta pe cei ce caută un drum nou în evoluția societății”. În marile confruntări ideologice din lumea contemporană, un curent ca „noua filosofie” este perisabil și va fi, desigur, urmat de altul, cu o altă înfățișare, cu o altă origine. Fiecare, la rîndul său, potrivit răspîndirii de care se bucură, trebuie supus unei operații de decodificare, analizat în delimitările sale esențiale, desfășurat prin inserția analizei logice și istorice, confruntat cu realitățile, astfel încît confuzia pe care o lansează să-și piardă puterea, iar spiritul științific al demersului caracteristic concepției noastre despre lume și viață să-și dezvăluie mereu valențele sale revoluționare. Nu ne poate fi indiferent faptul că, adesea, atacurile la adresa ordinii socialiste pe care o înfăptuim își găsesc un punct de sprijin în argumentația confuză a unor curente ideologice de tipul „noii filosofii”. Eșecul unor astfel de curente, recunoscut — de pildă — ca atare, în cazul la care ne referim, chiar de către Bernard Henri Lévy, este echivalent cu afirmarea vigoroasă și pozițiilor gîndirii științifice, materialist dialectice și istorice. Este un eșec la care contribuie esențial însăși opera practică pe care o înfăptuim, aceea a înălțării unei lumi a dreptății și echității sociale. Dar este și un eșec la care poate și trebuie să contribuie și analiza ideologică principală, spiritul militant și ofensiv al concepției noastre despre lume.

Conf. univ. dr. ACULIN CAZACU

ACEEȘI PLANETĂ, ACEEȘI ORĂ !

● Subnutriție,

malnutriție

La Mexico City a avut loc o intrunire a Consiliului Mondial al Alimentației. Concluziile acestei întruniri sînt îngrijorătoare. Scade producția de alimente în țările lumii a treia și există pericolul unei eventuale crize alimentare de mari proporții. Numărul celor care suferă de „subnutriție cronică” a crescut la 455 milioane, față de 400 milioane la începutul deceniului. Nu sînt, atenție, încă 55 de oameni subnutriți, ci încă 55 000 000 oameni fără hrană necesară. Cauzele încetinirii ritmului de creștere a producției agricole în țările lumii a treia ar fi: condițiile climatice nefavorabile, războaiele, reducerea ajutorului din partea țărilor dezvoltate. Subnutriție și malnutriție — nu simple cuvinte ci grozave realități cu

● Consecințe nefaste

Indochina, Africa, America de Sud, subcontinentul indian sînt zone ale planetei, unde face ravagii o cumplită boală: xeroftalmia. Consecința directă a subnutriției, această boală se manifestă prin pierderea vederii și, de multe ori, a vieții. Copiii sînt cei periclități, în primul rînd. 250 000 de copii orbecs anual în lumea întreagă. 250 000 de perechi de ochi nu mai pot vedea, din cauza xeroftalmiei, lumea înconjurătoare, precum și

● Minunata

lumină a soarelui

Un inginer electronist din R. F. Germania a inventat un vehicul ce funcționează captînd energia solară. El este înzestrat cu 144 celule solare plasate pe un soi de acoperiș de 1,4 mp. Avînd forma unei triciclete, „Solarobilul” se deplasează (cu condiția să fie soare) cu o viteză de 8 km

pe oră. Se pare că au existat vremuri cînd timpul (probabil) nu influența deplasarea nici chiar a unui

● Vertebrat zburător

Intr-o carieră de piatră, în apropiere de Newcastle (Marea Britanie) au fost descoperite urmele fosilizate ale celui mai vechi vertebrat zburător cunoscut pînă acum. Reptila zburătoare ce a trăit acum 250 de milioane de ani avea o lungime de 40 cm. Nu se cunoștea viteza cu care se deplasa vertebratul respectiv și scopul călătoriilor sale.

● Deținuți pentru

„perfecționare”!

Droguri, arme pot fi lesne obținute cu ușurință de cître deținuții închisorii federale din Atlanta (Georgia — S.U.A.) declară Gary Bowdoch, fost deținut al acestei închisori. Totul

este doar o chestiune de bani. După patru ani de deținuție ești expert în arta de a forța seturi; căci, în ultimii ani, mărturisește G. Bowdoch, închisoarea a devenit o școală a crimei. Toată lumea este înarmată în afară de gardieni, mai declară fostul deținut, în fața unei subcomisii senatoriale. Iată, deci, ce înseamnă

● „Norocul” de a-ți

găsi Inchiisoarea potrivită

Moștenitoarea uneia din cele mai fabuloase averi ale secolului, americanca Patricia Campbell Hearst, fiica foarte celebrului miliardar Randolph Hearst, se reîntoarce în inchiisoare. Patricia a fost condamnată deoarece a participat acum cinci ani la atacul unei bănci, înarmată cu o mitralieră. Imensa avere n-a valorat cît acest „plăcut” hobby: a trage cu mitraliera. Pasiunea e pasiune, averea-avere.

I. GRECU

PETRE NICOLAE

Ivan Patzaichin:

„Știam că dacă reușesc să mă distanțez, nu mă mai prind nici cu șalupa”

— Ivan Patzaichin, mă uit la dumneata și te văd nu doar supt la față, cum ți-e felul și cum ar fi firesc să arăți după efortul depus în ultimele zile, ci și încrunțat! Mă înșel sau ești supărat, campionule?

— Sînt foarte bucuros pentru succesul echipei noastre care, după cum se știe, a obținut în Iugoslavia cel mai mare număr de medalii dintre toate țările participante, dar sînt supărat pe mine însumi. Am plecat la Belgrad convins că voi cîștiga două titluri mondiale dar, din păcate, la o mie de metri m-am clasat abia al treilea.

— De ce nu te-ai putut ține de cuvînt?

— Din cauza tragerii la sorți și, apoi, din cauza vîntului. S-a întimplat să nimeresc pe culoarul 1, iar principalii mei adversari, iugoslavlul Ljubek și maghiarul Wichmann, au concurat pe culoarele 6 și 7, departe de mine și departe de bătaia dinspre stînga a vîntului. Drept urmare, vîntul m-a dezavantajat pe mine și i-a avantajat pe ei.

— Același lucru l-au susținut și comentatorii de specialitate, dar cum e, de fapt, povestea cu vîntul? De ce te incomodează pe dumneata vîntul din stînga?

— Pentru că eu cufund pagaia în apă în dreapta canoiei. Cînd vîntul bate dinspre dreapta, e de partea mea, cînd suflă din partea opusă, mă incurcă la direcție, îmi dă o grijă în plus.

— Ne-am lămurit. Dar, în altă ordine de idei, cum se face că erai așa de sigur că vei cuceri la Belgrad două medalii de aur, cînd la precedentele ediții de campionat mondial organizate acolo, în 1971 și 1975, nu izbutiseși, se știe, decît argint și bronz? Pe ce se întemeia încrederea despre care vorbeai?

— Pentru Ada Ciganlja, lacul pe care s-au ținut mondialele, m-am pregătit în mod special, tocmai pentru că nu cucerisem nici o medalie de aur pe luciul lui. Unii începuseră să vorbească chiar despre un complex Patzaichin în raport cu pista de apă de lingă Belgrad, fapt care m-a ambiționat și mai mult. Apoi vroiam să demonstrez tuturor că, deși intrat în al patrulea ciclu olimpic, Ivan Patzaichin rămîne cel mai valoros canoist român, aflat încă departe de sfîrșitul carierei.

— Al patrulea ciclu olimpic?

— Exact. N-aveam nici 19 ani la Mexico, cînd mi s-a încredințat onoarea de a reprezenta culorile țării în finala olimpică de canoe simplu. Am pornit atunci ca o vijelie dar, fiind încă lipsit de experiență, n-am putut menține ritmul constant și, pe ultima parte a cursei, m-a întrecut și cine a vrut și cine n-a vrut! M-am răzburat un ceas mai tîrziu cînd, alături de Serghei Covaliov, am devenit campion olimpic la dublu. Au trecut de la Kochimilco, zece ani. Parcă a fost ieri.

— Cînd zici „m-am pregătit în mod special”, la ce te gîndești? Din cîte știi, antrenamentele canotorilor sînt, în mod obișnuit, dintre cele mai aspre, iar antrenorul emerit Radu Hușan, o mină dintre cele mai ferme! Așa-i?

— Nu știu ce să zic. Nouă, care am venit, majoritatea, din deltă, nu îi se par grele, căci am fost învățați de mici cu lopca și cu lopata. Cît despre maestrul Hușan, cred că e un om minunat, de numele dînsului fiind legate multe din succesele de prestigiu ale canotajului nostru. Pentru Belgrad am început pregătirile în decembrie și am parcurs vreo cinci mii de kilometri în canoe pînă în ziua în care am cucerit titlul. Am făcut, uneori, și cinci antrenamente pe zi, dintre care unul pe

uscă. Antrenament fizic. Alergare. Fortă.

— Cred că în decembrie Snagovul era înghețat!

— Pe lac am ieșit abia la 16 martie mai tîrziu decît alții, dar ne-am pregătit la bac. Stăm cu barca pe loc și tragem. Un fel de simulatoare, dacă vreți. Am mai fost și la munte, la Sinaia, tot pentru perfecționarea condiției fizice. Alții, maghiarii sau sovieticii, de pildă, încep antrenamentele pe apă mai devreme decît noi, dar urmează și alt ritm de pregătire. Ungurii s-au antrenat pen-

tru Belgrad în Spania și în Cuba, ieșind pe apă la 1 februarie.

— Nu vrei să spui cîteva cuvinte și despre cursa de zece kilometri pe care ai cîștigat-o? Am văzut-o noi la televizor, dar ar fi interesant de știut cum s-a văzut ea dinăuntru.

— Am hotărît, la indicațiile maestrului Hușan, să atac devreme, ca să nu mai cad în capcana de la o mie. Acolo, dacă ar mai fi fost cîteva lungimi de barcă, aș fi cîștigat! La fond, am pornit ca din pușcă, lăsîndu-i în urmă pe Wichmann și pe Ljubek, care se suspectau reciproc. Știam că dacă reușesc să mă distanțez, nu mă mai prind nici cu șalupa. Am mers constant și am ajuns primul, fără probleme deosebite.

— Ce-ai simțit în clipa aceea?

— Nimic deosebit. Poate un fel de căldură. În orice caz, n-am mai auzit, dinspre mal, Lju-bek, Lju-bek, cum scandau spectatorii iugoslavi, ci I-van I-van. Am știut că sînt băieții noștri și că se bucură și ei.

— Pe timpul cursei a existat vreun moment mai dificil? Vreo cumpănă?

— Sfîrșitul a fost mai greu, căci mă cuprinsese oboseala, dar zarurile fuseseră aruncate și medalia de aur hotărîta.

— Ivan Patzaichin, ce urmează? Ce proiecte ai?

— Aș fi vrut să plec la Mila 23, acasă, unde se află în concediu socrii mei, dar campionatele naționale, programate pentru 30 august, mă împiedică pentru moment. În perspectivă, sper să fac, la Moscova, în 1980, o nouă tentativă olimpică, spre a pleca din sport cu fruntea sus.

— Cum adică?

— La Moscova, voi avea, nu-i greu de socotit, treizeci de ani și cîteva luni. Cu alte cuvinte, voi fi atît de tînăr ca să mai obțin o medalie, dar aceea va fi, aproape sigur, ultima din cariera mea. Am însă datoria morală s-o cuceresc.

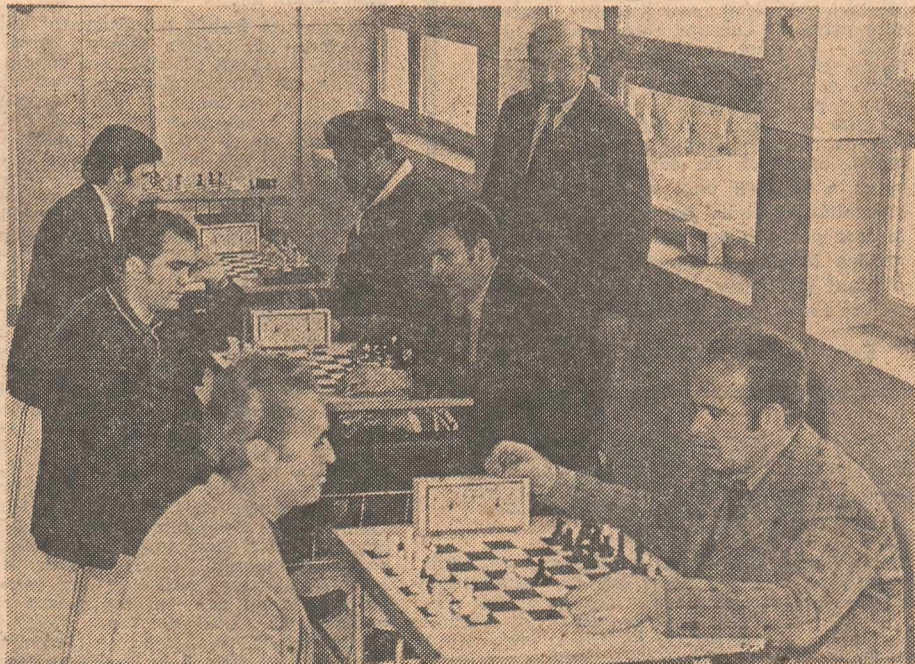
— În ce sens?

— Spre a face uitată înfrîngerea de la Montreal cînd, deși recomandat de aurul de la Mexico și München, de la edițiile precedente, n-am izbutit să urc pe podium la o mie de metri.

— Nu ne rămîne decît să-ți urăm succes, Ivan Patzaichin!

OVIDIU IOANIȚOIA

„Daciada” Producție și sport, o simbioză perfectă

Întreprinderea de mecanică fină este, în ciuda celor peste 50 de ani cîți s-au scurs de la întemeierea sa, o unitate foarte tînără. Prin ceea ce face, multe dintre produsele sale fiind unicate în cadrul economiei noastre naționale, prin oamenii săi, media de vîrstă a lucrătorilor depășind 24 de ani. Într-un asemenea colectiv, firește, sportul se află la el acasă. La 7 mai 1977, dragostea pentru sport se traducea în inaugurarea unei moderne baze, formată dintr-un teren de fotbal gazonat, două de tenis, unul de handbal, trei culoare pentru atletism, o popicarie, o sală pentru șah, un poligon de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și așa mai departe. Cît s-a cheltuit pentru realizarea acestui cochet complex? Un imens fond de entuziasm. Mii și mii de ore de muncă voluntară, prestate de întreaga suflare a uzinei. Directorul general Valeriu Matache și matrișorul de înaltă calificare Gheorghe Manea. Ion Eamandi, secretarul organizației de partid, și tehnicianul Ion Ștefănescu, de la secția freze. Maistrul

Petre Manole, președintele comitetului sindicatului, și electricianul Nicolae Peicu. Subinginerul Ștefan Blaier, președintele asociației sportive, și frezorii Teodor Cozoric, Alfred Bauer, Ion Iosif, acesta din urmă o „mină de aur”, priceput la toate.

O dată ridicată baza sportivă, participarea la mișcare într-un cadru organizat, sub însemnul „Daciadei” a căpătat noi dimensiuni. Alături de performanță, reprezentată de o divizionară C la fotbal, pregătită de fosta glorie a Rapidului, Nicolae Lupescu, echipe de șah, tenis de masă și handbal, sportul de masă s-a dezvoltat necontenit. La campionatul asociației, participarea a întrecut așteptările: s-au înscris 36 de echipe de fotbal, cele mai bune arătîndu-se cea a atelierului de rectificat și, respectiv, a secției freze, prima cîștigînd abia după executarea penaltyurilor, cu 5-4. Nu-i greu de imaginat cîte emoții a trăit rectificatorul Gheorghe Georgescu, un as la locul de muncă, comunist distins cu Ordinul Muncii clasa a III-a, care, nu numai că a fost instructorul

învingătoarei, dar și... component al ei, în ciuda celor 53 de ani bătûți pe muchie! La tenis de masă, cel dintîi, din cei 154 de concurenți, s-a dovedit controlorul de calitate Ilie Grigore. La șah, întrecerea celor 16 formații a fost cîștigată de atelierul diamantate. La tenis de cîmp, de pe tabloul cu 64 de inscrieri s-a detașat rectificatorul Gică Popoiu.

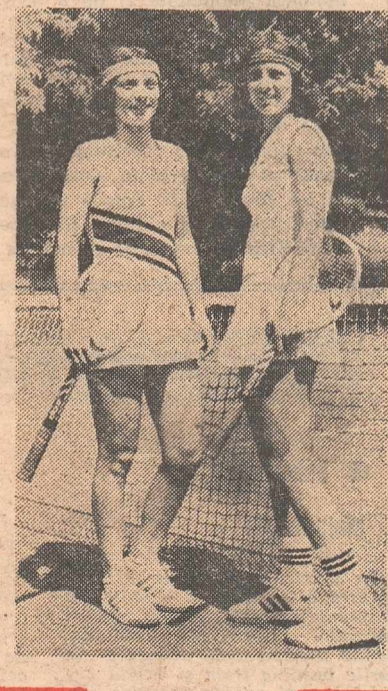
Cînd am pătruns pe poarta întreprinderii, ne-a introdus repede în temă un afiș al „Daciadei”. Ceva mai încolo, un panou al membrilor A.C.R., iar alături de acesta, completînd imaginea unei bune propagande vizuale, un colț al drumeției, frumoasă și la obiect, invitație la excursii, anunțate cu lux de amănunte și cu multe zile înainte. Nu e întimplător faptul, gîndește reporterul, că reprezentanții acestei întreprinderi au cîștigat — încă de două ori consecutiv — faza pe sector, la orientare turistică, precum și un loc trei pe municipiu. Printre ei, controloarea de calitate Vasilica Barbu, frezorul Ion Bobe, etalonista Adriana Arhip, strungărița Eugenia Matei, inginerul Ion Constantin. Drumețiile se organizează, aproape fără excepție, săptămînal. Ultima acțiune de acest gen s-a consumat la sfîrșitul primei săptămîni (5-6 august) în care oamenii muncii de la Întreprinderea de mecanică fină au beneficiat de simbăta liberă.

O mare familie, aici, la Mecanică fină. În ea, multe, multe mici familii. Un autentic dialog al generațiilor, în care majoritatea, adică tinerii, învață meserie și sport de la cei mai în vîrstă. De la Zamfir Burilă, maistrul la portscule, căpitanul echipei de fotbal a atelierului său, Octavian Țapu, gravor mecanic de înaltă calificare, îndrumător al micilor fotbalști, mulți dintre ei, poate, viitori muncitori ai întreprinderii, Gheorghe Negoescu, frezor cu înaltă calificare, șef de brigadă, instructor și căpitan al echipei de fotbal din atelier.

Muncă și sport, o simbioză fericită la Mecanică fină, a cărei esență poate fi înțeleasă perfect de oricine are curiozitatea să vadă ce fac, la 9,50 ale fiecărei zile, oamenii muncii de aici, care-au înțeles, mai bine decît în alte locuri, ce bun cîștigă înseamnă cele 10 minute de gimnastică.

Întreprinderea de mecanică fină întîmpină ziua de 23 August cu cîteva zeci de mii de lei producție peste plan, dar și cu o activitate sportivă care face cinste unui colectiv harnic și perseverent.

GEO RAȚCHI

Cucerind cîte două titluri fiecare, Maria, la simplu și dublu fete, Lucia, la dublu fete și mixt, surorile gemene Romanov — în imagine — au reprezentat „capul de afiș” al recent încheiatelor finale ale campionatelor naționale de tenis de cîmp, desfășurate anul acesta sub însemnul „Daciadei”. Le dorim succes și le așteptăm cu rezultate de prestigiu pe plan internațional, care să confirme valoarea în creștere a „noului val” din tenisul nostru feminin

Fotografie de VASILE BAGEAC

În urmă de circa 30 de ani văzut-o pentru întâia oară m-a impresionat masivitatea construcției din beton armat, temelii ca de cetate, un deal și parter, peste 300 mp suprafață, cu planșeu peste deal și planșeu la parterul de la parterului. Golurile de la parter au fost umplute cu cărmidă de presă, dar în desul anilor, unii și alții au demolat și au cărât; zidurile din beton însă au rămas intacte. Construcția care poate mult mai mare ca suprafață, imarea făcută de mine este obștil în minus, nu știu ce stație o fi avut, se zice că sanatoriul, ar fi fost ridicat în timpurile partidelor istorice apoi abandonată. Așa cum am văzut acum, clădirea costă pe lângă 400.000-500.000 lei și este amplasată la intrarea în satul Icaș, comuna Mihăești, județul Argeș, în spatele parcului dendrologic Mihăești. Fiind situată în coasta unui deal semipădurit, cu livezi pomicele în fr, cu parcul dendrologic în vecinătate, gară la 500 metri, șoseaua națională Pitești — Impulung la 600 metri, este, cred, o construcție ideală pentru un sanatoriu, casă de odihnă etc. Indiferent cine este proprietarul terenului, cred că o comisie formată din persoane autorizate ar putea iniția construirea construcției, în scopul recuperării unui bun gata avut și ridicării unui lăcaș social în această zonă extrem de pitorescă. (Ioan Dobrescu, Cimpung Muscel).

I.C.R.A.L.-Foisor au spus că nu pot dumneelor să intervină la conducerea I.C.R.A.L.-ului în acest sens. Eu nu mai pot susține această situație. Am mai făcut sesizări, tovarășii care au venit în urma acestora au promis că totul se va rezolva. Nu mai știu ce să fac, I.C.R.A.L.-ul mă trimite la Consiliul popular al sectorului 3, și invers, care nu se poate găsi o soluție și pentru cazul meu?

În virtutea dreptului la replică, conștinț de Legea Presei, publicăm mai jos următoarea scrisoare primită la redacție:

„Subsemnatul Dr. MIRCEA ANGHENE, cercetător științific principal, la Institutul de cercetări juridice, vă rog să dispuneți publicarea următoarelor precizări, privind cuprinsul referatului de control științific întocmit de mine la lucrarea „Știința administrației” de conf. univ. Alexandru Negoită, comentată în nr. 30 al revistei FLACĂRA, sub titlul „În jurul unui plagiat”. În articolul la care mă refer se arată, printre altele, că referatul meu nu face nici o formulare expresă cu privire la lipsa de originalitate a lucrării; că deși referatul conține numeroase observații și sugestii făcute de mine, situează „Știința administrației” printre lucrările valoroase și originale, că astăzi subsemnatul am o altă părere situată într-un fel la polul opus. Este vorba de punctul de vedere, exprimat de mine (după efectuarea cercetării la Facultatea de drept de către o comisie, cu ascultarea subsemnatului ca specialist, care a stabilit că Al. Negoită a reprodus ad-litteram 20 de pagini dintr-o lucrare publicată în Franța) — că acesta nu are nici o părere personală, nu este original, copiază pagini întregi. Dacă subsemnatul nu am făcut nici o formulare expresă asupra lipsei de originalitate a lucrării, nu înseamnă că am considerat în referatul lucrarea amintită ca fiind general valoroasă și originală, așa cum se afirmă. Dimpotrivă, la pag. 8 a referatului meu — dactilografiat de editură la cererea mea — după ce în câteva rânduri apreciez aspectele pozitive ale lucrării (tratare sistematică, nivel științific corespunzător, claritate și concizie, posibilitatea asimilării de către studenți), deci condiții esențiale pentru orice curs sau tratat universitar și a căror îndeplinire nu atrage calificativul „valoros” nici măcar în general, subliniez următoarele: „Este de remarcat că planul expunerii urmează în linii generale pe acela folosit în cunoscuta lucrare „Traité de Science Administrative”. De altfel aproape în fiecare capitol al lucrării autorul se referă la punctele de vedere exprimate de autorii francezi, colaboratori la acest tratat”. Despre păreri personale, originale ale autorului lucrării, nu am pomenit nici un cuvânt. Rezultă, cred, cu toată claritatea, că subsemnatul nu am calificat lucrarea ca originală ci, dimpotrivă, arătând că Al. Negoită se referă tot timpul la punctele de vedere exprimate de autorii francezi, nu manifestă vreo originalitate. Așa cum am mai precizat, printre atribuțiile subsemnatului ca referent științific nu se situa și verificarea paginilor de pagină a materialului bibliografic indicat de Alexandru Negoită, verificare imposibilă, față de numărul enorm de pagini ce ar fi trebuit să fie cercetate; numai tratatul în limba franceză cuprinde peste 900 de pagini. Abia după ce s-a efectuat operația amintită am putut constata reproducerea fidelă (copierea) celor 20 de pagini. Era normal deci să afirm după această constatare, că autorul a copiat cuvânt cu cuvânt aceste pagini. În ce privește afirmația făcută de Mihai Oroveanu, că și subsemnatul aș fi cunoscut dinainte de întocmirea referatului această reproducere ad-litteram, dar de frica lui Alexandru Negoită n-am sesizat-o editurii, afirmația pe care o bazează în mod ridicol pe aceea că subsemnatul am citat din tratatul în limba franceză încă din 1970, este complet lipsită de bună credință. Este clar că a fost făcută numai pentru acoperirea greselii recunoscută de M. Oroveanu în fața corespondenților dv., și anume că, deși știu de această reproducere, a făcut, de frică, o recenzie elogioasă a lucrării lui Alexandru Negoită. Menționez că era normal să cunoască reproducerea respectivă, deoarece lucrare la aceeași catedră

cu Al. Negoită și știu de conștințările făcute încă din anul 1970, de colectivul de catedră. Cu deosebită considerație,

Dr. MIRCEA ANGHENE

Toți cei ce vizitează azi Bașcaul rămân plăcut impresionați de noile cartiere ale municipiului, de siluetele îndrăznețe ale blocurilor și confortul apartamentelor, de dotările comerciale din zona microraioanelor. În acest context se înscrie și microraioul 5 — actualul cartier Dobrogeanu Gherea — unde locuiesc cîteva mii de locatari. Prin grija Direcției comerciale a județului, în această zonă au fost plasate cîteva puncte comerciale ca: o alimentară, un magazin GOSTAT, un aprozar, un centru de desfășurare a produselor lactate și panificație etc. Iată însă că tot aici este plasată — într-o zonă de intensă circulație auto și pietonală — și unde, mai ales, trotuarele lipsesc — o unitate, „Berăria Brăilei”. Desigur că nici un locatar al cartierului nu s-ar fi supărat dacă această unitate ar fi desfășurat bere la sticlă pentru consumul la domiciliu, apă minerală și băuturi răcoritoare, dar berăria cu pricina și-a extins spațiul și în exterior, plantind mese și scaune pe o suprafață triplă decît interiorul său. Permanent izvor de dispute, uneori brutale, berăria, cu toate sesizările făcute, își desfășoară nestingherit activitatea, poluînd atmosfera de odihnă și liniște a întregului cartier, pînă la ore tîrzii. Ea a ajuns teatrul unor scandaluri și bătăi gen western, în care geamurile nu au mai rezistat hănelor și scaunelor folosite de cei aflați în dispute bahice. Din păcate, spectatori la aceste reproșabile acte sînt mai ales copiii cartierului. Ce pot învăța oare de la ele? (Eugen Dumitrescu, jurist, Buzău).

Din partea Ministerului Educației și Învățămîntului:

„La scrisoarea adresată redacției de către învățătoarea Petria Cătel din Drobeta-Turnu Severin, vă comunicăm următoarele: cercetările efectuate în luna iunie a.c. de către Colegiul de partid și de stat al județului Mehodinti și Ministerul Educației și Învățămîntului reprezentat printr-un delegat, au evidențiat greseli grave ale directorului ELENA PATRUTESCU în ceea ce privește stilul de muncă cu colectivul didactic. Ca urmare, Comitetul județean de partid și Inspectoratul școlar al județului Mehodinti, au stabilit destituirea tovarășei Patrutescu din funcția de director, începînd cu data de 1 septembrie 1978.”

Blocul T 17 a fost dat în folosință în luna februarie a.c., dar nici după o jumătate de an montarea liftului nu a început, ne scrie inginerul Gheorghe Gălie din Constanța, bd. Tomis 297, în numele locatarilor blocului T 17. Cred că ajunge să mai arăt că blocul nostru are 10 etaje și că la nivelurile superioare locuiesc și familii cu copii mici care trebuie cărați în brate pe cele vreo 450 de trepte. În 3 iunie am trimis o plîngere directorului întreprinderii de fabricație și montaj ascensoroare București, care nici măcar nu a catadiscis să ne răspundă. Iar noi, pentru că ne-am săturat să facem zilnic alpinism la domiciliu, ne-am gîndit că prin intermediul Flacărei vom obține nu numai un răspuns de la respectiva întreprindere, ci chiar și liftul pe care oricum sînt obligați să ni-l instaleze.

„La nepasul dintre sălcii” este un han aflat într-un loc pitoresc de lângă Alba Iulia. Acolo se petrec lucruri nemaipomenite. Iată ce am pătît eu, împreună cu soția și cei trei copii ai noștri, în ziua de 15 iulie a.c., pe la sase seara. Din comanda făcută, ni s-au adus prompt 4 sucuri, restul (3 ciorbe de fasole, 8 mici etc.) după... mai bine de un ceas. La sfîrșit ni s-a oferit și o surpriză matematică. Pe nota de plată, ospătarul a reușit performanța ca adunînd prețuri (dintre care unele eram miroseau a flicit) în sumă de 63.60 lei să obțină un total de 76.60 lei. Spre convingere, anexez miraculoasa notă de plată în original și semnez: Ion Ghinet, str. Bucegi 2 ap. 4, Anina, județul Caras Severin.

Cu anj în urmă, Asociația vîntătorilor și pescarilor sportivi din sectorul 5 al Capitalei a încheiat un contract cu I.A.S. Mihăești pentru folosirea în comun a unui iaz: I.A.S.-ul cu folosirea apei la irigații, iar A.V.P.S. cu popularea cu peste și pescuitul în conformitate cu legile în vigoare. Totul a mers bine și toată lumea a fost mulțumită, pînă în 1975, cînd pescuitul a fost suspendat, în vederea dezvoltării pietului de pește. Măsura a fost necesară deoarece în acel an, în urma inundațiilor, iazul a trebuit să fie repopulat. Numai că interzicerea cu desăvîrsire a pescuitului a fost valabilă numai pentru posesorii de permise, nu și pentru personalul fermei din localitate a I.A.S., care foloseau și mijloace de pescuit industrial prohibite de lege în astfel de iazuri. De asemenea, în perioada de prohibiție mai pescuiau aici numeroși amatori fără permis care însă erau fericiții posesori ai unor hîrtuțe pe care scria „bon pentru o zi de pescuit” (de fapt, cu valabilitate nelimitată) emise de către conducerea I.A.S. cu de la sine putere. Situația

Noi Petru Jianu, Petru Gherga, Trifon Tomescu, Francisc Virog, Dorel Teodoreanu, Toma Tăpuș, Ion Pirvu și întreg colectivul de cetățeni din satul Duleu, comuna Fîrlug, județul Caras-Severin, vă rugăm să ne ajutați în următoarea problemă: de ani de zile ne dorim un cîmin cultural, deoarece în satul nostru există o frumoasă activitate cultural-educativă și artistică, care a culminat cu obținerea premiului I la Festivalul național „Cîntarea României” — faza județeană, cu formația de montaj literar, recitatori în grai bănățean, creatori. Avem în sat o școală-muzeu, unde sînt expuse materiale și obiecte etnografice și istorice de mare importanță. În centrul satului există o clădire care a fost casă boierască. Acest imobil nu este locuit de 20 de ani, și a început să se degradeze sub ochii noștri. Comitetul de cetățeni srijinit de

Consiliul popular Fîrlug, a întocmit dosarul de expropriere, obținînd declarațiile proprietarului în acest sens încă din luna decembrie 1977. Noi, comitetul de cetățeni, am făcut totul pentru a putea începe lucrările de amenajare încă din primăvara acestui an. Dosarul întocmit s-a împotmolit însă la Secția de sistematizare a județului Caras-Severin, de unde sîntem amînat mereu de tovarășul inginer Burian. Dorim să se termine cu aceste amînări birocratice, oamenii au strîns bani și abia așteptăm ca odată cu terminarea exproprierii și întocmirea documentației, srijinîți de Consiliul popular comunal, să adunăm materialele necesare pentru ca în primăvara anului 1979 să ne apucăm de munca la acest cîmin cultural. Așteptăm doar un imbold, o acțiune clară și mai ales cît mai rapidă de la forurile în drept.

Din partea Ministerului Educației și Învățămîntului:

„La scrisoarea adresată redacției de către învățătoarea Petria Cătel din Drobeta-Turnu Severin, vă comunicăm următoarele: cercetările efectuate în luna iunie a.c. de către Colegiul de partid și de stat al județului Mehodinti și Ministerul Educației și Învățămîntului reprezentat printr-un delegat, au evidențiat greseli grave ale directorului ELENA PATRUTESCU în ceea ce privește stilul de muncă cu colectivul didactic. Ca urmare, Comitetul județean de partid și Inspectoratul școlar al județului Mehodinti, au stabilit destituirea tovarășei Patrutescu din funcția de director, începînd cu data de 1 septembrie 1978.”

Blocul T 17 a fost dat în folosință în luna februarie a.c., dar nici după o jumătate de an montarea liftului nu a început, ne scrie inginerul Gheorghe Gălie din Constanța, bd. Tomis 297, în numele locatarilor blocului T 17. Cred că ajunge să mai arăt că blocul nostru are 10 etaje și că la nivelurile superioare locuiesc și familii cu copii mici care trebuie cărați în brate pe cele vreo 450 de trepte. În 3 iunie am trimis o plîngere directorului întreprinderii de fabricație și montaj ascensoroare București, care nici măcar nu a catadiscis să ne răspundă. Iar noi, pentru că ne-am săturat să facem zilnic alpinism la domiciliu, ne-am gîndit că prin intermediul Flacărei vom obține nu numai un răspuns de la respectiva întreprindere, ci chiar și liftul pe care oricum sînt obligați să ni-l instaleze.

„La nepasul dintre sălcii” este un han aflat într-un loc pitoresc de lângă Alba Iulia. Acolo se petrec lucruri nemaipomenite. Iată ce am pătît eu, împreună cu soția și cei trei copii ai noștri, în ziua de 15 iulie a.c., pe la sase seara. Din comanda făcută, ni s-au adus prompt 4 sucuri, restul (3 ciorbe de fasole, 8 mici etc.) după... mai bine de un ceas. La sfîrșit ni s-a oferit și o surpriză matematică. Pe nota de plată, ospătarul a reușit performanța ca adunînd prețuri (dintre care unele eram miroseau a flicit) în sumă de 63.60 lei să obțină un total de 76.60 lei. Spre convingere, anexez miraculoasa notă de plată în original și semnez: Ion Ghinet, str. Bucegi 2 ap. 4, Anina, județul Caras Severin.

Cu anj în urmă, Asociația vîntătorilor și pescarilor sportivi din sectorul 5 al Capitalei a încheiat un contract cu I.A.S. Mihăești pentru folosirea în comun a unui iaz: I.A.S.-ul cu folosirea apei la irigații, iar A.V.P.S. cu popularea cu peste și pescuitul în conformitate cu legile în vigoare. Totul a mers bine și toată lumea a fost mulțumită, pînă în 1975, cînd pescuitul a fost suspendat, în vederea dezvoltării pietului de pește. Măsura a fost necesară deoarece în acel an, în urma inundațiilor, iazul a trebuit să fie repopulat. Numai că interzicerea cu desăvîrsire a pescuitului a fost valabilă numai pentru posesorii de permise, nu și pentru personalul fermei din localitate a I.A.S., care foloseau și mijloace de pescuit industrial prohibite de lege în astfel de iazuri. De asemenea, în perioada de prohibiție mai pescuiau aici numeroși amatori fără permis care însă erau fericiții posesori ai unor hîrtuțe pe care scria „bon pentru o zi de pescuit” (de fapt, cu valabilitate nelimitată) emise de către conducerea I.A.S. cu de la sine putere. Situația

aceasta a dăinuit timp de trei ani de zile, culminînd în 1977, la frustrarea pescarilor sportivi coțizanti din sectorul nostru contribuînd și atitudinea pro toleranță a A.V.P.S., care a închis ochii în fața acestor fărdelegi. (Scrisoarea este semnată de Vasile Mocanu și alți 54 de oameni ai muncii din sectorul 5, membri ai A.V.P.S.).

Subsemnatul Ghitan Ilie, din comuna Voicesti, județul Vilcea, vă rog respectuos să faceți în revistă următoarea precizare. Se afirmă despre mine în Flacăra nr. 26 (29 iunie a.c.) precum că nu as avea bani ca să dau cu împrumut sau donație, ceea ce este neadevărat. Cu adeverința nr. 1967 din 23 iulie 1978, cooperativa de credit Podgazia afirmă că eu, Ilie Ghitan, am valorificat pînă la această dată lină și brînză în valoare de 105.000 lei. Vă adresez această rugămînte pentru ca vecinii și prietenii mei să afle și pe această cale că sînt un om cu stare și cu bani.

Pînă în primăvara acestui an, la autozara din Arad exista bunul și civilizatul obicei ca pe bicicletul de călătorie să fie trecut și numărul locului respectiv din autobuz. Acum, cînd casieria nu mai vinde bilete numerotate, luarea cu asalt a autobuzelor oferă zilnic spectacole penibile. Nu putem înțelege cu nici un chin de ce s-a renunțat la un lucru bun și sporăc că se va reveni neîntîrziat la bunul obicei de dinainte. (Semnează Grigorie Butariu din Arad, str. Bălcescu nr. 3 ap. 2).

Poșta redacției

Ion L. Constantin — Cornu de Jos, Prahova, Ministerul Muncii ne comunică: intrucît, în urma reexaminării celor sesizate, ati fost reexaminat de comisia județeană de expertiză medicală — constatîndu-se pierderea în cea mai mare parte a capacității de muncă — ati fost încadrat în gradul II de invaliditate.

Vasilia Florescu — Ploiesti. În legătură cu personalul încadrat în unități fixe și mobile de radiografie medicală, vă comunicăm următoarele: timpul de lucru zilnic pentru personalul medical superior este de 7 ore: pentru personalul mediu sanitar, auxiliar sanitar și alt personal, 8 ore. Concediul de odihnă anual se stabilește în funcție de vechimea în muncă. Medici primari și principali de specialitate se retribuie la nivelul II chiar dacă au specialitatea de radiologie iar personalul mediu și auxiliar sanitar se retribuie la nivelul II.

Ecaterina Sterescu — Tirgu-Jiu. Din moment ce sînteti nemulțumită de feul în care o publicație a dat curs unei sesizări a dumneavoastră, firesc este să vă adresati nu revistei FLACĂRA, ci publicației în cauză.

Romeo Craiciuc — Craiova. Vă rugăm să treceti pe la redacție, oriunde, în intervalul de timp conținut în caseta paginii de față. Totodată, să aduceți și un memoriu scris.

Vasile Valentin — București. Direcția administrativă a întreprinderii de mașini grele București, ne încunștințează că situația locativă a dumneavoastră a fost rezolvată de către Consiliul oamenilor muncii din IMGB.

HORIA PATRAȘCU

● Anunțăm pe cititorii noștri care doresc să ni se adreseze personal în rezolvarea diferitelor probleme că o pot face în fiecare zi între orele 10-13 iar luni, marți și miercuri între orele 10-17

● „FLACĂRA” nu ia în considerare scrisorile anonime. Scrieti-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți.

Ce s-a schimbat la noi? Totul și noi înșine!

— Cind ziceți dumneavoastră, tovarășe Costache, că astăzi, 10 august, se împlinesc 20 de ani de cind, proaspăt absolvent de facultate, ați călcat pentru prima dată în Nehoiu, reporterul nu poate decît să se bucure că a nimerit bine! Apoi, firește, folosind prilejul, nu poate decît să vă roage să evocați zilele de acum două decenii. Cum au fost ele? Dar cele care au urmat?

— Nehoiu era pe atunci o așezare prăpădită: case pitice și mult noroi. Întreprinderea era socotită cea mai grea unitate din cadrul fostei Direcții regionale forestiere Ploiești, asta datorită faptului că se afla departe de sediu și pentru că drumurile pînă la ea erau proaste. Avînd cam același personal de astăzi, ea producea de vreo 7 ori mai puțin, exploatînd o masă lemnoasă de peste un milion de metri cubi. În prezent, ca să vă faceți o imagine, volumul exploatărilor s-a redus, în comparație cu 1958, cu mai mult de jumătate, el găsindu-se sub cota normală a tăierilor.

— Cred că vom avea tot timpul ca să ne facem, cum ziceți, o imagine despre ce înseamnă I.F.E.T. Nehoiu în 1978, așa că, pînă una alta, v-aș propune să rămînem la data de 10 august a anului 1958. Vă mai amintiți ceva din ziua aceea?

— Turna cu găleata. După citeva ceasuri de așteptare, m-a primit directorul întreprinderii, care lucrează și în prezent la I.F.E.T. M-a studiat ca pe o curiozitate și mi-a spus, pe șleau, că n-are nevoie de ingineri, ci de soare, ca să se zvînte pădurea și să poată intra oamenii în parchete! Drept urmare, m-am trezit numit ajutor de maistru la o gură de exploatare, la Harțașu. Firește, tîlcăul din mine s-a simțit nedreptățit, ca oricare tînar credeam că voi fi pus să mișc munții din loc, dar au trebuit să treacă niște ani ca să-mi dau seama că omul acela imi făcuse un bine imens. Sus, la Harțașu, unde dormeam vreo 60 de inși într-o singură cameră, pe prieriuri, muncind din zori pînă noaptea tîrziu, am primit de la țapnari lecții minunate de corectitudine, de îndeplinire a datoriei, de solidaritate muncitorească. Am rămas acolo 8 luni ca ajutor de maistru, devenind mai stăpîn pe meserie și mai bogat. M-am călit, dacă pot zice așa, în condiții dintre cele mai grele, căci toate operațiunile care azi se execută mecanic se făceau pe atunci manual, cu eforturi fizice extraordinare. Tăiam copacii cu ferăstrăul. Îi curățam cu secura. Îi coboram cu atelele sau pe apă, pe niște jgheaburi. De obosiți ce eram, noaptea cădeam ca bustenii și nu-mi aduc aminte ca în 8 luni să fi visat ceva!

— Ce-a urmat?

— După ce am pus în funcțiune, la Harțașu, primul funicular din istoria întreprinderii, aplicînd în practică ideile din proiectul meu de diplomă, intitulat „Mijloace de transport cu cablu”, am fost promovată maistru principal, avînd în subordine mai multe guri de exploatare. Pe noua funcție n-am rămas mult, căci am fost chemat la sediu și încadrat la biroul de investiții. După aceea am răspuns o perioadă de producție. Apoi, pe rînd, am devenit inginer șef adjunct cu industrializarea, într-un domeniu cu totul nou față de exploatare, inginer șef și, din 1966, director. Nu e greu de dedus că am trecut prin mai toate compartimentele unității, ceea ce mi-a permis, director devenind, să mă pot pronunța în cunoștință de cauză în problemele cele mai diverse ale întreprinderii. Îmi place să cred că n-am plecat fără folos profesional de la nici un loc de muncă, dar am convingerea că stagiul de la Harțașu mi-a prins cel mai bine, maturizîndu-mă devreme. Oamenilor cu care am lucrat acolo, maistrilor Șoimaru, Petre și Tacea, le păstrez o recunoștință deosebită.

— Tovarășe Costache, cum arăta întreprinderea la data la care ați ajuns dumneavoastră s-o cunoașteți mai bine, după ce veți fi coborît din pădure?

— Prost. Forul nostru tutelar era, cum am mai spus, la Ploiești, dar rareori se încumeta cite un șef de la direcție să răzbată pînă la Nehoiu. O deplasare pînă la noi aducea cu o sancțiune! Nu numai că drumurile de acces erau puține și rele, dar întreprinderea însăși dădea mari bătăi de cap.

— În ce sens?

— Era nerentabilă. Trăia din banii statului, cheltuiînd mai mult decît cîștiga din vânzarea produselor. Simplificînd, întreaga unitate însemna pe atunci 270 de kilometri de cale ferată forestieră, 20 de locomotive, 400 de vagoane, o fabrică de cherestea, citeva sectoare

de exploatare și mai multe mii de oameni. Ei...

— Un moment! Ca să ne lămurim, spuneți-ne, în două vorbe, ce înseamnă ea astăzi.

— Cam același număr de lucrători, un volum de tăieri substanțial redus, o fabrică de plăci aglomerate, una de binale, una de parchet, una de semifabricate și una de mobilă. Anul trecut, de pildă, întreprinderea a realizat peste plan 6 milioane de lei, volumul beneficiilor urmînd să atingă, pînă la sfîrșitul lui 1978, cifra de 20 de milioane. E evident că întreprinderea a luat-o înaintea numelui ei.

— Nu înțeleg!

— După nume, întreprinderea noastră s-ar ocupa numai de exploatarea și transportul lemnului, ceea ce, de mai mulți ani, nu mai corespunde adevărului, căci I.F.E.T. Nehoiu nu livrează nici măcar un metru cub de lemn neprelucrat în afara întreprinderii. Fiind propriii noștri furnizori de materie primă, noi trebuie să știm exact ce facem cu

sanatoriu. Sau de un hotel. Am aflat însă că e vorba despre fabrica de mobilă a întreprinderii! E exact?

— Da. La Nehoiu, a intrat în folosință, în 1972, prima fabrică de mobilă din țară avînd procesul tehnologic organizat pe verticală. Ea reprezintă realizarea cu care ne mîndrim cel mai mult, pentru că prin ea forestierii din această comună de munte a județului Buzău au demonstrat că sînt capabili nu doar să taie lemnul din pădure și să-l transporte, ci și să-l prelucereze, făcînd din el pînă și mobilă stil! Multe din beneficiile întreprinderii s-au obținut și se obțin pe seama randamentului fabricii de mobilă, pe care o conduce inginerul Ioan Pop, pe cit de tînar, pe atît de capabil și perseverent. Am să exemplific. Valoarea producției realizate dintr-un metru cub de lemn se apropie, la nivelul întreprinderii, de o mie lei. La mobila stil, ea depășește 20 de mii! În 1970, valoarea producției obținute dintr-un metru cub de masă lemnoasă era de aproximativ 160 lei.

— Pentru că tot am ajuns aici, aș dori să încercați să ne explicați cum au fost posibile asemenea mari transformări într-un răstimp atît de mic.

— Ca să fiu sincer, n-am impresia că la Nehoiu s-au produs schimbări mai ample decît în alte părți, numai că la noi, unde s-a pornit de la foarte puțin, de la o fabrică de cherestea în care oamenii stăteau, tot timpul anului, cu căciuliile în cap și cu cizmele în picioare, ca să se apere de curent și de umezeală, precum și de la o comună plină de maghernițe și de noroi, aceste schimbări sar mai repede în ochi. De fapt, Nehoiu n-a făcut altceva decît să urmeze ritmul inovațiilor întregii țări, transformată radical prin înțelepciunea, înțuiția, clarviziunea, neodihna și pilda tenacității de fiecare zi a primului ei bărbat. Eu, toți ceilalți locuitori ai comunei, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, sîntem convinși că toate cite s-au făcut și se fac la Nehoiu pentru bunăstarea oamenilor, de la locuri de muncă pînă la noul magazin Gostat, recent inaugurat lîngă piață, au fost și sînt posibile numai pentru că în fruntea țării și a partidului s-a aflat și se află unul din cei mai alesi fii ai istoriei neamului românesc, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Noi n-am făcut altceva decît să transpunem în viață ideile pline de dinamism și profunzime ale secretarului general al partidului. O altă explicație ar fi oamenii Nehoiului. Serioși, muncitori, harnici. Pe cei mai mulți i-am găsit aici și, cum spuneam, am învățat meșerie de la ei. I.F.E.T.-ul are un nucleu de comuniști destoinici și perseverenți, oameni pentru care interesele întreprinderii au stat și stau înaintea intereselor personale. Gheorghe Băculescu, Dumitru Despeșar, Ion Cheșca, Nicolae Rădulescu, Gheorghe Vilcu, alții, sînt lucrători pe umerii cărora unitatea știe că se poate baza la orice oră din zi și din noapte.

— Spuneți că, în urmă cu două decenii, erau aici numai 3 ingineri. Astăzi, numărul cadrelor cu pregătire superioară a ajuns la 65. Ce le-a oferit întreprinderea noilor veniți?

— Posturi pe măsura pregătirii. Aparatele în bloc, cu încălzire, cu apă caldă, cu tot dichisul. La Nehoiu, în mai puțin de un deceniu locul caseilor pitice, în care intra broasca pe geam, a fost luat de blocuri semețe, unele cu zece etaje. Comuna s-a asfaltat în întregime. S-a mărit, s-a modernizat.

— Tovarășe director, ce perspective se deschid în fața întreprinderii pe care o conduceți? Ce le rezervă viitorul forestierilor din Nehoiu?

— La 1 ianuarie, vom fi în măsură să trecem la autogestione, punînd în practică una din prețioasele inițiative economice ale secretarului general al partidului. Noi avem o unitate bine organizată și bine gospodărită care, cum aminteam, realizează anual beneficii de ordinul zecilor de milioane. I.F.E.T.-ul cheltuiește pentru o mie de lei producție marfă 723 de lei, din care cheltuielile materiale reprezintă 430. E ceva, dar cu siguranță că a rămas destul loc pentru mai bine. Va trebui să acționăm îndeosebi în direcția reducerii cheltuielilor materiale, în așa fel încît să ne achitam integral de obligațiile față de stat și să mărim cota de beneficii a întreprinderii, beneficii care să se întoarcă la oamenii muncii. Un lucru e clar pentru toată suflarea întreprinderii: dacă vom munci mai bine, vom trăi mai bine. Ca atare, sîntem dispuși să nu ne preocupăm nici un efort. Din punct de vedere al muncii noastre, dorim ca nici o achie de lemn să nu rămînă neprelucrată.

— Poate că e cam vanitoasă această afirmație! Frumos spus, dar și adevărat?

— Da. Iată, altădată, crengile de copac se aruncau. În prezent, facem din ele mangal, pe care îl furnizăm chimiei și pe care îl exportăm în Austria și R.F.G. Dacă tot am ajuns cu vorba la export, să amintesc că întreprinderea noastră e prezentă cu ambalaje, parchet, cherestea și mobilă în țări cu vechi tradiții în industria respectivă. În Italia, în Franța, în U.R.S.S., în Anglia, în Cehoslovacia și așa mai departe. Mă întorc la cele ce spuneam. Pentru recuperarea cetinei de brad, ne-am procurat o instalație cu care obținem esență, pe care o livrăm industriei farmaceutice. Știți cit e plătit un litru de esență?

— 100 de lei.

— 800.

— Da, merită. Tovarășe Costache, o ultimă întrebare. A fost lung drumul parcurs în acești ultimi 20 de ani?

— Nu. Dacă s-ar putea, prin absurd vorbind, s-o mai iau o dată de la capăt, tot pe el aș merge.

■ OVIDIU IOANIȚOIA ■

● Nicolae Costache; născut la 16 iunie 1933 în comuna Finta, județul Dimbovița; absolvent (din 1958) al Facultății de exploatarea și industrializarea lemnului din cadrul fostului Institut forestier Brașov; director (din 1966) al întreprinderii forestiere de exploatare și transport din Nehoiu; membru în Comitetul județean Buzău al P.C.R.; deputat în Consiliul popular județean; distins, între altele, cu Ordinul Muncii, clasa a III-a.

copacul pe care urmează să-l tăiem din pădure. Din acest punct de vedere, unitatea noastră deține un caracter aparte, fiind singura din țară cu o asemenea complexitate. De aici, desigur, o serie de avantaje și o serie de dezavantaje.

— Anume? Opriti-vă la un singur avantaj și la un singur dezavantaj.

— Faptul că lucrăm pe baza propriei materii prime ne permite să nu depindem decît în măsură mai mică de alții. Implicit, ne putem gospodări mai bine, fiind incunostințași exact asupra uneia sau altuia dintre fazele procesului de producție, pînă la totodată să găsim cele mai nimerite căi, interne în exclusivitate, pentru a spori eficiența. Nici o muncă, oricare ar fi ea, nu trebuie concepută în afara eficienței. În acest an, de pildă, pe baza capacităților de anul trecut, vom spori producția cu 25 la sută, în condițiile în care volumul de masă lemnoasă exploatată se va reduce cu 7 la sută.

— E clar. Care e dezavantajul?

— Nu vom putea, în cazul unor potențeli, să aruncăm vina pe nimeni, acuzînd neosirea la timp a materiei prime sau calitatea ei precară!

— Tovarășe director, înainte de a trece la altceva, aș dori să mă lămurii într-o direcție. Vorbeați mai devreme de nu știu cîți kilometri de cale ferată, de citeva zeci de locomotive, de sute de vagoane. Ce s-a întimplat cu toate acestea? Vă întreb pentru că, străbătînd mai multe sectoare ale întreprinderii, n-am văzut nici urmă de așa ceva! Ce s-a întimplat cu ele?

— Le-am vindut de mult.

— Cum așa!

— Făcînd anumite studii, am ajuns la concluzia că transportul lemnului pe calea ferată prejudicia, prin costurile sale ridicate, bugetul întreprinderii. Drept urmare, treptat, am înlocuit tradiționala șine de fier și am lărgit drumuri pe locul lor, trecînd la transportul auto. Operația s-a încheiat complet în urmă cu cîțiva ani, iar beneficiile n-au întîrziat să apară. Înainte, transportul unei tone de lemn ne costa 4 lei pe kilometru. Astăzi, el ne costă sub un leu.

— Venînd încoace, am distins din tren, cu citeva minute înainte de a intra în comună, clădirea care se vede bine de aici, din biroul dumneavoastră. Albă, masivă, cu mai multe etaje, am eruzat că e vorba despre un

FLACARA Redacția: București, Piața Școlii 1, căsuța poștală 4112, oficiul 33, cod 71 341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: publicistică social-politică (L. Timbus, I. Purcoru, L. Nătescu - 16 17); reportaj (Nicolae Cristache - 16 06); cultură, știință, învățămînt, sport (T. Octavian, N. Ionescu - 16 19, 16 06); scrisori, anchete cetățenești (M. Nedelea, E. Seceleanu - 16 18, 17 87); fotoreportaj (1595); documentare (16 23); cenoclu, administrație (17 78 82 și interior 17 83); secretariat de redacție (Don Birlădeanu, Cornel Cotonă - 17 82, 16 21); secretar responsabil și interior 18 22. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”. Cititorii din străinătate se pot abona, adresîndu-se la ILEXIM - Departamentul Export-import presă, PO Box 136-137 telex: 112 26 București str. 13 Decembrie nr. 3

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU